AŞİ
ÂŞIK
SOPHIE LARK

Aşka layık olmadıklarına inanan iki insan... Ta ki birbirlerini bulana dek.

Camille Rivera boğulmaktadır. Hasta bir baba, kaçak bir anne ve beladan kurtulamayan bir kardeşle, hayatını zor da olsa ayakta tutmaya çalışır. Ancak bir polis kontrolü her şeyi altüst ettiğinde, kardeşini korumak için harekete geçer ve onun yerine suçu üstlenerek tehlikeli bir oyunun içine çekilir.

Nero Gallo ise mahallede belalı işlerle anılan, acımasız ve çok yakışıklı bir adamdır. Hiç kimseye aldırış etmeyen Nero, Camille'i zor bir durumdan kurtardığında, ikisinin dünyaları kesişir.

Nero'nun karanlık geçmişine rağmen Camille, ona karşı hissettiği çekime engel olamaz. Böyle birine güvenmek tehlikelidir. Ancak daha tehlikelisi, ona âşık olmaktır.

Hayatta kalmanın önemli olduğu bir dünyada,
aşk onları kurtaracak mı yoksa felakete mi sürükleyecek?

MASAL PEREST
nora
nemesiskitap.com
nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 755925
KDV'den muaftır.

AŞİ

ÂŞIK

GALLO AİLESİ

Ninova

ASİ ÂŞIK

SOPHIE LARK

zm

Çeviren: Yasemin Büte

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

GRIFFIN AİLESİ

Ninova

1
CAMILLE RIVERA

ÜÇ SAATTİR BU SILVERADO'NUN altında sıkışıp kaldım. En sevmediğim işlerden biri olan şanzımanı söküyordum. Zor, ağır, dağınık ve her yönüyle berbat bir işti. Hem de bu normal şartlar altında. Yazın şu ana kadar görülmüş en sıcak gününde bu işle uğraşıyordum.

Dükkânımızda klima yoktu. Terden sırılsıklam olduğum içim ellerim kayıyordu. Ayrıca radyoda üst üste üçüncü kez BTS çalıyordu ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Sonunda tüm cıvataları çıkardım ve traversi kenara çektim. Şanzımanı çıkarmaya hazırdım. Debriyaja veya tork konvertörüne zarar vermemek için bunu yumuşak bir şekilde yapmaya dikkat etmem gerekiyordu.

Sıvıları boşalttığıma göre bu şanzıman altmış altı kilo ağırlığındaydı. Desteklemek için bir krikom vardı, yine de babamın yanımda olup yardım etmesini isterdim. Bu akşam yemekten hemen sonra yattı. Son zamanlarda çok çabuk yoruluyordu ve bir tabak spagettiyi mideye indirmek için gözlerini zar zor açık tutabiliyordu.

Ninova

Ona yatmasını söyledim, ben halledecektim.

Şanzımanı krikonun üzerine indirdikten sonra kamyonun altından çıkardım. Sonra tüm somun ve cıvataları toplayıp etiketli poşetlere koydum, böylece önemli bir şeyi kaybetmemiş olacaktım.

Babamın araba tamirinde bana öğrettiği ilk şey buydu; düzenli ve titiz olmak. *Bunlar karmaşık makinelerdir. Sen de bir makine gibi olmalısın. Hataya yer yok.*

Şanzımanı çıkardıktan sonra kutlamak için bir kola almaya karar verdim. Klimamız olmayabilirdi ama en azından buzdolabımız her zaman soğuktu.

Babamın Wells Caddesi'nde bir tamir dükkânı vardı. Biz onun üstünde, iki yatak odalı küçük bir dairede yaşıyorduk. Sadece ben, babam ve küçük kardeşim Vic.

Ellerimi bir bez parçasına silerek yukarı çıktım. Tulumumu belime kadar sıyırmıştım ve atletim terden sırılsıklam olmuştu. Ayrıca bir arabadan çıkan her türlü sıvıyla lekelenmesiyle birlikte düpedüz kirliydi. Dükkân toz içindeydi.

Ellerim, temizlemek için yaklaşık iki saat ve tel fırça gerektirecek şekilde pislik içindeydi. Cildimin her çatlağıyla çizgisine yağ bulaşmışken tırnaklarım kalıcı olarak siyaha boyanmıştı. Ellerimi silmekle kirden biraz arındırmış olsam da kapıyı açtığımda buzdolabmm üzerinde hâlâ parmak izleri bırakıyordum.

Bir kola alıp açtıktan sonra soğuk kutuyu kafama dikip yudumlamaya başladım.

Odasından çıkan Vic, giyimine kuşamına bakacak olursak bir yere gidecekti. Bir müzik klibinden fırlamış gibi giyiniyordu; dar kotlar, parlak gömlekler, üzerinde en ufak bir kir lekesi olsa bile diş fırçasıyla özenle temizlediği spor ayakkabılar. Bütün parası oraya gidiyordu, tabii eline para geçerse.

Uzun, dağınık ve karamel renginde olan saçlarını okşamamak için kendimi zor tuttum. Daha on yedi yaşında olan Vic, benden sekiz yaş küçüktü. Kendimi onun ablasından çok annesi gibi hissediyordum.

Gerçek annemiz bu delikanlıyı henüz iki buçuk yaşındayken kapımızın önüne bıraktı. Yüzünün yarısını kaplayan büyük koyu renk gözleri ve çirkin kirpikleri olan sıska bir şeydi (Neden her zaman en iyi kirpikler erkek çocuklarda olur?). Bir bacağı eksik olan bir Örümcek Adam figürü dışında ne kıyafeti ne de eşyası vardı. Onu gittiği her yere yanında götürüyordu, banyoda bile, hatta geceleri uyurken sıkıca tutuyordu.

Daha önce nerede yaşadıklarını ya da babasının kim olduğunu bilmiyordum. Babam onu yanına aldı ve o zamandan beri hepimiz burada yaşamaya başladık.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum," diye yanıt verdi Vic.

"Hangi arkadaşlarla?"

"Tito. Andrew."

"Ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum," derken Vic, kendi kolasını alıp açtı. "Sinemaya gideriz herhalde."

"Film için biraz geç," dedim.

Saat 21.40'tı. 22.00'den sonra pek film olmazdı.

Vic sadece omzunu silkti.

"Çok geç kalma," dedim ona.

Vic gözlerini devirip yanımdan geçerek mutfaktan çıktı.

Yeni bir çift spor ayakkabı giydiğini fark ettim. Bence biraz komikti; beyaz ve kalın, yanlarında garip, gri kıvrımlı çizgiler vardı. Basketbol ayakkabısıydı ama 3000 yılında Ay'da oynama-

Ninova

dığınız sürece bunları basketbol oynamak için giyebileceğinizi sanmıyordum.

Pahalı görünüyordu.

"Bunları nereden aldın?" diye sordum.

Vic gözünü benden kaçırdı. "Jordan'larımı Andrew'la takas ettim," dedi.

Kardeşimin ne zaman yalan söylediğini bilirdim. Bu konuda her zaman berbattı. "Onları çalmadın, değil mi?"

"Hayır!" diye karşı çıktı Vic hararetle.

"Yapmasan iyi edersin, Vic. Neredeyse on sekiz yaşındasın, bu pislik siciline işlenir..."

"Onları çalmadım!" diye bağırdı Vic. "Gitmeliyim, geç kalacağım."

Sırt çantasını bir omzuna asıp dışarı çıkarak beni mutfakta yalnız bıraktı.

Kaşlarımı çatarak kolamı bitirdim. Vic'i tüm kalbimle seviyordum ama onun için endişeleniyordum. Bizden çok daha fazla parası olan çocuklarla takılıyordu. Wieland ve Evergreen'deki malikânelerde yaşayan, aptal oğulları aptalca bir şey yaparsa onları beladan kurtarmak için ailelerinin hızlı arama listesinde avukatları olan çocuklarla.

Bizim böyle bir lüksümüz yoktu. Vic'e defalarca iyi bir üniversiteye girebilmesi için son yılında çok çalışması gerektiğini söyledim. Babamla ve benimle çalışmaya hiç niyeti yoktu.

Ne yazık ki okula da pek ilgisi yoktu. DJ olacağını sanıyordu. O konuda henüz hevesini kırmamıştım.

Kola kutusunu geri dönüşüm kutusuna atıp tekrar dükkâna dönmeye hazırlandım.

***

ŞANZIMANLA UĞRAŞARAK BİR saat daha geçirdim. Silverado'nun sahibi değiştirilmesini değil, tamir edilmesini istiyordu. Lanet olası şeyin tam olarak nesi olduğunu bilmediğimizden onu tamamen sökmem, tüm parçaları temizlemem ve neyin aşındığını veya bozulduğunu kontrol etmem gerekecekti.

Çalışırken Vic'i düşünüyordum. Ayakkabılarla ilgili hikâyesine inanmamıştım ve Andrew'la takılmasından hoşlanmıyordum. Andrew arkadaşlarının en kötüsüydü; kibirli, şımarık ve kötü ruhluydu. Vic özünde iyi bir çocuktu ama popüler olmak istiyordu. Bu da arkadaşlarını etkilemek için bir sürü aptalca şey yapmasına neden oluyordu.

Ellerimi tekrar silip telefonumu aldım. Vic'in gerçekten sinemaya gidip gitmediğini görmek için "Arkadaşlarımı Bul"u kontrol etmek niyetindeydim.

Onun küçük mavi noktasını bulduğumda herhangi bir sinemada olmadığından artık emindim. Onun yerine Hudson Bulvarı'nda bir adresteydi; bulunduğu yer bir ev adresi gibi duruyordu. Andrew'un ya da tanıdığım başka birinin evi değildi.

Sinirlenerek Instagram'a geçip Vic'in hikâyelerine tıkladım. Hiçbir şey paylaşmamıştı, ben de Andrew'un hesabını kontrol ettim.

İşte oradalardı, üçü de bir çeşit ev partisindeydi. Vic kırmızı bir solo içerken Tito tamamen sarhoş görünüyordu. Başlıkta şöyle yazıyordu: *Bu gece bir rekor kıracağım.*

"Ah, *kahretsin*, olamaz," diye tısladım.

Telefonumu tulumumun cebine sıkıştırıp Trans Am'imin anahtarlarını aldım. Vic o serserilerle kafayı bulacağını sanıyorsa başına geleceklere de hazır olmalıydı. İçki içmemesi gerekiyordu ve yarın sabah Stop & Shop'ta vardiyası vardı. Eğer yine uyursa onu kovacaklardı.

Küçük mavi noktanın olduğu yere doğru hızla yola koyuldum ya da en azından arabamın eski motoru hararet yapmadan gi-

Ninova

debildiğim kadar hızlı gidiyordum. Bu araba benden çok daha yaşlıydı ve bugünlerde onu çoğunlukla irade gücümle hayatta tutuyordum.

Ev arabayla sadece yedi dakika uzaklıktaydı. Uygulama olsun ya da olmasın onu bulabilirdim; gümbür gümbür çalan müzik üç blok öteden duyuluyordu. Caddenin iki yanında düzinelerce araba sıralanmıştı. Partiye katılanlar kelimenin tam anlamıyla evden dışarı taşıyor, pencerelere girip çıkıyor ve çimenlerde sızıp kalıyordu.

Olabildiğince yakına park ettikten sonra aceleyle eve yöneldim. Küçük kardeşimi aramak için insan kalabalığının arasından içeri doğru ilerledim.

Partiye katılanların çoğu yirmili yaşlarda görünüyordu. Bira pongu* fıçı stantları, strip-poker** oyunlarını oynayan üstsüz kızlar, kanepelerde sevişmek üzere olan çiftler ve yüzümün iki adım önünü zar zor görebildiğim kadar çok esrar dumanıyla tam bir cümbüştü burası.

Kardeşimi bulmaya çalışırken tam olarak nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Bir grup kızın arasına daldım ve içkisi elbisesinin önüne sıçrayan kızlardan birinin öfkeyle çığlık atmasına neden oldum.

"Dikkat et, kaltak!" diye söylendi kız, etrafında dönerek.

Ah, lanet olsun.

Benden zaten nefret eden birine çarpmayı başarmıştım: Bella Page.

Bir zamanlar liseye beraber gitmiştik.

Dahası da vardı. Bella, Beatrice ve Brandi ile birlikteydi. Eskiden kendilerine *Kraliçe Arılar* derlerdi. Ne ironi ama!

---

* Strip poker, geleneksel poker oyunundan türetilmiş, ancak bahis yerine giysilerin oyuna dahil edildiği bir versiyondur. Oyuncular, kaybettikleri her el için belirli bir giysi parçasını çıkarırlar. Amaç, rakiplerin giysilerini kaybetmesini sağlarken kendini oyunda tutmaktır. Strip poker genellikle eğlence amaçlı ve arkadaş ortamlarında oynanır. (e.n.)

"Aman Tanrım," dedi Bella o boğuk sesiyle. "Düşündüğümden daha sarhoş olmalıyım. Çünkü Oto Tamircisi'ne baktığıma yemin edebilirim."

Bana böyle derlerdi.

Bu lakabı duymayalı en az altı yıl olmuştu. Yine de eskiden olduğu gibi içim nefretle doldu.

"*Üstündeki* de ne böyle?" dedi Beatrice tiksintiyle. Genellikle araba kazaları ya da kitlesel soykırımlar için ayrılmış dehşet dolu bir ifadeyle tulumuma bakıyordu.

Brandi mükemmel küçük düğme burnunu kırıştırarak "Ben de burnuma bu çöp kokusu nereden geldi diye merak ediyordum," dedi.

Tanrım, bu üçünün liseden sonra taşınmış olmasını umuyordum. Ya da dizanteriden ölmelerini. Seçici değildim.

Bella'nın uzun sarı saçları artık omuz hizasındaydı. Beatrice kesinlikle göğüslerini yaptırmıştı. Brandi'nin parmağında da ışıltılı bir taş vardı. Ama üçü de hâlâ güzel, iyi giyimliydi ve bana ayakkabılarının altındaki bokmuşum gibi bakıyordu.

"Vay canına," dedim kayıtsızca. "Bunu gerçekten özlemişim."

Beatrice sıska kollarını yeni yaptırdığı göğüslerinin altında kavuşturarak "Burada ne *işin* var?" dedi.

"O boktan garaja dönüp yüzünü yağla yıkaman gerekmiyor muydu?" diyerek dalga geçti Brandi.

"Cermak'ta olacağını sanıyordum," dedi Bella, soğuk mavi gözlerini bana dikerek. "Tıpkı annesi gibi on dolara sakso çekerdi."

Partinin sıcaklığı, dumanı ve sesi kaybolup gitti. Tek gördüğüm Bella'nın küçümsemeyle buruşmuş güzel yüzüydü. Ona öfkelendiğimde bile muhteşem olduğunu kabul etmek zorundaydım; büyük mavi gözlerin etrafındaki kalın, siyah kirpikler. Pembe rujlu alaycı gülümseme.

Ninova

Bu, onun mükemmel dişlerini yumruğumla kırmak istememe engel değildi. Ama babası büyük bir bankacıydı, Chicago'daki tüm havalı herifler için para depoluyordu. Küçük prensesine saldırırsam beni dava edeceğinden hiç şüphem yoktu.

"En azından on dolar alıyor," dedi biri kısık sesle. "Sen bunu genelde bedavaya yapıyorsun, Bella."

Nero Gallo elleri ceplerinde mutfak dolabına yaslanmıştı. Koyu renk saçları lisedekinden bile uzundu ve yüzüne düşüyordu. Bu, sağ gözünün altındaki morluğu ya da dudağındaki kötü kesiği kapatmıyordu.

Dahası bu yaraların hiçbiri yüzünün olağanüstü güzelliğini gölgeleyemiyordu. Aslında sadece onu vurgulamaya hizmet ediyordu.

Nero, evrenin sapkınlığının kanıtıydı. Böylesine tehlikeli bir nesne hiç bu kadar çekici bir ambalajın içine gizlenmemişti. O kadar canlı ve sulu bir meyve gibiydi ki sadece bakarken bile ağzınızı sulandırırdı. Ama tek bir tat sizi zehirlerdi.

James Dean bedeni içinde sıvı seks gibiydi. Onunla ilgili her şey, sis grisi gözlerinden dudaklarına ve kibirli havasına kadar kalbinizin göğsünüzde donup kalmasına, sonra size bir bakış attığında tekrar canlanmasına neden olacak şekilde yapılmıştı.

Onu gördüklerinde kızların ruh hali tamamen değişti.

Bella onun laf atmasına sinirlenmek bir yana, sanki onunla flört ediyormuş gibi kıkırdayarak dudağını ısırdı. "Geleceğini bilmiyordum."

Nero kaba bir tavırla, "Neden bilesin ki?" diye karşılık verdi.

Ne Nero'yla ne de Kraliçe Arılar'la konuşmaya devam etmek niyetindeydim. Kardeşimi bulmak zorundaydım.

Ben uzaklaşamadan Nero, "Oradaki senin Trans Am'in mi?" diye sordu.

"Evet," diyerek onayladım.

"77 LE mi?"

"Evet."

"Burt Reynolds'la aynı."

"Doğru," diyerek kendime rağmen gülümsedim. Nero'ya gülümsemek istemiyordum. Ondan mümkün olduğunca uzak durmak niyetindeydim. Ama sahip olduğum ve gerçekten sevdiğim tek şeyden bahsediyordu.

Çılgın filminde Burt Reynolds da aynı arabayı kullanıyordu, fakat onunki siyahtı ve kaputunda altın bir kartal vardı, benimki ise kırmızıydı ve yarış şeritleriyle kaplıydı. Solmuş ve yıpranmış olsa da bence hâlâ çok güzeldi.

Bella'nın neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece Nero'yla konuşmamızdan nefret ediyordu. Dikkatleri hemen kendi üzerine çekmeye çalıştı.

"Benim de Mercedes G-Serisi'nden var," dedi.

"Baban iyi bir yıl geçirmiş olmalı," diyen Nero, morluktan her zamankinden daha şişkin olan üst dudağını büktü.

"Kesinlikle öyleydi," diye cıvıldadı Bella.

"Tanrı'ya şükür ki onun gibi kahramanlar var ve tüm o zavallı milyarderlerin paralarını saklamalarına yardım ediyorlar," dedim.

Bella başını bir yılan gibi sağa sola çevirirken Nero'yla yalnız kalabilmek için bir an önce gitmemi ya da ölmemi istediği ortadaydı.

"Lütfen bize dünyayı nasıl kurtardığını anlat," diye tısladı. "Yetimler için yağ değişimi mi yapıyorsun? Yoksa lisede olduğun gibi aynı ezik misin? Umarım öyle değildir çünkü eğer hâlâ küçük, pis bir yobazsan az önce mahvettiğin elbisemin parasını nasıl ödeyeceğini gerçekten bilmiyorum."

Önünde üç küçük içki lekesi olan dar beyaz elbisesine baktım.

"Neden yıkamayı denemiyorsun?" diye sordum ona.

Bella bana, "Sekiz yüz dolarlık bir elbiseyi çamaşır makinesine atamazsın," dedi. "Ama sen bunu bilemezsin çünkü kıyafetlerini yıkamıyorsun. Ya da başka bir şey, görünüşe göre." Kirli atletimi ve yağlı bir bandanayla arkadan bağlanmış saçlarımı kokladı.

Bana böyle baktığında utançtan kıpkırmızı kesildim. Nedenini bilmiyordum. Bella'nın fikirlerine önem vermiyordum. Ama gerçekleri de tartışamazdım: Fakirdim ve berbat görünüyordum.

"Zamanını boşa harcıyorsun," dedi Nero bezgin bir ses tonuyla. "Onun sekiz yüz doları yok."

"Tanrım," diye kıkırdadı Beatrice, "Levi gerçekten de bu partiler için güvenlik tutmaya başlamalı. Çöpler içeri girmemeli."

"Sen buna uygun olduğundan emin misin?" diye sordu Nero yumuşak bir sesle.

Ardından tezgâhtan bir şişe votka alıp birkaç yudum içtikten sonra kızların yanından uzaklaştı. Sanki orada olduğumu unutmuş gibi bana hiç bakmamıştı bile.

Kraliçe Arılar da beni unutmuştu. Sadece Nero'nun ardından hüzünle bakıyorlardı.

"Tam bir pislik," dedi Beatrice.

"Ama o kadar muhteşem ki," diye fısıldadı Bella, alçak ve kararlı bir ses tonuyla. Nero'ya sanki Birkin çanta ve Louboutin topuklu ayakkabı bir araya getirilmiş gibi bakıyordu.

Bella şehvetle yanıp tutuşurken ben de bu fırsatı değerlendirip Vic'i aramak için ters yöne doğru ilerledim. Onu ana katta göremeyince merdivenleri tırmanmak zorunda kaldım ve insanların takıldığı, uyuşturucu aldığı ya da *Grand Theft Auto* oynadığı odalara göz atmaya başladım.

Ev çok büyük olsa da dökülüyordu. Belli ki bu, gördüğü ilk parti değildi; ahşap doğramalar oyulmuştu, duvarlar rasgele deliklerle doluydu. Yatak odalarına bakılırsa burada birkaç kişinin yaşadığını tahmin ettim; muhtemelen hepsi erkekti. Konuklar, Bella gibi varoş sosyetesi ve çok daha kaba unsurların garip bir karışımından oluşuyordu. Kardeşimin bu kalabalığa karışması hoşuma gitmemişti.

Sonunda onu arka bahçede, dışarıdaki bir masada pinpon oynarken buldum. O kadar sarhoştu ki raketini zar zor tutuyor, topa hiç temas edemiyordu.

Onu tişörtünün arkasından yakaladığım gibi dışarı sürüklemeye başladım.

"Hey, ne oluyor be!" diye bağırdı Vic.

"Gidiyoruz," diye homurdandım.

"Gitmek istediğini sanmıyorum," dedi Andrew bana.

Andrew'dan gerçekten tiksiniyordum. Gangster gibi giyinmeyi ve konuşmayı seven, kendini beğenmiş küçük pisliğin tekiydi. Bu arada anne babası cerrahtı ve çocuğun Northwestern'a erken kabul aldığını biliyordum.

Geleceği güvendeydi. Kötü çocuk olma oyununu oynayacak ve bundan sıkıldığında üniversiteye yelken açıp kardeşimi geride bırakacaktı.

"Aileni aramadan önce gözümün önünden çekil," diye çıkıştım ona.

Delikanlı bana sırıtarak baktı. "O konuda iyi şanslar. Onlar şu anda Aruba'dalar."

"Peki," dedim. "Polisleri arayıp seni reşit olmadan içki içtiğin için ihbar edeceğim."

"Tamam tamam, geliyorum," dedi Vic ağlamaklı bir sesle. "En azından çantamı alayım."

Bilardo masasmm altından sırt çantasını alırken o gülünç spor ayakkabıları yüzünden neredeyse tökezliyordu.

"Hadi," diyerek onu sabırsızca sürükledim.

Onu yan kapıya doğru yönelttim çünkü evin içinden tekrar geçip Bella'yla bir kez daha karşılaşma riskini almak istemiyordum.

Kaldırıma geri döndüğümüzde biraz rahatlamıştım. Yine de Vic'e sarhoş olduğu için kızgındım.

"Yarın da işe gidiyorsun," dedim ona. "Seni yedide uyandıracağım ve akşamdan kalma olman umurumda değil."

"Dostum, o lanet yerden nefret ediyorum," diye yakınan Vic, peşimden sürünerek geliyordu.

"Ah, market alışverişini torbalara koymayı sevmiyor musun?" diye söylendim. "O zaman belki de kendine çekidüzen vermeli ve düzgün bir eğitim almalısın, böylece hayatının geri kalanında bunu yapmak zorunda kalmazsın."

Onu Trans Am'in yolcu koltuğuna oturtup kapıyı çarparak içeri tıktım. Sonra sürücü tarafına geçtim.

"Sen üniversiteye gitmedin," dedi Vic öfkeyle.

"Evet, bir de bana bak," diyerek kirli kıyafetlerimi gösterdim. "Sonsuza kadar o dükkânda çalışacağım."

Kaldırımdan uzaklaşırken Vic başını cama yasladı.

"Hoşuna gittiğini sanıyordum..." dedi.

"Arabaları severim. İnsanların yağını değiştirmeyi ve eşyalarını tamir etmeyi, sonra da fiyattan şikâyet etmelerini dinlemeyi sevmiyorum."

Goethe'ye dönerken yavaş ilerliyordum çünkü geç oluyordu ve cadde çok iyi aydınlatılmamıştı.

Yine de Vic'in beti benzi atmış gibiydi.

"Kenara çek," dedi. "Kusabilirim."

"Bir saniye bekle. Hemen duramam..."

"Kenara çek!" diye bağırdı Vic, direksiyonu sertçe sarsarak.

"Ne oluyor be!" diye bağırdım, kaldırım boyunca dizilmiş arabalara çarpmadan önce direksiyonu tekrar doğrulttum. Duracak iyi bir yer bulamadan dikiz aynamda kırmızı ve mavi ışıklar parladı. Ardından kısa bir siren sesi duydum.

"Siktir!" diye inleyerek aracı yolun kenarına çektim.

Vic kapısını açıp sokağa kusabilmek için eğildi.

"Kendine gel," diye mırıldandım ona.

Ben daha bir şey yapamadan polis memuru arabasından inip el fenerini yüzüme doğrultarak camıma vurdu.

Gözlerimi kırpıştırıp kuruyan ağzımı konuşabilecek kadar nemlendirmeye çalışarak camı indirdim.

"Bu gece içki içtin mi?" diye sordu memur.

"Hayır, içmedim," diye yanıt verdim. "Üzgünüm, kardeşim hasta..."

Polis onun yerine ışığını Vic'in üzerine tutarak kan çanağına dönmüş gözlerini ve kusmuk sıçramış gömleğini aydınlattı.

Polis memuru Vic'e, "Arabadan in," dedi.

"Bu gerçekten..."

"Arabadan in!" diye bağırdı polis.

Vic kapısını açtı ve kusmuktan kaçınmaya çalışıp tökezleyerek dışarı çıktı. Ayağı sırt çantasına takılınca onu da sokağa düşürdü.

Polis onu elleri arabamın tavanında olacak şekilde ayakta tutmaya çalıştı. "Üzerinde silah var mı?" diye sordu polis, Vic'i ararken.

"I-ıh," diye yanıt veren kardeşim, başını iki yana salladı.

Ben de arabadan indim ama yan tarafta duruyordum.

"Onu eve götürüyorum, efendim," dedim.

Polis Vic'in bacağının dış tarafını yoklarken durakladı.

"Cebinde ne var, evlat?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Vic aptalca.

Polis, Vic'in kot pantolonuna uzanıp küçük bir torba çıkardı. Midem altüst oldu. Poşetin içinde iki hap vardı.

"Bu ne?" diye sordu polis.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi Vic. "Benim değil."

"Olduğun yerde kal," diye emretti polis. Vic'in sırt çantasını alıp karıştırmaya başladı. Bir dakika sonra en az yüz tane aynı hapla dolu bir sandviç poşeti çıkardı.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Bunlar da senin değil."

Vic cevap veremeden, "Onlar benim!" diye bağırdım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Ne yapıyorum ben?

Polis kaşlarını kaldırarak bana baktı. Uzun boylu, yapılı, kare çeneli ve parlak mavi gözlü bir adamdı.

"Bundan emin misiniz?" diye sordu polis usulca. "Burada çok fazla ürün var. Kişisel kullanımdan çok daha fazlası. Dağıtmak amacıyla bulundurmaktan söz ediyoruz."

Kalbim deli gibi çarparken soğuk terler döküyordum. Bu çok büyük bir sorundu. Ama bu benim sorunum olacaktı, Vic'in değil. Hayatını bu şekilde mahvetmesine izin veremezdim.

"O benim," dedim kararlılıkla. "Hepsi benim."

Vic bir bana bir polise bakarken o kadar sarhoş ve ürkekti ki ne yapacağını bilemiyordu. Gözlerinin içine bakıp başımı hafifçe sallayarak çenesini kapalı tutmasını söyledim.

Polis, Vic'e, "Arabaya geri dön, evlat," dedi.

Vic yolcu koltuğuna geri tırmanınca polis memuru kapıyı kapattı. Sonra dikkatini bana çevirdi.

"Adınız nedir, hanımefendi?" diye sordu.

"Camille Rivera," diyerek zorlukla yutkundum.

"Memur Schultz," dedi polis rozetini göstererek. "Buraya gel, Camille."

Arabanın etrafında dolanınca ikimiz de far ışığının altındaydık.

Polise yaklaştıkça düşündüğümden daha genç olduğunu fark ettim, muhtemelen en fazla otuz ya da otuz beş yaşlarındaydı. Yanlardan kırpılmış sarı saçları ve bronzlaşmış bir yüzü vardı. Üniforması sertçe kolalanmıştı.

Bana gülümsemesine rağmen hayatımda hiç kimseden bu kadar korkmamıştım. Kelimenin tam anlamıyla kaderimi plastik torba dolusu hap şeklinde elinde tutuyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun, Camille?" diye sordu.

Haplara baktım. Çakmaktaş'ın vitaminlerine benziyordu; okul otobüsü şeklinde damgalanmışlar ve soluk sarı renktelerdi. Bu yüzden Molly* olduğunu tahmin ettim.

"Evet, ne olduklarını biliyorum," derken sesim kısık çıkmıştı.

"Illinois'de MDMA'ya karşı katı yasalar var," dedi Memur Schultz, sesi alçak ve hoştu. "Sadece bir tablet bulundurmak ağır bir suçtan hüküm giymekle sonuçlanabilir. On beş veya daha fazla tablet ise en az dört yıl hapis cezası anlamına geliyor. Burada yaklaşık yüz elli tabletin olduğunu söyleyebilirim. Artı kardeşinin cebindekiler."

"Onlar da benim," dedim. "Ne olduğunu bilmiyordu. Ondan benim için tutmasını istedim."

---

* Molly, kimyasal adıyla 3,4-metilendioksi-N-metilamfetamin (MDMA), genellikle "Ecstasy" olarak da bilinen bir sentetik uyuşturucu maddedir. Uyarıcı ve halüsinojen etkiler gösterir. Genellikle sosyal ortamlarda, özellikle partilerde kullanılır. (e.n.)

Ninova

Memur bana bakarken uzun bir sessizlik oldu. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. Hâlâ biraz gülümsüyordu ama bu gülümsemenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

"Wells Caddesi'nde. Axel Oto'nun üstünde. Orası benim dükkânım, yani babamın dükkânı. Ben de orada çalışıyorum."

"Tamirci misin?" diye sordu polis, kıyafetlerime bakarak.

"Evet."

"Pek fazla kadın tamirciyle karşılaşmayız."

"Çok fazla tamirci tanıdığınızdan şüpheliyim," dedim.

İğneleme yapmak için uygun bir an değildi ama yorumlardan çok sıkılmıştım. Özellikle de erkeklerden. Hem de pistonla bujiyi ayırt edemedikleri halde arabalarını tamir etmem için bana güvenmeyenlerden.

Neyse ki Schultz kahkaha attı. "Sadece bir tane," diye yanıt verdi. "Ama sanırım o adam beni kazıklıyor."

Aramızdaki sessizlik uzadı. Kelepçeleri bileklerime geçirmesini ve beni ekip arabasının arkasına atmasını bekliyordum.

Onun yerine, "Wells Caddesi'ndeki Axel Oto mu?" diye sordu.

"Evet."

"Yarın seni orada görmeye geleceğim."

Ne demek istediğini anlamayarak ona boş gözlerle bakakaldım.

"Kardeşini eve götür," dedi polis. Ardından hapları sırt çantasına koyup fermuarını çekti. Sonra çantayı bagaja attı.

Ben hâlâ orada donmuş ve şaşkın bir şekilde duruyordum. "Gidebilir miyim?" diye sordum aptalca bir ifadeyle.

"Şimdilik," dedi polis. "Yarın daha çok konuşuruz."

Arabama geri döndüğümde kalbim acı içinde kaburgalarıma çarpıyordu. Ağzımın tadı metal gibiydi ve beynim bana bunun çok tuhaf olduğunu haykırıyordu.

Ama tartışmayacaktım. Belanın içinde boğulurken bana atılacak her can simidini kabul edecek haldeydim.

Bunun kılık değiştirmiş bir çapa olmamasını umuyordum.

2
NERO GALLO

CUMA GECESİYDİ. SOUTH SHORE'DA terk edilmiş bir çelik fabrikasının önünde Mason Becker'ı bekliyordum.

Burası tam turistik bir yerdi. Hemen suyun üzerindeydi ve o kadar muazzamdı ki Chicago şehir merkezinin tamamından daha büyük duruyordu. Yine de tamamen terk edilmiş durumdaydı, çelik endüstrisinin çöktüğü 90'lı yıllardan beri bu haldeydi.

Binaların çoğu yıkılmıştı. Yabani otlarla kaplı ABD ÇELİK tabelasını hâlâ görebilirdiniz. Sanki dünyanın sonu gelmiş ve bunu gören tek kişi ben kalmışım gibi bir hava hâkimdi.

Aslında tüm bu bölge biraz boktan desem yeriydi. Buraya boşuna Terör Kasabası demiyorlardı. Ama Mason burada buluşmak istemişti, işte ben de buradaydım.

Her zamanki gibi geç kalmıştı.

Sonunda arabasıyla geldiğinde onu görmeden önce sesini duydum. Motoru vuruyordu. Eski kız arkadaşının anahtarla arabanın yan tarafını boydan boya çizdiği eski püskü bir Supra kullanıyordu.

Ninova

"Hey, neden bu kadar erkencisin?" dedi, kafasını camdan çıkarıp bana sırıtarak. Mason uzun boylu, ince yapılı bir adamdı ve seyrek yanlarına şimşek deseni kazıttığı kıvırcık saçları vardı.

"Yanlış bujileri takmışsın," dedim ona. "Bu yüzden araban çim biçme makinesi gibi ses çıkarıyor."

"Dostum, sen neden bahsediyorsun? Bunları daha geçen hafta değiştirdim."

"Kim yaptı bunu?"

"Frankie."

"Öyle mi? Dur tahmin edeyim; seninle bir anlaşma yaptı."

Mason sırıtarak, "Yüz dolar ve bir paket ot karşılığında," diye açıkladı. "Ne olmuş yani?"

"Olan şu, yanlış bujileri kullanmış. Muhtemelen başkasının arabasından almıştır. Bana yaptırmalıydın."

"Tamir edecek misin?"

"Siktir git."

Mason bir kahkaha attı. "Ben de öyle diyeceğini tahmin etmiştim."

"Yani." Arabamın kaputundan kayarak aşağıya indim. "Bana ne getirdin?"

Mason Supra'dan indi ve bakabilmem için bagajı açtı. Arkada üç adet FN Five-Seven tabanca, 50 kalibrelik devasa bir tüfek ve yarım düzine 45'lik vardı.

Hepsi farklı marka ve modeldeydi, seri numaraları kabaca törpülenmişti. Eskiden Ruslardan aldığımız mallar kadar güzel değildi ama birkaç ay önce patronlarını öldürdüğümüz için şu anda bizimle konuşmuyorlardı. Bu yüzden yeni bir tedarikçiye ihtiyacım vardı.

Mason silahlarını Mississippi'den getiriyordu. O eyalet ülkedeki en dostane silah yasalarına sahipti. Rehin dükkânlarından ve fuarlardan istediğinizi satın alıp sonrasında kaydettirmek zorunda değildiniz. Bu yüzden Mason kuzenlerine ihtiyacımız olan her şeyi aldırıyor ve sonra onları I-55'in boru hattına getiriyordu.

"Bunları beğenmediysen başkalarını getirebilirim," dedi Mason.

"Kaç tane kuzenin var?"

"Bilmiyorum. En az elli."

"Ailen sikişmekten başka bir şey yapıyor mu?"

Mason homurdanarak "Ben kesinlikle yapmıyorum," dedi. "Geleneklere bağlı kalmayı seviyorum."

Silahlara bir kez daha baktım. "Bu iyi. Hepsini alacağım."

Bir süre fiyat konusunda pazarlık ettik: O, arabasının yanına ne yapmış olursa olsun Patricia'yı geri almaya çalıştığı ve muhtemelen ona güzel bir şey almak istediği için; ben de beni buraya, çöplerin etrafa savrulduğu bu köhne mahalleye kadar getirttiği için.

Sonunda anlaştık ve ona bir tomar para verdim. Silahları bagajıma, yedek lastiğin altına yaptığım gizli bölmeye yerleştirdi.

Eğer bir kaltak Mustang'imi çalacak olursa onu göle atardım. Bu arabayı seviyordum. Bel Air'imi çarptıktan sonra toplama parçalardan yapmıştım.

"Ee," dedi Mason, iş bittikten sonra. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Bilmem. Sanırım hiçbir şey."

"Levi evinde bir parti veriyor."

Bunu düşündüm. Levi Cargill, Pablo Escobar'mış gibi davranmayı seven bir vakıf fonu çocuğuydu. Onu lisedeyken hiç sevmezdim, şimdi de sevmiyordum. Ama oldukça iyi partiler veriyordu.

"Şimdi oraya mı gidiyorsun?"

Mason sırıttı. "Benimle gelecek misin?"

"Benim arabamla gidiyoruz."

"Benimkini burada bırakmak istemiyorum. Biri onunla uğraşır."

"Patricia onu tekrar bulmadıkça kimse arabanla uğraşmaz. Hurda metal için soyulmaya bile değmez."

Mason incinmiş gibi baktı. "Sen bir züppesin, bunu biliyor muydun?"

"Hayır. Seninki hariç bütün arabaları severim."

Mason suratını asarak yolcu tarafına geçti ve Old Town'a geri döndük. Çalma listemle oynamaya çalıştı. Dokunamadan elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Camları açmasına izin verdim çünkü hava taşak gibi sıcaktı ve esinti güzeldi.

Partinin tüm hızıyla devam ettiği Levi'nin evine doğru yol aldık.

Burası Levi'ye büyükannesinden miras kaldığında güzel bir yerdi. O zamandan beri burayı kötüye kullanıyordu, o kadar çok âlem yapıyordu ki komşular muhtemelen polisleri hızlı aramada tutuyordu. Yine de Levi'ye bir şey söylemiyorlardı. Kendini beğenmiş bir gösteriş budalası olabilirdi ama ona yan gözle bakmaya cüret eden seksenliklere saldıracak kadar kötü bir öfkeye sahipti.

Şimdiden tanıdığım birkaç kişi gözüme ilişmişti. Genelde böyle olurdu. Hayatım boyunca Chicago'da yaşadım. Buradan on dakika uzaklıkta olan Oakmont'ta okula gittim. Northwestern'de bir dönem okudum ama altı hafta sonra bıraktım. Sınıflarda oturmaktan nefret ederdim, sınavlardan daha da nefret ederdim. Fizik ya da felsefe umurumda değildi. Pratik olan şeyleri seviyordum. Gerçek. Dokunulabilir.

Profesörün bütün bir saati gerçekliğin doğası hakkında gevezelik ederek geçirdiği bir derse girdim. O gerçekliği anlayamıyorsa ben nasıl anlayacaktım?

Neyi önden arkaya, yukarıdan aşağıya anlayabilirdiniz biliyor musunuz? Bir araba motoru. Son cıvatasına kadar söküp tekrar birleştirebilirdiniz.

Lafı açılmışken, eve doğru yürürken kaldırıma yanaşmış kırmızı bir Trans Am dikkatimi çekti. Yeni lastiklere ve yeni bir boyaya ihtiyacı vardı, yine de bir klasikti.

Arabaya şöyle bir bakıyordum ki minyon tipli hoş bir kızıl dikkatimi çekti. Üzerinde dar siyah eteği ve bilekte biten botlarıyla eve doğru yürürken at kuyruğu şeklinde topladığı saçı sallanıyordu.

Hemen peşine takılıp arkasında kimin olduğunu görmek için dönmesini sağlayacak kadar yakından yürüdüm.

"Merhaba Nero," dedi kız, yüzünde şımarık bir gülümseme belirdi. Dudağının iki yanında gamzesi vardı ve aralarına küçük gümüş piercingler takmıştı. O kısa eteği ve daracık bluzuyla tanıdık ve çok seksi görünüyordu. Memeleri küçüktü ama sorun değildi. Mason'a söylediğim gibi seçici değildim.

Adını hatırlayamadığım için, "Selam Kızıl," dedim. "Burada tek başına ne yapıyorsun? Büyük Kötü Kurt'tan korkmuyor musun?"

"O sen olmayasın?" Beni baştan ayağa süzerken kirpikleri yanaklarına doğru inip tekrar yukarı çıkıyordu.

"Eh, ben kesinlikle büyüğüm," diyerek ona bir adım daha yaklaştım.

"Bunu duymuştum," dedi kız, bana sırıtarak bakıyordu.

"Öyle mi, kimden ne duydun?"

Kızların yattıkları erkekler hakkında dedikodu yapmayı sevdiklerini biliyordum ve bunu sadece flört etmek için söylediğinin de farkındaydım ama yine de sinirlendim. İnsanların benim hakkımda konuşması beni sinirlendiriyordu. İltifat olsa bile.

Kızıl sesimdeki hırıltıyı duyunca bocaladı ve yüzündeki gülümsemesi soldu.

"Ee, eskiden Sienna'yla çıkıyordun..."

"Onunla çıkmadım," diye homurdandım. "Bir keresinde saunada sikimi emmesine izin vermiştim."

"Evet," dedi Kızıl, kıkırdayarak. "Bana o geceden bahsetmişti. Senin..."

"Neden buraya geldiğinde bana mesaj atmadın?" diye lafını böldü bir erkek sesi.

Bears tişörtü giymiş iriyarı bir herif kolunu Kızıl'ın omzuna doladı. Her şeyin neredeyse doğru yerde olduğu yüzlerden birine sahip olsa da yüzünde bir gariplik vardı. Kare bir çene ama uzun bir yüz. Düz bir burun ama iki yanında çok derin gözler. Bu adamı hatırlıyordum çünkü dangalağın tekiydi. Adı Johnny Verger'di.

Yanında iki arkadaşı daha vardı, muhtemelen bir zamanlar bizim Johnny'yle futbol oynamış olan birkaç serseriydi.

Hepsi Kızıl'ı beklerken içiyor olmalılardı. Gözeneklerinden sızan bira kokusunu alabiliyordum. En çok da Johnny'den, gözleri kan çanağına dönmüştü ve kavgacı bir ifadeye sahipti.

"Ben de tam içeri giriyordum," dedi Kızıl endişeyle.

"Nero Gallo ile mi?" diye dalga geçti Johnny.

"Belki de ona bir tasma takmalısın," dedim. "O zaman başka kimseyle konuşmadığından emin olabilirsin."

"Neden siktirip gitmiyorsun?" diye homurdandı Johnny bana. "Kızın seninle ilgilendiği falan yok."

"İlgili bir kızın nasıl davrandığını bildiğinden şüpheliyim."

Kızıl, Johnny'nin kollarının altından bana bakarken kirpikleri yine o flörtöz edayla inip kalkıyordu.

"Gördün mü?" dedim sessizce. "İşte, bu o bakış. Sanki onları yakalayıp en yakın masanın üzerine yatırmanı istiyorlarmış gibi."

Johnny, Kızıl'ı bırakıp ona doğru baktı. Kızıl'ın yanakları saçları kadar kırmızıydı.

"Ne halt oluyor, Carly?" diye sordu Johnny.

"Ben bir şey yapmıyordum!" diye bağırdı kız. Ama gözleri, zihnindeki her türlü kirli düşünceye ihanet ederek tekrar bana döndü.

Johnny, Kızıl'ı itti. Genç kız yüksek topuklu çizmelerinin üzerinde geriye doğru tökezleyerek kış üstü çimenlere düştü.

"Hey!" diye bağırdı kız, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Kimse kızın kalkmasına yardım etmedi. Johnny ve arkadaşlarının dikkati tamamen bana odaklanmıştı. Ben de onu görmezden geldim çünkü beyaz atlı prens değildim. Bu pislikle çıkan oydu. Bu koca adamın öfke nöbetleriyle kendi başına başa çıkabilirdi.

Görünüşe göre Johnny, aralarındaki küçük tartışmayı benim sorunum haline getirmeye kararlıydı.

"O pis ellerini bana ait olandan çek," diye hırladı.

"Ona dokunmadım," dedim. "Ama isteseydim senden izin almazdım."

"Öyle mi, sert çocuk?"

Johnny aramızdaki mesafeyi kapatarak beni geri çekilmeye zorladı. Kıpırdamadan onu izlerken ilk yumruğu atmasını bekliyordum. O kadar iri ve o kadar sarhoştu ki bir kilometre öteden o anın geleceğini görebiliyordum.

"Johnny..." dedi arkadaşlarından biri uyarırcasına.

"Evet, babasının kim olduğunu biliyorum," diye hırladı Johnny. "Kardeşlerini de tanıyorum. Bir avuç yağlı gangsterden korkmuyorum. Artık 1920'de değiliz."

"Yoksa 1980 mi?" diye sordum ona. "Çünkü *Cobra Kai*'deki o dangalak gibi görünüyorsun."

Johnny göndermeyi anladı mı bilmiyorum. Yine de bu onu öfkelendirdi. Kükredi ve kafama tuğla büyüklüğünde bir yumruk salladı.

Başımı eğdim ve sonra bacaklarımı piston gibi büküp Johnny'nin yüzüne kafa attım. Kafatasımın üst kısmı mide bulandırıcı bir güçle burnuyla buluştu. Eğer taş kâğıt makas oyunu bedenle oynansaydı kafatası her seferinde burnu yenerdi. Kırılma sesi garip bir şekilde boş, beyzbol sopasının balkabağma çarpması gibi bir etki yaratmıştı. Johnny'nin burun deliklerinden akan kan, bir anda Bears tişörtünün önünü ıslattı.

"Aaah! Siktiiir!" diye uluyan Johnny'nin ne dediği anlaşılmıyordu.

İki arkadaşı iki yanımdan bana saldırdı.

Bunu bekliyordum. Yine de onları savuşturmak için pek çok şey yapabilirdim. 1.87 boyundaydım, güçlü ama zayıftım. Bu heriflerin her biri muhtemelen 110 kiloydu. Hafta sonlarını ağırlık kaldırarak ve birbirlerinin kıçlarına yarış atı hormonlarından enjekte ederek geçiriyor gibi görünüyorlardı. O fizik derslerine fazla takılmamış olabilirdim ama toplam kütlelerinin beni alt edeceğini bilecek kadar çok şey öğrenmiştim.

Bu yüzden bana çarpmalarını beklemek yerine soldakine doğru koşup sanki kaleye doğru kayıyormuşum gibi iki ayağımı da uzatarak bileğine çarptım. Koca herif, bileği kötü bir açıyla bükülünce üzerime devrildi.

Ne yazık ki bu, arkadaşına yüzüme tekme atması için zaman kazandırdı. Ağzıma vurduğunda üst dudağım yarıldı. Tekme atmak pek de iyi bir hareket sayılmazdı, özellikle de üçe birseniz. Johnny hâlâ inleyip burnunu tutuyor, Kızıl da çığlık atıyordu ama hangi nedenle olduğunu bilmiyordum; bu iki et kafalıyla

Ninova

itişip kakıştığım için mi, yoksa erkek arkadaşının suratını dağıttığım için mi?

İkinci adamın ulaşabildiğim her santimini yumruklamaya koyuldum. Suratıma attığı tekmeyle beni gerçekten kızdırmıştı. Onu yere yatırdım ve eklemlerim kanayana kadar defalarca vurdum. Arkadaşı topallayarak yanıma geldi ve gözüme bir tane patlattı, ben de yüzüne bir dirsekle karşılık verdim.

Bu noktada Kızıl'ın çığlıkları kalabalığı başımıza topladı. Beş ya da altı kişi bizi ayırdı ve beni yüz tekmeleyiciden çekip aldı.

Ben zapt edilirken Johnny fırsattan istifade karnıma yumruk attı. İçimdeki tüm hava boşaldı. İki kolumu da tutan insanlar olmasaydı, bunun için herifi bıçaklardım. Cebimde bir sustalı bıçak vardı. Dostça bir kavgada kullanmayacaktım ama şimdi beni gerçekten kızdırmıştı.

Ben kurtulamadan Levi aramıza girip ikimizi de geri itti.

"Tamam tamam, eğlendiniz." Beyaza yakın sarı saçları olan Levi, boynuna bir sürü zincir takmıştı. Üzerinde yıldızlı ve çizgili bir rüzgârlık ile taşlanmış bir kot pantolon vardı. Ona rapçi Vanilla Ice'a benzediğini söylerdim ama o bunu iltifat olarak kabul ederdi. "Dövüşmeye devam etmek istiyorsan başka bir yere gitmelisin."

"O küçük pisliği öldüreceğim!" diyen Johnny, hâlâ burnunu tutarak kükrüyordu.

"İyi," dedi Levi. "Ama burada değil."

Bana doğru bakınca çimlerin üzerine biraz kan tükürdüm.

"Peki ya sen?" diye sordu Levi.

"Ben iyiyim. İçeri gireeğim."

"Güzel." Levi beni bırakmaları için arkadaşlarına başıyla işaret etti. Saçlarımı yüzümden geriye doğru savurarak doğruldum.

"Sen öldün, Nero," diye tısladı Johnny, ben yanından geçerken.

Kanlı dişlerimi göstererek sadece gülümsedim. Onu bir daha gördüğümde moralim bozuksa tek kelime bile etmeden lanet olası boğazını kesecektim.

Ninova

Dışarıdan çok daha sıcak ve çok fazla insanla dolu olan Levi'nin evine girdim. Havada o kadar yoğun bir duman vardı ki sadece nefes alarak bile kafayı bulabilirdim.

Sıcaklık dudağımın zonklamasına neden oluyordu. Bir avuç buz almayı planlayarak mutfağa yöneldim.

Levi'nin mutfağı 70'lerden kalma bir zaman kapsülü gibiydi; çam dolaplar ve avokado rengi buzdolabı. Büyükannesi mutfağı yenilememişti, Levi'nin de buna zahmet etmeyeceği kesindi. Hayatı boyunca bir kez bile yemek pişirdiğini sanmıyordum. Tezgâhların yarısı yenmiş paket servis kutularıyla kaplıydı.

Dondurucunun kapağını açtığımda boş bir votka şişesinden başka bir şey yoktu. Buz bir kenara, tepsi bile yoktu.

Dolabın kapağını tekrar kapattım. Dans müziğinin gümbürtüsü arasında bana fazlasıyla tanıdık gelen rahatsız edici tiz bir ses dikkatimi çekti. Bella Page, pençelerini birine batırıyordu.

Kızlara baktım. Üç kötü kaltak, bandanayla arkadan bağlanmış koyu renk bukleli bir kızın etrafını sarmıştı.

Bella'nın ne yaptığı genelde umurumda olmazdı. Aslında ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmayı tercih ederdim. Kötü kız rutinini uygulamasında ilginç bir şey yoktu, aslında onu başka bir şey yaparken görmek beni çok daha fazla şoke ederdi.

Benim dikkatimi çeken şu anki kurbanıydı.

Camille Rivera.

İşte, bu geçmişten gelen bir patlamaydı. Sekiz yıllık bir zaman tünelinden bakıyor olabilirdim. Bella tıpkı eski güzel günlerdeki gibi ona sataşıyordu. Yine o zamanki gibi Camille, Bella'nın gözüne yumruk atmak ister gibi görünüyordu.

Bella'nın Camille'le bu kadar uğraşmasına hep şaşırmışımdır. Rekabet içinde falan değillerdi. Bella'nın parası, giysileri, arkadaşları, erkek arkadaşları (benim dışımda okulda sevişmeye de-

ğer hemen hemen herkes; gerçi o da denememiş değildi) vardı. Ayrıca objektif olarak konuşursak, Bella çok daha seksiydi. O mankenleri aratmayacak dudaklara, kilometrelerce uzunlukta bacaklara ve bu kadar ince görünmek için dört kaburgamı aldırdım havasına sahipti.

Camille zerre kadar kadınsı değildi. "Uptown Girl"deki Billy Joel gibi giyiniyordu. Sürekli kirliydi. Bella'nın şirret ısırığıyla aynı sohbete ait olmayan alçak, boğuk bir sesi vardı. Ve çok fakirdi. Babası iyi iş yapsa da asla yeterince para almıyordu. Dükkânı o kadar köhneydi ki bu, işin pazarlamasını yapmaya imkân tanımıyordu.

Camille, kantinden ya da büfeden almak yerine okula kendi öğle yemeğini getiren nadir çocuklardandı. Tupperware bile olmayan eski yoğurt kaplarında her zaman çok iç karartıcı yemek artıkları olurdu. Bella yüzlerce başka şeyle birlikte bu konuda da onu azarlardı.

Ama Bella'nın Camille'e bok atacağı bir numaralı şey annesiydi.

Herkes Camille'in annesinin striptizci olarak çalıştığını bilirdi. Camille'i çok genç yaşta doğurmuştu ve hepimiz Oakmont'tayken o hâlâ striptiz yapıyordu. Öğrenciler koridorda Camille'e dolar atardı. Annesini Exotica'da ziyaret edeceklerini söylerler ve Camille'e hangi şarkıyı istemeleri gerektiğini sorarlardı.

Belki de bu yüzden Camille sade olmak için çok çabalıyordu. Sanki işi buymuş gibi erkeklerin dikkatini başka yöne çekiyordu. Annesi gibi olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu.

Belki de sadece duş almaktan nefret ediyordu. Ben nereden bileyim?

Bella, Camille'in annesi hakkında şirret bir yorum yaptı.

İşte burada kendimi tutamayıp konuşmaya dahil oldum. Camille'i savunmayı önemsediğim için değil, Bella'nın yeni bir malzemeye ihtiyacı olduğu için.

Ninova

Bütün kızlar dönüp bana baktı, en çok da Camille.

Bella bir eli kalçasında bana sırıtırken onayımı almak için göğsünü yukarı doğru itti. "Geleceğini bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Neden bilesin ki?" dedim soğuk bir tavırla.

Bella'nın gülümsemesi somurtmaya dönüştü.

Onunla tanıştığım günden beri bana sulanıp duruyordu. Tuhaf, hoşlanmadığım pek çok kızla yatmıştım ama Bella'ya karşı hep direndim. Bu, bir noktada neredeyse oyun gibiydi. Ne kadar çok isterse, ona karşılık vermemekten o kadar çok zevk alıyordum. O kadar şımarıktı ki muhtemelen hayatı boyunca bir kez olsun istediğini elde edemediği bir an olmamıştı.

Bu olmayacaktı. Ne bu gece ne de başka zaman. Sonrasında ondan kurtulmanın ne kadar zor olacağını biliyordum, böyle bir dramaya ihtiyacım yoktu.

Bella benim kadar kötü niyetli olabilecek tek kişiydi. Yılanı tanıyan bir yılana güven. Yalnız ve çıplak olsaydık ne tür çılgınlıklar yapabileceğini kim bilebilir?

O parlak pembe dudaklar tekrar konuşmak üzere aralandı.

Sözünü kesmek için Camille'e dönüp "Dışarıdaki Trans Am senin mi?" dedim.

Camille çaktırmadan kaçmaya çalışıyordu. Sorum ona engel oldu. Arkasına dönse de tam olarak gözlerime bakmıyordu. "Evet," dedi sessizce.

"77 model bir SE mi?"

"Evet."

"Burt Reynolds'la aynı."

Gülümsedi.

Camille'in gülümsediğini pek sık görmemiştim. Dişlerinin bu kadar güzel olmasına, bronz tenine ve yağlı yüzüne rağmen bu kadar beyaz görünmesine şaşıp kaldım.

"Benim de Mercedes G-Serisi'nden var," dedi Bella yüksek sesle.

Aman Tanrım. Doğrudur. Eminim beyazdır, jantları pembe altın rengindedir ve dikiz aynasından bir sürü şey sarkıyordur.

Konuşma birkaç dakika daha devam etti ama ben sıkılmaya başlamıştım.

Camille, Bella'ya pislik babası hakkında laf sokmuştu ki bunu görmek eğlenceliydi. Hiçbir etkisi olmasa bile, çünkü Bella'yı kendini sorgulamaya zorlayamazdınız. Elli metrelik bir petrol kuyusu kadar berraktı.

Dudağım tekrar zonklamaya başlayınca hepsinden kurtulmak istedim. Tezgâhtan birinin içkisinden bir yudum çaldım, sonra Mason'a *Madden* oynamak için meydan okumayı düşünerek kızların yanından uzaklaştım.

Onun yerine merdivenlerde Kızıl'a rastladım. Ağlamaklı gözlerle bakıyor, telefonunda bir şeyler okuyordu.

"Kıçın nasıl?" diye sordum.

"Morarmış," dedi. "Senin sayende."

"Seni iten ben değildim. O âşık çocuktu."

"O tam bir pislik!" Kızıl telefonunun ekranına bir kez daha baktıktan sonra çantasına tıkıştırdı.

Sanırım Johnny nereye gittiyse mesajlarıyla onu darlıyordu. Burnunu düzeltmeyi umursuyorsa muhtemelen hastaneye gitmiş olmalıydı.

Ellerimi ceplerime sokarak duvara yaslandım. "Ondan nasıl intikam alabileceğini biliyorum..."

Kızıl'ın yanına yaklaştım; nefesini kolumda hissedecek kadar yakındım. Kadınların kişisel alanlarını istila etmek, niyetinizi

Ninova

belli etmek için harika bir yoldur. Feromonlarınızın kokusunu tam burunlarına sokarsınız. Bu onları adeta kızışmış köpek gibi çılgına çevirir.

Kızıl iri gözler ve aralanmış dudaklarıyla bana bakıyordu. Küçük diliyle alt dudağını ıslattı. "Yine başımı belaya sokmaya çalışıyorsun..."

Sözlerinde beni azarlar bir hava yoktu. Daha çok devam etmem için yalvarıyordu.

Eğilip kulağına fısıldamaya başladım. "Kötü örnek olmak istemiyorum. O yüzden şöyle yapacağım. Sana dokunacağım. Sen de ne zaman durmamı istediğini söyleyeceksin..."

Dizinden başlayarak elimi yavaşça uyluğunun iç kısmına doğru kaydırdım. Yeni tıraş edilmiş bacakları, ipeksi bir pürüzsüzlüğe sahipti. Parmak uçlarımın altında teni titriyordu.

Elimi daha yukarı kaydırdıkça nefesi hızlanıyordu. Beni durdurmadı. Hatta bacaklarını açmak için ayaklarını hafifçe kaydırdı.

Elimi eteğinin altına doğru ilerlettim. Kalçasının içi sıcak ve hafif nemliydi çünkü bu merdiven Louisiana bataklığından daha sıcaktı. Müziğin sesi duvarları titretiyordu.

Parmak uçlarım külotunun kenarına ulaştı. Bir şey söyleyecek mi diye durakladım... Tek duyduğum, boynumun yan tarafına doğru hızlı, küçük nefes alışlarıydı.

Parmaklarımı külotunun lastiğinin altına soktum ve bacakları gibi pürüzsüzce tıraş edilmiş kadifemsi kadınlığının dudaklarını buldum. İşaret parmağımı dudaklarının aralığından aşağı kaydırdığımda henüz ona dokunmamış olmama rağmen kaygan ve ıslak olduğunu fark ettim. Kızıl çaresizce inleyip duruyordu.

Yüzümü tuttu ve beni bütünüyle yutmaya çalışır gibi öpmeye başladı. Dudakları şarap ve ruj tadındaydı. Dilini ağzımın içine sokup dudağımı araladı.

Parmaklarımı içine sokunca ağzıma doğru inleyerek vücudunu benimkine sürttü.

"Beni yukarı götür," diye yalvardı.

Elini tutup onu merdivenlerden yukarı, en yakın yatak odasına götürdüm. İçeride zaten bir çift vardı ama hâlâ giyinik bir şekilde yatağın üzerinde öpüşüyorlardı. Adamı gömleğinin arkasından tutup ayağa kaldırarak kapıdan dışarı ittim.

"Hey, ne oluyor be!" diye bağırdı.

Kız bana göz kırptı; rimeli bulaşmıştı ve gömleğinin düğmeleri yarı açıktı, böylece dantelli sutyeninin üstündeki cömert göğüs dekoltesini görebiliyordum.

"Ya kal ya da çık git," dedim ona.

Bir an bana baktı, sonra gülümsedi. "Kalacağım."

"Bana uyar."

Kızıl'ı yatağa, onun yanına attım.

Sonra kapıyı diğer adamın suratına kapatıp kilitledim.

3
CAMILLE

SABAH UYANDIĞIMDA YATAK ODASI diye benimsediğim küçük camlı verandada güneş, hasır perdelerin arasından sızıyordu. Parlaklığı içime huzur veriyordu, sanki önceki gecenin kâbuslarını silip süpürecekmiş gibi.

Sonra gerçeklik tüm çıplaklığıyla beni sarıp sarmaladı. Bunlar kâbus değildi. Goethe Caddesi'nde artık bagajında delillerle dolu bir sırt çantası bulunan bir polis tarafından kenara çekilmiştim.

Saat sabah 7.22'yi gösteriyordu. Vic'in saat 8.00'de işte olması gerekiyordu.

Odasına girip üzerindeki battaniyeyi aldım.

"Hey..." diye inledi, itiraz bile edemeyecek kadar akşamdan kalmaydı.

"Duşa gir," diye emrettim.

Vic yan tarafına yuvarlanıp yastığı kafasına koymaya çalıştı. Bunu da elinden kaptım.

Ninova

"Hemen kalkmazsan bir sürahi buzlu su getirip başından aşağıya dökeceğim," dedim ona.

"Tamam, tamam." Erkek kardeşim yataktan yuvarlanarak yere düştü, ardından sendeleyerek tek banyomuza gitti.

Ben de kahve yapmak için mutfağa gittim.

Sıkışık küçük dairemizde sadece iki yatak odası vardı. Bir tanesini babam, diğerini ise Vic kullanıyordu; ikincisi küçük bir odaydı ve penceresiyle dolabı yoktu, muhtemelen ofis olarak düşünülmüştü. Ben de bu yüzden verandada uyuyordum. Babam onu hava koşullarına dayanıklı hale getirmeye çalışmıştı ama yazın Hades'ten daha sıcak, kışınsa buz gibi oluyordu. Yağmur yağarsa kıyafetlerim ıslanır ve kitaplarım nemden şişerdi.

Yine de odamı seviyordum. Yağmurun ve sulusepkenin cama vuruşu hoşuma gidiyordu. Havanın açık olduğu gecelerde perdeleri açıp dört bir yandan şehir ışıklarına karışmış yıldızları görebiliyordum.

Duşun sesini duydum. Vic dişlerini fırçalarken suyu akıtmak yerine yıkanıyor olsa iyi olurdu.

Kutsanmış koyu kahverengi uyandırma içeceği demliğin içine damlarken kahve makinesi tısladı.

Vic, saçları ıslak ve ayakkabı bağcıkları bağlanmamış halde mutfağa girdiğinde, kızarmış ekmek ve haşlanmış yumurta onu bekliyordu.

"Şunları ye bitir bakalım."

"Yiyebileceğimi sanmıyorum," dedi, yemeğe midesi bulanmış gibi bakıyordu.

"En azından kızarmış ekmeği ye."

Vic kızarmış ekmeğinin yarısını alıp isteksizce çiğnemeye başladı. Sandalyesine çöküp elini dağınık kalın saçlarının arasından geçirdi.

"Hey, Mill," dedi ayaklarıma bakarak. "Dün gece için gerçekten üzgünüm."

"O lanet olası şeyleri nereden buldun?" diye sordum.

Vic sandalyesinde kıvranarak "Levi'den," diye mırıldandı.

Levi Cargill, dün gece bulunduğumuz evin sahibi olan gösterişli uyuşturucu satıcısıydı. Aynı lisede okumuştuk. Partideki çoğu pislik gibi.

"Onun adına pazarlık mı yapıyorsun?" Babam hâlâ uyuduğu ve onun duymasını istemediğim için kısık sesle konuşarak söylendim.

"Bazen," diye mırıldandı Vic.

"*Ne için*? Bir sürü saçma sapan pahalı spor ayakkabı almak için mi? O aptal Andrew'la aşık atmak için mi? Geleceğini bu yüzden mi çöpe atacaksın?"

Vic yüzüme bile bakamıyordu. Gözlerini perişan ve utanmış bir halde kirli muşambamızdan kaldırmıyordu.

Çöpe attığı şey geleceği bile değildi. Benim geleceğimdi. O polis bugün benim için gelecekti. Hiç şüphesiz benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacaktı.

Kardeşime öfkeli olmama rağmen dün gece yaptıklarımdan pişman değildim. Vic şu anda öyle davranmasa da zeki bir çocuktu. Biyoloji, kimya, matematik ve fizikte en yüksek notları alıyordu. Eğer bu sene biraz kafa patlatıp ders çalışırsa ve ödevlerini düzenli yaparsa muhteşem bir okula gidebilirdi. Hatta biraz burs bile alabilirdi.

Küçük kardeşimi dünyadaki her şeyden daha çok seviyordum. Onun hayatını yakmasını izlemeden önce hapse girecektim.

"İşe koyul," dedim ona. "Ayrıca bundan sonra Andrew ve Tito'yla takılmak yok. Buraya geri gelmeni ve yapacağını söylediğin gibi AP yaz kurslarına kaydolmanı istiyorum."

Ninova

Vic yüzünü buruştursa da benimle tartışmadı. Paçayı benim sayemde yırttığının farkındaydı. Kızarmış ekmeğinin diğer yarısını alıp kapıya yöneldi.

Kahvemi bitirip Vic'in yemek istemediği haşlanmış yumurtayı yedim. Fazla pişmişti. Zamanlayıcıya dikkat edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Babam hâlâ uyuyordu. Onun için birkaç yumurta koysam mı diye düşündüm. Eskiden hiç uyumazdı ama son zamanlarda geceleri on ya da on bir saat uyuyordu. Yaşlandığını söyleyip duruyordu.

Onu uyandırmamaya karar verdim. Temiz bir tulum alıp dükkâna doğru yola çıktım. O şanzımanı bitirmem, sonra da Bay Bridger'ın Honda Accord'unun fren balatalarını değiştirmeye başlamam gerekiyordu.

Babam nihayet yanıma geldiğinde saat neredeyse on olmuştu. Yarı kelleşmiş kafasındaki seyrek saçlarıyla solgun ve yorgun görünüyordu.

"Günaydın *mija*,"* dedi.

"Selam baba," diye karşılık verirken şanzımana yeni contalar takıyordum. "Kahveni içtin mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

Babam sadece kırk altı yaşındaydı ama çok daha yaşlı görünüyordu. Orta boylu, dost canlısı yuvarlak bir yüze ve bir İngiliz anahtarını zar zor tutabiliyormuş gibi görünse de en küçük parçaları ve cıvataları kolaylıkla idare edebilen büyük, kalın parmaklı ellere sahipti.

Gençliğinde kalın siyah saçları vardı ve Norton Commando motosikletinin üzerinde kükrer, arkasında kızları okula götürürdü. Annemle böyle tanışmıştı. O son sınıf öğrencisiydi, annemse ikinci sınıftaydı. İki ay sonra hamile kalmıştı.

---

* *İsp.* Kızım. (ç.n.)

Ninova

Hiç evlenmemişlerdi ama birkaç yıl büyükannemin bodrumunda birlikte yaşamışlardı. Babam anneme deli oluyordu. Annem gerçekten muhteşem ve akıllı bir kadındı. Babam gündüzleri tamirci olarak çalışıp geceleri de benimle ilgilenirken ona okula gitmeye devam etmesini söylemişti.

Para sıkıntısı çekiyorlardı. Annem ve büyükannem anlaşamıyorlardı. Babam artık futbol oynamaya vakti olmadığı ve benim yediğim fıstık ezmeli sandviçler ile tavuk parçalarıyla karnını doyurduğu için kilo almaya başlamıştı.

Annem arkadaşlarını ve eğlenmeyi özlemişti. Okul için değil partilere gitmek için geç saatlere kadar dışarıda takılmaya başladı. Sonunda okulu bıraktı. Eve pek sık gelmezdi. Aslmda onu günlerce görmediğimiz oluyordu.

O günleri yarım yamalak hatırlıyordum. Annem haftada bir veya iki haftada bir uğrardı. Ben de her zaman pahalı parfüm kokan ve Barbie bebeklerim gibi parlak renklerde dar elbiseler giyen bu göz alıcı kadını görmek için koşardım. Beni kucağına almaktan ya da kucağına oturtmaktan hoşlanmazdı. Babam ona çok fazla soru sorduğunda ya da büyükannem ona bir konuda sert davrandığında tekrar çekip giderdi. Babam beni alıp bir tabak dondurma yapana veya motosikletiyle ilgili bir şey göstermek için garaja götürene kadar pencerenin yanında durup ağlardım.

Sonunda babam Axel Auto'yu kurmaya yetecek kadar para biriktirdi. Büyükannemin evinden dükkânın üstündeki küçük daireye taşındık. Annem bizi orada hiç ziyaret etmedi. Evin nerede olduğunu bildiğini bile sanmıyordum.

Sonra ben on yaşındayken bir gece birisi kapımızı çaldı. Yağmurdan dolayı ilk başta sesini duyamadık. Babamla *Acil Servis* dizisine bakıyor, aramızdaki kanepeye yerleştirilmiş dev bir kâseden patlamış mısır yiyordum.

Zil tekrar çaldığında patlamış mısır kâsesini devirerek ayağa fırladım. Babam kâseyi yerden almak için durdu ve ben kapıya koşup açtım. Karşımda üzerinde ceketi olmayan bir kadın duruyordu. Koyu saçları sırılsıklamdı, bluzu da öyle. Tenine yapışmıştı, bu yüzden ne kadar zayıf olduğunu görebiliyordum.

Bir an ikimiz de birbirimizi tanıyamadık. Sonra kadın, "Camille?" dedi.

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Belki de kızgın olduğumu düşünüyordu. Belki de babamın kapıya doğru yürüdüğünü ve "Kim o?" diye seslendiğini duymuştu. Öyle ya da böyle annem arkasını döndü ve merdivenlerden hızla aşağı indi. Vic'i geride bırakmıştı.

Vic bacağının arkasına saklanmıştı. İki yaşındaydı, yaşına göre küçüktü, kocaman koyu gözleri ve o zamanlar neredeyse sarı olan saçları vardı. Kirpikleri ve saçlarının uzun süredir kesilmemesi nedeniyle kız mı erkek mi olduğundan bir an emin olamadım. Başparmağı ağzındaydı ve Örümcek Adam oyuncağını tutuyordu.

Onu içeriye aldık. Babam annemin tanıdığı tüm arkadaşlarını, anne babasını ve kuzenlerini aramaya çalıştı. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Çocuğu annemin ebeveynlerinin evine götürmeyi teklif etti ama onlar bunu yaparsa polisi arayacaklarını söylediler. Annem bana hamile kaldığı için babamı hâlâ affetmemişlerdi.

Böylece Vic bir süre bizimle kaldı. Bu onun sonsuza kadar bizimle kalmasına dönüştü. Aslında gerçek isminin ne olduğunu bile bilmiyorduk. O zamanlar konuşmuyordu. Ona *Vic* demeyi seçtim çünkü *Law and Order* dizisine çok düşkündüm ve Crown Vic polis arabalarının çok havalı olduğunu düşünüyordum.

Daha sonra lisedeyken annemin Exotica'da çalıştığını duyduk. Onu görmeye hiç gitmedim. Sanırım babam başına neler geldiğini öğrenmek için oraya gitti. Herhangi bir cevap buldu-

Ninova

ğunu sanmıyordum. Sadece bana Vic'in kalıcı olarak bizimle kalacağını söyledi. O sıralarda Vic yedi yaşındaydı, ikinci sınıfa gidiyordu ve T-ball'a* sıkı sıkıya bağlıydı. Annemizi hiç hatırlamıyordu.

O zamandan beri hepimiz burada yaşıyorduk. Burası benim evimdi ve burayı seviyordum. Dükkândaki yağ, benzin ve endüstriyel deterjan kokusunu seviyordum. Tulumlarımın yıpranmış hissini ve aletlerimin mükemmel dizilişini, bakmadan bile doğru raşet anahtarını tutabilmeyi seviyordum.

Babam eskiden lacivert ama artık yıkanmaktan griye dönen en sevdiği tulumunun fermuarını yukarı çekti. Üzerine bol geliyordu, babam kilo vermişti.

"Diyet falan mı yapıyorsun?" dedim, onu şakacı bir şekilde yana doğru iterek.

"Hayır. Sadece yemek yemeye vaktim yok. İyi görünüyorum, değil mi?" Ellerini başının üstüne koyup ayaklarının üzerine yükselerek sırıttı. Hiç kası yoktu, bu yüzden elbise kolları sarkık duruyordu.

Hafifçe gülümseyerek karşılık verdim. "Evet. Harika görünüyorsun, baba."

Babam şanzımanı bitirmeme yardım edince biz de onu kamyondaki yerine yerleştirdik. İki kişi işi daha hızlı bitirdik. Babam ellerini o kadar hızlı ve ustaca kullanıyordu ki bu beni tekrar rahatlattı. Babam kesinlikle yetisini kaybetmemişti.

Yine de normalden biraz daha ağır nefes aldığını ve garajın sıcağında terlediğini fark ettim.

"Vantilatörü almamı ister misin?" diye sordum ona.

---

* Tee-ball, beyzbol veya softbolun basitleştirilmiş bir biçimine dayanan takım sporudur. Çocukların sopayla top oyunu becerilerini geliştirmeleri ve eğlenmeleri için bir giriş niteliğindedir. (ç.n.)

Ninova

"Hayır. Burası bedava bir sauna gibi. Eğer İsveçliler için iyiyse, bizim için de iyidir."

Yine de üst kattaki buzdolabından ikimize de kola aldım.

Biz bunları içerken dükkânın önündeki zilin çaldığını duydum. Yeni müşteri gelmişti.

"Ben bakarım," dedim babama.

Kolamı danışma masasına koymadan önce aceleyle ön tarafa geçtim. Resepsiyonistimiz yoktu; masa göstermelikti ve babam elimize geçer geçmez düzenlememiz gereken tüm fatura ve makbuzları oturup karıştırması için orada duruyordu.

Dar beyaz tişörtlü ve Cubbies şapkalı bir adamın klasik otomobil dergileri yığınımıza baktığını gördüm.

Adam benim geldiğimi duyunca başını kaldırıp baktı. O kare çeneyi, bronzlaşmış yüzü ve dost canlısı gülümsemeyi hemen fark ettim.

Kahretsin. Memur Schultz gelmişti. Kamyon ve babamla uğraşmaya o kadar dalmıştım ki onu tamamen unutmuştum.

"Camille," dedi. "Seni tekrar görmek güzel."

Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. "Memur Schultz."

"Bana 'Logan' diyebilirsin."

Aslında bunu yapmak istemiyordum, bu yüzden sadece sertçe başımı salladım.

"Buranın sahibi sen ve baban mı?" diyerek etrafına baktı.

"Hı-hı."

Bizim dükkânımızın gösterişli hiçbir yanı yoktu. Sıkışık, kirli ve birkaç eski poster ile sulamayı asla hatırlamadığımız tek bir kauçuk ağacıyla mümkün olan en üzücü şekilde dekore edilmişti. Yine de onun küçümseyici ses tonu ya da sanki dünyada bana ait olan tek yerde hak iddia ediyormuş gibi ortaya çıkması hoşuma gitmedi.

"Yukarıdaki dairede mi yaşıyorsun?"

"Evet."

"Kardeşin Victor da mı?"

"Hı-hı."

"Oakmont'a mı gidiyor?"

"Evet. Bu sene son senesi."

Schultz ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak "Orada okudum," dedi. Bu hareketle dar beyaz tişörtün altındaki göğüs kasları esnedi. Beni görmeye gelirken üniformasını giymemişti. Belki de beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ne bu görünümü ne de bu hoş sohbeti bir işe yarayacaktı.

"Evet, ben de," dedim.

"Hangi yıl mezun oldun?"

"2013 yılında."

"Ah. Ben 2008'de. Desene birbirimizi kaçırmışız."

"Sanırım öyle."

Babam garajdan kafasını uzatarak "Herhangi bir yardım lazım mı?" diye sordu.

"Hayır!" dedim hemen. "Ben hallettim."

"Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslenirsin." Babam Schultz'a dostane bir selam verdi, bu herifin burada çocuklarının hayatını mahvetmek için olduğunu bilmiyordu. Schultz da selamına aynı şekilde karşılık verdi.

Babamın gitmesini bekledim, sonra dostça olmayan ilgimi tekrar Schultz'a yönelttim. "Uzatmadan konuya girelim."

"Elbette," diyen Schultz, kolayca gülümsedi. "Hadi, bunu yapalım. Yüz on dört uyuşturucu tabletin vardı."

Kahretsin.

"Trafiğin kontrolünü ve edinimi kaydettim ama Chicago polisi tutuklama konusunda biraz esnek davranma hakkına sahip."

"Bu da ne demek?"

O parlak mavi gözlerini gözlerime dikerken hoş bir şekilde gülümsüyordu. "Peki, uyuşturucu suçunu bir borç gibi düşün. Illinois Eyaleti'ne dört yıl borcun var. Ama hapiste oturmanın kimseye bir faydası yok. Daha ziyade vergi mükelleflerine çok fazla paraya mal olacaksın. Yani eğer borcunu başka bir şekilde kapatırsan bu eyaletin iyi insanlarına yararın dokunur."

Bu kadar yakın durup bana bakması hoşuma gitmiyordu. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Peki... Hiç GM diye bir şey duydun mu?"

Evet. Daha önce söylediğim gibi büyüme çağında *Law and Order* dizisini fazlasıyla izlemiştim. Gizli muhbirleri biliyordum.

"İspiyonlamamı istiyorsun," dedim düz bir sesle.

"Ben buna 'tehlikeli suçluları yakalamada polise yardım etmek' demeyi tercih ediyorum."

Polisle konuştuğumu bilseler boğazımı kesecek tehlikeli suçlular. "Hiç 'ispiyonculuk ispiyoncuların yanına kâr kalmaz' deyimini duydun mu?"

Tulumlarımın arasından hiçbir şey görememesine rağmen başını yana eğip beni baştan aşağı süzdü. "'Hamamda sabun düşürme' sözünü hiç duydun mu? Federal hapishaneden hoşlanacağını sanmıyorum, Camille. Oradaki kadınlar da erkekler kadar vahşi. Bazen daha da kötüsü. Genç ve güzel bir kızın içeriye atılmasından hoşlanırlar. Sudaki balık gibi. Sıralarını bile beklemek istemezler."

Tenim karıncalanıyordu. Tehdit edilmekten nefret ediyordum. Dahası bunu bir sürü saçma parti uyuşturucusu yüzünden yaptığı için özellikle sinirliydim. Bu şehirde her gün başkalarını

Ninova

öldüren insanlar vardı. Bir grup zengin çocuk kafayı bulup boktan müzik eşliğinde dans etmeyi sevdiği için mi beni azarlıyordu?

"Ne yapmamı bekliyorsun?" dedim gıcırdayan dişlerimin arasından. "Dinleme cihazı falan mı takıyorsun? Hiçbir ciddi suçluyu tanımıyorum. Kafayı bulmayı seven bir avuç aptal. Ve biz arkadaş bile değiliz."

"Uyuşturucu nereden geldi?"

"Levi Cargill," dedim hiç tereddüt etmeden. Reşit olmayan kardeşimi kendi adına uyuşturucu satması için çalıştırdıktan sonra bu adamı otobüsün altına atmakta hiçbir sorunum yoktu. "O hâlâ devam ediyor..."

"Nerede yaşadığını biliyorum."

"Eğer onun kim olduğunu zaten biliyorsan ne yapmamı bekliyorsun?"

"Ona yaklaş. Malı nereden aldığını öğren. Tüm torbacılarının ve tedarikçilerinin isimlerini bul. Sonra bana rapor ver."

"Ben Müfettiş Poirot değilim!" diye bağırdım. "Bunların birini bile nasıl yapacağımı bilmiyorum!"

Schultz şefkatten yoksun bir ifadeyle, "Öğrenirsin," dedi, ardından bana bir kartvizit uzattı. Arkasında şahsi cep numarası yazılıydı. "Bu numarayı ezberle. Sürekli aramaya alışsan iyi edersin. Birbirimizi çok sık göreceğiz."

İnlememek için kendimi zor tuttum. Bunun Schultz'u gördüğüm en son an olmasını istiyordum. Tabii, Levi'yi de öyle.

"Peki, ya daha fazla bilgi alamazsam?"

Schultz soğuk bir tavırla, "O zaman hapse girersin," dedi. "Tabii, kardeşin de. Unutma, cebinde mal vardı. Bir yetişkin olarak suçlanacak yaşta."

Schultz'a saldırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Vic ve ben onun için sadece birer araçtık. Tutuklama defterine bir çetele daha girdiği sürece bizi yok etmesi umurunda değildi.

Ninova

Schultz bana tekrar, "Bu numarayı ezberle," dedi.

"Telefonuma kaydedeceğim." *Böylece aradığında asla telefonu açmayacağımdan emin olabilirim.*

"Mükemmel. O koladan başka var mı?" Schultz danışma masasındaki yarı boş kutuyu işaret etti.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Yeni bitti."

Schultz kahkaha attı. Yalan söylediğimi biliyordu. "Seni gördüğüme sevindim, Camille. Arayı çok açmayalım."

O gidene kadar kollarımı göğsümde kavuşturmuş halde orada durdum.

Garaja geri döndüğümde babam, "Ne istiyordu?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Yol tarifi sadece."

Babam başını iki yana salladı. "Turistler."

"Evet."

"En azından bir Cubs hayranıydı."

"Onunla konuşmamın tek nedeni bu."

Babam bir kahkaha attı ama bu kahkahası öksürüğe dönüştü. Öksürük bir süre devam etti; öyle uzundu ki doğrulduğunda dudakları biraz morarmıştı.

"İyi misin, baba?"

"Elbette," dedi. "Yine de gidip biraz uzanabilirim. Sen bu frenleri kapatırsın."

"Tabii. Ben hallederim."

"Teşekkürler tatlım."

Dairemize doğru merdivenlerden yukarı çıktı.

Onun gidişini izlerken kalbimde korku vardı.

4
NERO

KAHVALTIYA İNDİĞİMDE, GRETA KAHVENİN yanına bir yığın taze biscotti ve muhtemelen ondan daha yaşlı olan eski demir tavada kırmızı biberli frittata* yapmıştı.

Bana yememi söyledi ama canı sadece kahve içmek istiyordu.

"O zaman ben biraz daha alıyorum," dedi Dante, omletten biraz daha alırken.

Babam masanın ucunda aynı anda üç gazete okuyordu. Gazete alan tek aile biz olabilirdik. *Tribune* ve *Herald*'ı tek başına ayakta tutuyor olabilirdi.

"Bunları iPad'ine yükleyebilirim," dedim babama.

"iPad'i sevmiyorum," dedi babam inatla.

"Evet, seviyorsun. Şu zombilere bezelye fırlatmaya bayıldığın oyunu unuttun mu?"

"Bu farklı," diye homurdandı. "Eline mürekkep bulaşmıyorsa haberleri okumuş sayılmazsın."

* İtalyan omleti. (ç.n.)

Ninova

"Tam sana uygun."

Kahvemden bir yudum aldım. İşte, kahve buydu; fazla kavrulmuş, acı-tatlı, moka pot'ta demlenmişti. Greta ayrıca isteğimiz üzerine kapuçino ve macchiato da yapmıştı çünkü o bir melekti.

Aslında İtalyan değildi ama babamın sevdiği geleneksel yemekleri pişirme şekline bakarak bunu asla tahmin edemezdiniz. Babam annemle evlenmeden önce bu yaşlı kadın onun yanında çalışıyordu. Hepimizin yetiştirilmesine yardım etmişti. Özellikle annem öldükten sonra.

Greta hafif kızıllığın seçildiği saçıyla tombul bir kadındı. Kafası biraz güzel olunca çılgın gençliğine dair şaşırtıcı sayıda hikâye anlatırdı. Ve artık Aida taşındığından beri eve hayat veren tek kişi oydu.

Dante açgözlü, sessiz bir dağ gibi masanın ucunda oturuyor ve yiyecekleri kaşıklıyordu. Babam gazetede şoke edici bir şey bulmadıkça konuşmazdı. Sebastian kampüste yaşıyor ve eve yalnızca hafta sonları geliyordu.

Aida'yı özleyeceğimi hiç düşünmezdim. O her zaman topuklarımın dibinde havlayan sinir bozucu küçük bir köpek yavrusuydu. Gittiğimiz her yerde bizi takip etmeyi, yaptığımız her şeyi yapmaya çalışmayı ama genellikle başını belaya sokmayı severdi.

Evin küçük bebeği olduğu için ilk önce onun evlenmesi fazlasıyla komikti. Kabarık beyaz bir gelinlik giymeyi bekleyeceğiniz en son kız olmasından bahsetmiyordum bile.

Aramızda evlenen tek kişi o olabilirdi. Kendi adıma böyle bir şey yapmayacağıma emindim. Dante, asla itiraf etmese de eskiden çıktığı kıza hâlâ takılıp kalmıştı. Sebastian'a gelince... Artık ne yapacağını tahmin edemiyordum.

NBA'e gideceğini düşünüyordu. Daha sonra ailelerimizin arası pek iyi olmadığında Aida'nın kocası Callum, dizini fena halde mahvetti. Şimdi Seb bir nevi boşlukta süzülüyordu. Hâlâ fizik

Ninova

tedavi görüyor, sahaya geri dönmeye çalışıyordu. Bazen yapacak işlerimiz olduğunda Dante ve bana katılıyordu. Bu kış Polonyalı bir gangsteri vurdu. Sanırım bu onu mahvetti. Suçlu olmak ayrı, katil olmak ayrıydı... O çizgiyi geçersiniz geri dönüşü olmazdı. Sizi değiştirirdi.

Kesinlikle beni değiştirmişti. Bir insanın bu dünyadan bir anda nasıl ayrılabileceğini gösteriyordu. Tek bir düğmeyle lambayı söndürdüğünüz sürede ölüp gidebilirdiniz. İşte bu kadar; sonsuz hiçlik, daha önce gelen sonsuz hiçlik gibi. Tüm hayatınız boşluktaki kısa bir parıltıdan ibarettir. Peki, ne yaptığımızın ne önemi vardı? İyilik, kötülük, nezaket, zulüm... Bunların hepsi iz bırakmadan sönen bir kıvılcımdı. Güneş genişleyip, gezegeni yakıp kül ettiğinde, insanlığın tüm varlığı hiçbir anlam ifade etmeyecekti.

Ben bu dersi küçük yaşta öğrendim.

Çünkü ilk kez daha on yaşındayken birini öldürdüm.

Kahvemi içerken bunları düşünüyordum.

Babam ilk gazetesini okumayı bitirip diğerine geçti. Ön sayfayı incelemeye başlamadan önce duraklayıp Dante'ye baktı.

"Oak Street Tower bittiğine göre bir sonraki projemiz nedir?" diye sordu.

Dante çatalıyla omletinin son lokmasını aldı. "Clark Street Köprüsü'nün yenilenmeye ihtiyacı var. Bunun için teklif verebiliriz."

Gallo İnşaat son zamanlarda giderek daha büyük projelere imza atıyordu. Komikti, İtalyan mafyası işçi sendikalarını kontrol edebilmemiz için sözleşme imzalamıştı. Bu New York'ta başladı. Onlarca yıldır New York'ta mafya tarafından şu ya da bu şekilde kontrol edilmeyen tek bir inşaat projesi yoktu. Sendika liderlerine rüşvet verdik ve zorla silahlandırdık, hatta kendimizi seçtirdik. Bir sendikayı kontrol ettiğinizde bütün bir sektörü kontrol ederdiniz. Geliştiricilerin gerekli "bağışları" yapmaması

durumunda işçileri inşaatı yavaşlatmaya veya durdurmaya zorlayabilirdiniz. Ayrıca neredeyse tamamen düzenlemeye tabi olmayan ve vergiden muaf kara para aklama veya doğrudan soygun için hazır devasa sendika emeklilik fonlarına erişiminiz vardı.

Ancak ironik olan şuydu ki kötü nedenlerle bir işe girdiğinizde bazen meşru bir kâr elde etmeye başlardınız. Las Vegas'a taşınan mafya babalarının başına gelen de buydu; yasadışı paralarını aklamak için kumarhaneler açtılar ve birdenbire kumarhaneler yasadışı işlerden daha fazla para kazanmaya başladı. Bakın şu işe, bir anda meşru bir iş insanı oluverdiniz.

Bu yavaş yavaş Gallo İnşaat'ın da başına geldi. Chicago hızla gelişiyordu, özellikle de şehrin bizim yakası. Magnificent Mile ticaret bölgesi, Lake Shore Yolu, Güney ve Batı Yakası ticaret koridorları... Yalnızca bu yıl beş milyar dolarlık ticari inşaat yapılıyordu.

Ve başa çıkabileceğimizden daha fazlasını alıyorduk.

Üç yüz metre yüksekliğindeki binayı yeni bitirmiştik. Babam bir sonraki projenin hazırlanmasını istiyordu. Bir kereye mahsus aklıma bir fikir geldi...

"Peki, ya South Works sahası?" diye sordum.

"Ne olmuş oraya?" diye soran babam, kalın gri kaşlarının altından bana bakıyordu. Gözleri her zamanki kadar keskin ve koyu renkteydi.

"Dört yüz on beş dönümlük, tamamen el değmemiş bir alan. Bu lanet şehirde kullanılmayan en büyük potansiyele sahip olmalı."

"Hiçbir pitonun timsahı yemeye çalıştığını gördün mü?" dedi Dante. "Timsahı boğsa bile yutmaya çalışırken boğulur."

"Bunun için sermayemiz yok," dedi babam.

"Ya da adamımız," diye ekledi Dante.

Ninova

Belki bir yıl önce de durum böyleydi. Ama o zamandan beri çok şey değişti. Aida, İrlanda mafyasının vârisi Callum Griffin ile evlendi. Daha sonra Callum şehrin en zengin bölgesinin belediye meclisi üyesi oldu. Callum'un küçük kız kardeşi, pastanın çileği gibi Polonyalı *Braterstwo*'nun lideriyle birlikteydi. Yani daha önce sahip olduğumuzdan daha fazla nüfuza ve insan gücüne erişimimiz vardı.

"Eminim Cal benim fikrimle ilgilenecektir," dedim.

Dante ve babam kaşlarını çatarak bana baktılar.

Ne düşündüklerini biliyordum. Bütün dünyamız zaten bir miksere atılmış gibiydi. Nesiller boyunca Griffin'lerin amansız rakipleriydik. Şimdi birdenbire müttefik olmuştuk. Her şey şu ana kadar gayet iyi gitmişti. Ancak henüz ittifakı onaylayacak bir bebek dünyaya gelmemişti, iki aile arasında ortak kan yoktu.

Dante ve babam temelde muhafazakârdı. Zaten kaldırabilecekleri tüm değişiklikleri yaşamışlardı.

Bunun yerine onların rekabetçi doğalarma hitap etmem gerekecekti.

"Eğer bunu yapmak istemiyorsan sorun değil. Griffin'ler muhtemelen bunu kendi başlarına halledebilirler."

Dante daha çok gürlercesine bir iç çekti. Mağaradaki bir ejderhanın, davetsiz bir misafire tepki olarak uyanmak zorunda kalması gibiydi.

"Huysuzluğunu bardaki kızlara sakla," diye homurdandı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Dört yüz on beş dönüm," diye tekrarladım. "Deniz kenarı mülk."

"Berbat bir mahallenin yanında," dedi babam.

"Önemli değil. Lincoln Park eskiden berbat bir mahalleydi. Artık Vince Vaughn orada yaşıyor."

Babam bunu düşündü. O düşünürken konuşmadım. Zaten sertleşmeye başlamışken çimentoyu karıştırmazdınız.

Sonunda babam başını olumlu anlamda salladı.

"Griffin'lerle görüşmek üzere bir toplantı ayarlayacağım," dedi.

Başarımın heyecanıyla Greta'nın biscottilerinden birini alıp kahvemin son kısmına batırdım ve merdivenlerden aşağı, yeraltı garajıma doğru yöneldim.

Eğer kendimi herhangi bir süper kahramanla özdeşleştireceksem bu Batman olurdu. Burası benim yarasa evimdi. Orada sonsuza kadar yaşayabilir, makinelerle oynaşabilir ve sadece geceleri başımı belaya sokmak için dışarı çıkabilirdim.

Şu anda 1930 model bir Indian Scout motosikleti, 65 model Shelby CSX ve 73 model Chevy Corvette üzerinde çalışıyordum. Ayrıca etrafta dolaştığım Mustang'im vardı. Altın rengi ve siyah yarış şeritleriyle 1970 model bir Boss 302. Tamamı orijinal metal, manuel şanzımanlı V-8, yalnızca yetmiş yedi bin kilometredeydi. Vinil koltukları koyun derisiyle değiştirmiştim.

Sonra hiç değişmeyen bir favorim vardı ki sormayın gitsin. Yıllarca bulmak için aradığım araba: Talbot-Lago Grand Sport. O bebeğe diğerlerinin toplamından daha fazla zaman harcamıştım. Bu benim tek gerçek aşkımdı. Asla satmayacağım araçtı.

En ufak bir duygusallık hissettiğim tek şey arabalarımdı. Bana ilgilenme ve büyütme dürtüsünü yalnızca makineler veriyordu. Sabırlı ve dikkatli olabildiğim tek an buydu. Araba sürerken aslında kendimi sakin hissediyordum. Hatta biraz da olsa mutluydum. Rüzgâr yüzüme vururdu. Açık bir yolda hızla geçerken her şey temiz ve parlak görünürdü. Küçük ayrıntıları, çatlakları, kiri ve çirkinliği görmezdim. Durup tekrar yürüyene kadar tüm bunlardan yoksun olurdum.

Neyse, bu yüzden en çok yaz mevsimini severdim. Çünkü bütün gün etrafta dolaşabiliyordum ve arabalarımın yolda kar,

Ninova

sulusepken ve tuzdan dolayı mahvolmasından endişe duymuyordum.

Dante'nin şoförü olmak bile umurumda olmazdı. Bu sabah birçok yere uğrayacaktık, inşaat ekibimizin maaş bordrosunu bırakmamız gerekiyordu. Hepsi nakit para almak istiyordu çünkü yarısının nafaka ile vergi borcu vardı ve içki, kumar ve kira için hâlâ paraya ihtiyaçları duyuyorlardı. Kumardan bahsetmişken King's Arms Otel'de yürüttüğümüz yeraltı poker ringinden komisyon almamız gerekiyordu.

Günümüzün büyük bir kısmı bu tür sıkıcı yoğun işlerle geçiyordu. Doğru işleri yapmanın verdiği adrenalin atışını özlüyordum.

Ben on beş, Dante ise yirmi bir yaşındayken en çılgınca şeyleri yapardık. Zırhlı kamyon soygunları, hatta birkaç banka soygunu. Sonra birdenbire o askere gitti ve altı yılını Irak'ta geçirdi. Geri döndüğünde tamamen farklıydı. Çok az konuşuyordu. Şakayı kaldıramıyordu. O cesur ruhu kaybetmişti.

Turu tamamladıktan sonra Coco Pazzo'da öğle yemeğimizi yedik. Ardından Dante'nin ustabaşımızla görüşmesi gerekiyordu. Bu konuyla hiç ilgilenmiyordum, bu yüzden onu bırakıp evde Mustang üzerinde biraz çalışmayı planlıyordum. Motorun suyunu aldığımdan beri aşırı ısınıyordu. Bugün havanın otuz yedi derece olmasının ve Dante'nin yolcu koltuğumda 113 kiloluk bir granit blok gibi oturup motora yük bindirmesinin bir faydası yoktu.

Aslına bakılırsa, eve giderken yavaşça sürmeme rağmen göstergelerim giderek yükseliyordu ve araba en küçük yokuşları bile tırmanırken zorlanıyordu. Kahretsin. Eve geri dönemeyebilirdim.

Wells Caddesi'nden aşağı doğru giderken, Axel Auto'nun eskimiş tabelasını gördüm. İçimden gelen bir tepkiyle direksiyonu sola kırıp binanın yan tarafına dönerek tamirhanenin park alanına yanaşabildim.

Yıllardır buraya gelmemiştim. İnternetten her şeyi satın alabileceğiniz zamandan önce Axel Rivera'ya parça sipariş ettirirdim. Herhangi bir aracımızı kendim tamir edebilecek seviyeye gelmeden önce o adam, babamın yanında çalışıyordu.

Axel'ın tamirhanede sanki hiç zaman geçmemiş gibi çalışmasını görmeyi bekliyordum.

Bunun yerine bir Accord'un kaputunun altına eğilmiş, motordaki bir şeyle güreşen çok daha ince biriyle karşılaştım. Bir parçayı almakta zorlanan Camille, sonunda onu kurtardı. Kapağı yakındaki bir sıranın üzerine koydu ve terli yüzünü kolunun arkasıyla sildi. Daha sonra bunun yeterli olmadığına karar vererek gömleğini çıkardı ve havlu niyetine bununla yüzünü, boynunu ve göğsünü sildi.

İçinde terden sırılsıklam olmuş sade, pamuklu bir sutyen vardı. Camille'in bu kadar formda olduğunu görünce şaşırdım. Kolları ince ve güçlüydü, ayrıca göbek deliğinin her iki yanında da bir dizi kas belli oluyordu. Dahası göğüsleri tahmin ettiğimden daha dolgundu; sutyenin nemli, yapışan malzemesi tarafından kavranan dolgun, yumuşak göğüsler. Her zaman erkek gibi giyiniyordu. Bütün bu kirin altında aslında bir kadın yatıyordu.

Boğazımı temizledim. Camille ürkmüş bir kedi gibi yerinden sıçradı. Kim olduğunu görünce bana ters ters baktı ve tişörtünü yeniden başından aşağıya geçirdi.

"Burası striptiz kulübü değil," diye çıkıştı. "Exotica on iki blok ötede."

"Exotica yandı," dedim ona.

Aslında sahibiyle tartışırken onu kendim yakmıştım. Bu benim kundakçılığa ilk girişimimdi. Alevlerin canlı bir varlık gibi, cehennemden çağrılan bir iblis gibi kükremesini görmek oldukça tatmin ediciydi. İnsanların buna nasıl bağımlı hale geldiğini görebiliyordum.

Ninova

"Gerçekten mi?" dedi Camille, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Son derece koyu gözleri vardı; saçları ve kirpikleri kadar koyu, koyu moka rengi. Çok fazla gülümsemediği için yüzü yerine gözleri ifadesini yansıtıyordu.

Söylediklerimden rahatsız olmuşa benziyordu.

Ah, doğru; Exotica, annesinin çalıştığı yerdi.

"Evet," dedim. "Kışın yandı. Artık sadece boş bir arazi."

Sanki onunla dalga geçtiğimi düşünüyormuş gibi bana şüpheyle baktı. "Nasıl yandı?"

"Sanırım biri bir direğin etrafında çok hızlı döndü," diyerek sırıttım. "G-string sürtünmesi. Yangını başlatmak için yalnızca bir kıvılcım yeterlidir." *Veya birkaç bidon benzin ve bir Zippo.*

Camille bana kaşlarını çatarak "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"En iyi müşteri hizmetin bu mu? Buranın bu kadar yoğun olmasına şaşmamalı."

Bir sürü görünmez müşteriye bakıyormuş gibi yaptım.

Camille burnundan soluyarak "Sen müşteri değilsin," diye tısladı.

"Olabilirim. Motorum aşırı ısınıyor. Eve dönmeden önce ona bakmak istiyorum."

Aracı tamirci dükkânına çekmek için izin istemedim, doğrudan boş bir kabine sürdüm. Sonra dışarı çıkıp kaputu açtım.

Camille kendine rağmen merakla bakınmaya başladı. "Orijinal parça mı kullandın?" diye sordu. "1965'ten 1968'e kadar olan modeller için neredeyse her şeyi alabilirsin, ancak 1971'den 1973'e geçtiğinde..."

"Bu 1970."

"Yine de..."

"Hepsi orijinal!" diye söyleyiverdim.

"Fren kiti yok mu?"

"Ee... Hayır."

Camille sanki eline kanıt geçmiş gibi sinir bozucu bir tavırla homurdandı.

Okulda Camille'i neden kimsenin sevmediğini hatırlamaya başladım. Çünkü o inatçı, küçük bilmişin tekiydi.

"Turbo ekledin mi?" diye sordu. "Şu anda kaç beygir gücü var?"

Bu kız beni gerçekten sinirlendiriyordu. Sanki Wacker Drive'da yaşayan, kendi arabam hakkında hiçbir şey bilmeyen zengin bir çocukmuşum gibi davranıyordu.

"Dengesizlik yok."

"O zaman neden aşırı ısınıyor?"

"Sen söyle bana, mekanik dâhi!"

Camille doğrulup sert bir ifadeyle bana baktı. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Ben senin için çalışmıyorum."

"Baban nerede? O ne yapacağını bilir."

Bunun onu kızdıracağını biliyordum ama ne kadar olacağını tahmin etmemiştim. En yakın İngiliz anahtarını kaptı ve sanki kafama vuracakmış gibi savurdu.

"O uyuyor!" diye bağırdı. "Hem öyle olmasaydı bile benim sana söylediğimin aynısını söylerdi. Bu da *siktir git* demek!"

Arkasını döndü ve araba bölmesinden fırlayarak merdivenlerden yukarı, kim bilir nereye doğru yöneldi. Muhtemelen dairesine. Ailesinin dükkânın üst katında yaşadığından oldukça emindim. *Bütün aile*, yani babası ve Levi için Molly satan küçük erkek kardeşi. Acaba onun bundan haberi var mıydı? Camille'in lisede içki içtiğini bile sanmıyordum, o her zaman sorumluluk sahibi bir tipti.

Gerçi bu onun sorunuydu, benim değil.

Şu anki sorunum arabamın tekrar sorunsuz çalışmasını sağlamaktı. Eğer Camille pes edecekse o zaman onun aletlerini kullanacaktım. Mükemmel derecede iyi bir garajın boşa gitmesine izin vermenin anlamı yoktu.

Ekipmanlarının çoğu Nuh Nebi'den kalmaydı ama bakımlı, düzenli ve temizdi. Radyoyu daha iyi bir istasyona ayarladım, böylece Shakira'yı ya da her ne haltsa onu dinlemek zorunda kalmıyordum. Kısa süre sonra dirseğime kadar motorun içine girdim ve Mustang'i açmaya başladım.

Yaklaşık bir saat sonra Camille'in söylediklerinde ufak bir doğruluk payı olabileceği sonucuna vardım. Motora eklediğim modifiyeyle motor başlangıçta dayanması amaçlanan beygir gücünün iki katı güçle çalışıyordu. Bazı eklemeleri yeniden düşünmem gerekebilirdi.

Ama bu kendi garajımda yapacağım bir işti. Şimdilik sadece soğutucuyu doldurmam gerekiyordu. Bunu hallettikten sonra alet ve malzemeler karşılığında tezgâha birkaç yüz dolar attım.

Bir suçlu olabilirdim ama beleşçi değildim.

5
CAMILLE

O KADAR KIZGINDIM Kİ çığlık atabilirdim!

Nero kim olduğunu sanıyordu da dükkânıma gelip sanki yerleri süpürüyormuşum gibi davranıyordu?

Aşağıda aletlerimi karıştırdığını duyabiliyordum. Basınçlı su tabancasını kapıp onu hurdalık köpeği gibi oradan fırlatmayı düşündüm.

Bunu yapmamamın tek nedeni babamın yeniden öksürmeye başlamasıydı. Biraz kestirmesi gerekiyordu ama her on dakikada bir kuru öksürük nöbeti tutuyor ve inleyerek uyanıyordu. Mutfakta olduğum yerde donup kalmışken onu kontrol etmek için içeri girmekle tekrar uykuya dalır diye onu yalnız bırakmak arasında bocaladım.

Sanki terk edilmiş bir binada duruyormuşum ve etrafımdaki duvarlar yıkılmaya başlıyormuş gibi mide bulandırıcı bir korku hissine kapıldım. Vic'in başı beladaydı. O polis kıçımdaydı.

Ninova

Şimdi de babamla ilgili bir sorun vardı. Sorun sadece öksürük değildi, bir süredir hastaydı. Ama sigortamız yoktu. Biz serbest meslek sahibiydik. Birkaç kez baktım ve temin edebileceğimiz en ucuz planın ayda bin iki yüz dolar olduğunu gördüm. Tesisat, market alışverişi ve her yıl artmaya devam eden bu yerin kirasını ödedikten sonra fazladan yüz dolarım olduğu için şanslıydım.

Hayallerimin parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gitmesini izlemek için gittikçe daha çok çalışmaya devam ediyordum. Kardeşimin iyi bir okula gitmesini ve doktorluk ya da mühendislik gibi harika bir mesleğe sahip olmasını istiyordum. Onun Old Town'daki o büyük, gösterişli evlerden birinde yaşamasını istiyordum, bir apartman dairesinde değil. Babamın bir birikim hesabı olmasını istiyordum ki işin ağır yükü ona çok gelmeye başladığında emekli olabilsin. Ara sıra güneşli bir yerde tatil yapmasını istiyordum.

Ve benim için...

Bilmiyordum. Kendim için ne istediğimi bile bilmiyordum.

Kendimi lanet bir zavallı gibi hissetmemek istiyordum. Arkadaşlarıma ve biriyle tanışıp görüşmeye vakit ayırmak istiyordum. Ayrıca ilgi alanım olan bir işi yapmayı çok istiyordum. Arabaları her şeyden çok seviyordum. Ancak fren balatalarını değiştirmek en iyi ihtimalle sıkıcıydı. Daha yaratıcı projeler yapmayı çok isterdim.

Özel modifiyeler için çok büyük bir pazar vardı ve her geçen gün büyüyordu. Eğer sermayem olsaydı mat boyalar, kaplamalar, özel ışıklar, gövde kitleri ve daha birçok şey yapabilirdik.

Ama bu sadece hayaldi. Sahip olduğumuz ekipmanın karşılığını zar zor ödeyebilmiştik. Eğer babam bir an önce iyileşmezse biz de fazladan iş almayacaktık.

En azından babam şimdi sakinleşmişti. Aslında yeniden uyuduğunu düşünüyordum.

Ninova

Kendime fıstık ezmeli tost yapıp bir bardak sütle yedim. Biraz dinlendiğinden ve odasından gelen gürültünün sadece horlama olduğundan emin olduğumda bulaşıklarımı lavaboya koydum ve Nero'ya kaybolmasını söylemek için garaja geri döndüm.

Çoktan gitmiş görünüyordu.

Dükkânın sağ tarafı boştu, görünüşe bakılırsa Mustang'i onu evine götürecek kadar tamir edebilmişti.

Radyoda Drake çalıyordu. Dinlediğim istasyonu değiştirmişti. Bu adamın sınırı yok muydu? İstasyonu Top Hits'e geri aldım ve "Watermelon Sugar" şarkısını dinlemeye koyuldum. *Teşekkürler, Harry Styles. Sen gerçek bir beyefendisin. Asla bir kadının tork anahtarıyla uğraşıp onu Kanada'nın en kötü temsilcisini dinlemeye zorlayamazsın.*

En azından Nero arkasını toplamıştı. Aslında... orada olmayan tek şey tezgâhın üzerindeki bir tomar banknottu.

Sanki içinde bir akrep saklanmış gibi yavaşça oraya doğru yürüdüm. Aldım. Burada altı yüz dolar vardı. Elbette, hepsi yüzlüktü. *Aptal.*

Nero'nun neden para bırakma zahmetine girdiğini merak ederek banknotları elimde tuttum. Bir pislik olduğu için kendini suçlu hissettiğinden değildi, hiçbir şey için bir kez bile özür dilediğini duymamıştım. Beden eğitimi dersinde basketbol oynarken Chris Jenkin'in kolunu kırdığında bile yapmamıştı. Birbirlerinden habersiz Henderson ikizlerine aynı gün, birer saat arayla, onlara takımı tamamlayacağını söylemeden oral seks yaptırdığında da özür dilememişti.

Gerçi bu sadece lise saçmalığıydı. O zamandan beri çok daha kötülerini yapmıştı. Söylentiler doğruysa ciddi suçlar işliyordu. Kardeşiyle birlikte İtalyan mafyasına üye olduğu söyleniyordu. Bundan şüphem yoktu. Babası sadece sıradan bir zorba değil aynı zamanda mafya liderliydi.

Ninova

Enzo Gallo'nun bir mil uzunluğunda görünen şık gri Lincoln limuzinle tamirhaneye yanaştığını ilk gördüğüm zamanı hatırladım. Üç parçalı bir takım elbise, Oxford ayakkabılar ve kazayağı desenli bir paltoyla aracın arkasından inmişti. Hiç böyle giyinmiş bir adam görmemiştim. Onun başkan olması gerektiğini düşünmüştüm.

Babamla el sıkışıp uzun süre konuşmuşlardı. Bir ara gülüyorlardı. Arkadaş olmaları gerektiğini düşündüm. Daha sonra Enzo'nun herkese karşı böyle olduğunu öğrendim. Mahallemizdeki herkesi tanıyordu, İtalyanları ve diğer herkesi.

O yardımsever bir diktatördü. Babam bana bir noktada Chicago'nun kuzeybatısındaki her işletmenin Gallo'lara yüzde 5 koruma ücreti ödediğini söyledi. İrlandalılar kuzeydoğuya sahipti. Ancak Gallo'lar inşaat işine girince eski usul gasplara geri dönmüşlerdi.

Artık isimlerini şehir merkezindeki yüksek katlı sitelerde görüyordum. Gerçekten Nero'yu kepçeyle çalışırken hayal edemiyordum. Şimdi bir cesedi temelin altına gömüyor olmalıydı... Bunu kesinlikle görebiliyordum. Eminim bunu yaparken gülümsüyordu.

Hayır, Nero'nun para bırakması hoş bir durum değildi. Çünkü altı yüz dolar onun için cebindeki bozuk para gibi bir şeydi.

Öte yandan benim için öyle değildi. Parayı tulumun cebine sıkıştırdım. Bu iki aylık alışveriş masrafı ya da kiranın dörtte biriydi. Şeytanın cebinden düşse bile onu alacaktım.

Accord'a sıvı eklemeyi bitirdikten sonra birkaç faturayı ödemek için küçük ön büroya yöneldim.

Çevrimiçi fatura ödememizle uğraşırken cep telefonum çaldı. Vic'in işten eve gitmek istediğini düşünerek telefona hemen yanıt verdim.

"Beni şimdiden özledin mi, Camille?" dedi derinden gelen bir ses.

Ürkerek telefonu kulağımdan çekip ekrandaki isme baktım: *Memur Dickhole.*

"Gerçekten seni özlemeye vaktim olmadı," dedim. "Bir süre daha uzak kalmaya çalışıyordum."

Güldü. "Doğru kızı seçtiğimi biliyordum. Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Çoraplarımı düzenliyorum."

"Tekrar düşün. Wacker Drive'a gidiyorsun."

"Wacker Drive'da ne var?" diye sordum masum bir tavırla.

"Ne olduğunu tam olarak biliyorsun. Seni daha önce orada görmediğime şaşırdım."

"Arabaları tamir ediyorum. Onları direklere çarpmam."

"Eh, her iki durumda da gösteriden keyif alacağına eminim," dedi Schultz. "Levi'ye yakınlaş. Tüm lise arkadaşlarınla yeniden kaynaşmaya başlasan iyi olur."

Ürperdim. Schultz bu insanlarla olan bağlantımı biliyordu. Beni araştırdığı kesindi. Dostça bir yaklaşım olmadığından emindim. Bu adam kancalarını giderek daha derine batırıyordu.

***

BÜTÜN KIYAFETLERİMİ PORTMANTOYA koydum. Küçük derme çatma odamda bir dolap ya da şifonyer için yer yoktu. Zaten sadece birkaç kıyafetim vardı. Çoğu aynı görünüyordu. Kot. Birkaç tişört. Hanes'ten beşli paket halinde gelen fanilalar. Bir zamanlar eski bir kot pantolon olan bir şort.

Kot şortu spor ayakkabı ve tişörtle birlikte giydim. Sonra banyo aynasına baktım. Saçlarımı geride tutan lacivert bandanayı çıkardım. Buklelerim yaz neminde kabarıp duruyordu.

Buklelerim Beyoncé'ninki gibi olsun isterdim. Ama benimkiler elektrik çarpmış gibi her yere yapışan Howard Stern buklelerine benziyordu. Uçları bile güneş ışığından dolayı biraz

Ninova

daha açıktı, sanki gerçekten on bin volta maruz kalmışlar gibi. Genellikle buklelerimi toplardım.

Saçımı açıkta bırakmamın imkânı yoktu. Ama en azından düzgünce toplayabilirdim. Biraz shea yağı sürdükten sonra saçlarımı topuz şeklinde kıvırıp başımın üstünde sabitledim. Bazı bukleler kurtulsa da umurumda değildi. Böyle gayet iyi görünüyordu.

Trans Am aracımı alıp Lower Wacker Drive'a doğru yola çıktım. Wacker üst üste dizilmiş üç otoyol gibiydi. En üstteki iki caddede trafik sıkışıktı ama en alttaki yol bir nebze daha açıktı. Her iki taraftaki yolu destekleyen ağır destek kirişleriyle nehre paralel uzanıyordu.

Daha önce bir ya da iki kez buraya gelmiştim ama görünen o ki Schultz buralardayken değildi. Şehirdeki en hızlı arabalardan bazılarının yasadışı sokak yarışlarında karşılaşmasını izlemekten kendimi alamamıştım.

Bu sadece bir sokak yarışı değildi. Aynı zamanda drift* ve lastik yakma da vardı. Bazen yarış kontrolden çıkardı ve birisi park halindeki bir arabaya ya da direğe çarpardı. Geçen sonbaharda bu kişi Nero Gallo'ydu ya da ben öyle duydum. Çok sevdiği Bel Air aracını yarış esnasında Johnny Verger'in aracına çarpmıştı. Denemesi bile aptalcaydı; Nero ne tür değişiklikler yaparsa yapsın, klasik bir araba yepyeni bir BMW ile ne hız ne de yol tutuşu açısından rekabet edebilirdi. Ama bu onun sorunuydu. Her zamanki gibi çılgınlığı üzerindeydi. Sonra saf kurban edilmeyi arzuladığı anlar oluyordu. O zafer parıltısıyla ortalıkta görünmek isteyen biriydi. Ortalıkta görünmek, ihtişamın alevinden daha önemliydi.

Oraya vardığımda yarım düzine arabanın farları açık bir halde tembelce daireler çizdiğini ve bir düzinesinin daha etrafta park ettiğini gördüm. Supralar, Lancerlar, Mustangler, Imprezalar,

* "Yanlama" da denilen drift, virajı alırken arabanın arka kısmını kontrollü biçimde kaydırarak dönüş alma tekniğidir. (e.n.)

Ninova

birkaç M2 ve krom kaplamalı gümüş Nissan GT-R dikkatimden kaçmadı.

Arabamı park edip yoğun olmayan kalabalığa karışarak tanıdığım insanlara bakındım.

Patricia Porter'ı gördüm. Okulda benim bir üst sınıfımda olan, uzun boylu, güzel bir kızdı. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış ve burnunun yanına küçük bir altın hızma takmıştı.

"Patricia!" diye seslendim.

Gülümsemeden önce başını kaldırıp bana odaklandı. "Seni uzun zamandır görmedim!"

"Biliyorum. Sıkıcı biriyim. Pek dışarı çıkmıyorum."

Patricia kahkaha atarak "Al benden de o kadar," dedi. "Çoğu gece çalışıyorum, o yüzden eğer birileri ben işten çıktığımda brunch için buluşmak istemezse..."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Midtown Tıp Merkezi. Röntgen teknisyeniyim."

"O halde parlamamana şaşırdım."

"Kurşun önlük giyiyorum. Ama evet, şu ana kadar birkaç süper güç geliştirdim..."

Onu gördüğüme sevinmiştim. Okula birlikte gittiğim herkesin salak olmadığını hatırlamak güzeldi. Ne yazık ki çoğu öyleydi.

Bahsi geçmişken Bella Page de etrafta sinsice dolaşıyordu. Bu sefer küçük yardakçılarıyla değil, tanımadığım bir adamla birlikteydi; kot ceket giyiyordu ve arkaya doğru taradığı briyantinli siyah saçları ve çıkık elmacık kemikleriyle bir nevi Doğu Avrupalı görünümüne sahipti. Boynunun yanında bir haç dövmesi vardı.

Görünüşe göre GT-R'nin sahibiydi. Kadınlar konusunda olmasa da araba konusunda harika bir zevki vardı. Bir sebepten dolayı ona Godzilla diyorlardı. Sanki kahrolası bir dağdan aşağı slalom yapıyormuş gibi direğin etrafından dolaşabilirdiniz.

Ninova

Gerçekten hareketsiz durmayı ve Bella'nın beni görmemesini ummayı planlıyordum, ta ki Patricia, "Hey Bella, kuyrukların nerede?" diye bağırana kadar.

Bella bizi görmeden önce ilk onu fark ettiğimiz için rahatsız olarak kaşlarını çattı. "Bu gece burada değiller."

"Bu çok tuhaf," dedi Patricia. "Onların ameliyatla bağlandığını sanıyordum."

Bella en tatlı, en küçümseyici ses tonuyla, "Buna arkadaş edinmek denir," dedi. "İşte bu yüzden biz Kraliçe Arılarız ve siz iki zavallı neredeyse hiçbir sınıfa mensup değilsiniz."

Başımı iki yana sallayarak, "Liseden beri hiç değişmemişsin," dedim. "Ve bu bir iltifat değil."

"Evet. Bu takma adı siz kendiniz taktınız. Çok saçma," dedi Patricia.

Bir kahkaha attım.

Onlara ilk önce kimin *Kraliçe Arılar* adını verdiğini bilmiyordum ama o üç sürtüğün oturup beyin fırtması yaptığını kesinlikle hayal edebiliyordum. Muhtemelen bütün öğleden sonralarını bunu bulmaya harcamışlardı.

Bella gözlerini iki parlak mavi yatay yarığa bürünene kadar kıstı. "Liseden bu yana değişmeyen başka ne var biliyor musun? Siz ikiniz hâlâ çirkinsiniz, fakirsiniz ve beni tamamen kıskanıyorsunuz."

"Eh, şu üçte birinde haklısın," dedim ona. "Oldukça meteliksizim."

"Belli," dedi Bella, baştan ayağa beni süzerek. Sonra dönüp kaybolduğunu fark etmemiş gibi görünen erkek arkadaşının yanına gitmek için uzaklaştı.

Patricia bu küçük karşılaşmaya hiç aldırış etmeden kahkaha attı. "Tanrım, şimdiye kadar başka bir yerde yaşıyor olacağını sanıyordum. Başka masum vatandaşlara işkence edeceğini."

Ninova

"Masum biraz abartı kalır..." diye belirttim.

Birkaç araba çoktan sıraya girmişti; sıkı, verimli Japon modelleri ve kükreyen Amerikan kasları. Mor bir Impreza'nın yanında bekleyen, yan tarafında uzun bir çizik olan beyaz bir Supra dikkatimi çekti.

Patricia bu özel yarışla yakından ilgileniyor gibi görünüyordu. Küçük tırnağının kenarını ısırarak pürdikkat izliyordu.

Arabalar çığlıklar atarak çizginin dışına çıktı. Impreza çizgiden daha hızlı bir şekilde öne çıksa da Supra ona düz yolda yetişiyordu. Bitiş çizgisinin önünde bir viraj vardı; Supra dışarı doğru çıkmak zorunda kaldı ama arabalar hizaya girdiğinde tekrar öne çıktı. Bitiş çizgisini hızla geçtiklerinde Supra bir santim öndeydi.

Sadece dört yüz metre. Yarış toplam on dört saniye sürmüştü.

Yine de tüm bu süre boyunca nefes alamamıştım. Kalbim boğazımdaydı ve yarışı heyecanla izlemiştim.

Patricia da aynı derecede heyecanlı görünüyordu; sanki tüm bu süre boyunca Supra'ya tezahürat yapıyormuş gibi bir mutluluk çığlığı attı.

"Kimdi o?" diye sordum ona.

Patricia'nın yüzü kızardı, biraz utanmış görünüyordu. "Bu adam, Mason. Bir nevi çıkıyoruz diyebiliriz."

İki araba geri döndü. Patricia far ışıklarının arasından koşarak onlarla buluşmak için acele etti. Onu takip ettim, bu Mason denen adamı merak ediyordum.

Supra'dan inen Mason, uzun boylu, zayıf biriydi ve saçının yan tarafına şimşekler kazınmıştı, üzerinde de yırtık dar bir kot pantolon vardı.

Impreza'nın sürücüsüne gülerek, "Sana söyledim, en hızlısı değilsen..." dedi.

Ninova

Mason, Patricia'yı görünce lafını yarıda kesti.

"Patricia! Bebeğim! Neden telefonunu açmıyorsun?" diye bağırdı. "Seni sekiz yüz kez aradım. Dinle, bebeğim, seni asla aldatmadım..."

Patricia sakin bir tavırla, "Bunu biliyorum," dedi.

"Biliyor musun..." Mason ona sert bir ifadeyle baktı. "Madem biliyordun... o zaman neden... *arabamı* anahtarla çizdin!?" diye bağırdı.

"ÇÜNKÜ BÜYÜKANNEMİ HAVAALANINDA BIRAKTIN!" diye bağırarak karşılık verdi Patricia. "Ben işteyken onu alacağını söylemiştin! ÜÇ SAAT bekledi, MASON! O kadın seksen yedi yaşında! Hindenburg'un* patladığını gördü. Aslında duydu... ÇÜNKÜ TV YOKTU!"

Mason yüzünde suçluluk duygusuyla donmuş bir halde orada öylece kalakaldı. Şu ana kadar kesinlikle Patricia'nın büyükannesini unutmuştu.

"Tamam, tamam," dedi Mason, ellerini kaldırarak. "Uyuyakalmış olabilirim..."

"UYUYAKALMAK MI?"

"Ama arabamı anahtarla çizmene gerek yoktu, bebeğim! Bu bir klasik!"

"Ninem de bir klasik, Mason! *Ninem*!"

Şu anki manzaram sokak yarışından çok daha iyiydi. Etrafımızı meraklı gözler sarıyordu. Bahse girerim ki birileri Patricia'nın Mason'a tokat mı atacağı, yoksa tekrar arabasına mı saldıracağı konusunda bahse giriyordu.

"Havaalanındaki Wendy's'den yemek yemek zorunda kaldı, Mason! Bu normal Wendy's'inkinden çok daha kötü!"

---

* Hindenburg faciası 1937 yılında meydana gelmiş bir zeplin kazasıdır ve havacılık tarihinin en ikonik olaylarından biridir. (ç.n.)

O anda Levi Cargill'in çemberin karşı tarafında durduğunu gördüm. Ateş pembesi bir eşofman giymişti ve sağ kulağında serçe tırnağım büyüklüğünde bir elmas vardı. Memur Schultz'un, muhtemelen Levi'yi uzaydan bile görebilecekken onu takip etmek için neden benim yardımıma ihtiyacı olduğunu anlayamıyordum.

Onunla yalnız konuşmak isteyerek ona doğru ilerledim.

Birkaç sert yüzlü adamla sohbet ediyordu. Göz teması kurduğumda oradan uzaklaşıp yanıma doğru yürüdü.

"Bir şey mi satın almak istiyorsun?" diye sordu bana.

"Hayır."

Anlamlı bir şekilde sırıtarak gözlerini vücudumda gezdirdi. "O halde bedava bir şey mi istiyorsun? Büyük ve kalın, ben de..."

"Aslında konu kardeşimle ilgili."

"Kim?"

"Victor."

"Ah." Levi'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Dün gece onu partimden dışarı sürükleyerek çıkardın."

"Doğru. Artık o partilere katılmayacak. Ayrıca senin için de satış yapmayacak."

Levi'nin dudakları uzun, düz bir çizgi halini aldı. Burnundan soluyordu. "Bu seni ilgilendirmez. Bu benimle Vic arasında."

"Victor on yedi yaşında," dedim sessizce. "O reşit değil ve senin için uyuşturucu satmayacak."

Levi adeta bir mengene gibi kolumun üst kısmını kavradı. Beni farların çemberinden uzaklaştırıp bir beton sütunun arkasına sürükledi.

"İşte sorun da bu," diye tısladı. "Kardeşinin bana yüz elli tablet borcu var. Ayrıca eğer işi bırakmayı planlıyorsa bana yeni bir satıcı borçlu."

Ninova

"Yüz ondu."

Levi parmaklarını koluma gömerek sert bir ifadeyle, "Bana yüz elli adet borçlu yoksa bu sayıyı demir golf sopamla kafatasında denerim," dedi.

"Bunun maliyeti nedir?" Canımın yandığını belli etmemeye çalışarak mırıldanarak konuştum.

"Tablet başına on dolar."

Ona bu kadar pahalıya mal olmalarının imkânı yoktu. Ama belli ki bana şantaj yapmaya kararlıydı.

"İyi," diye homurdandım. "Sana parayı getireceğim."

"Tamam? Peki ya satıcı?"

Bir an duraksadım. Ne bu adama boyun eğmek ne de bugünden sonra onun yüzünü görmek istiyordum.

Ama eve gitmeme ve başımı yastığın altına saklamama izin vermeyecek başka biri vardı. Memur Schultz benden bilgi almamı bekliyordu. Vic'in "istifa ettiği" haberinden çok daha fazlasını umuyordu.

"Ben yaparım," dedim.

"Sen mi?" diye dalga geçti Levi.

Kolumu elinden kurtararak "Evet ben," dedim. "Victor'dan çok daha fazla insan tanıyorum. Bütün gün dükkânıma girip çıkıyorlar. Muhtemelen Vic'in satışlarını ikiye katlayabilirim."

"Senin iyi bir kız olduğunu sanıyordum," dedi Levi, şüpheli bir tavırla. "Işıklar açıkken sakso bile çekmiyormuşsun."

"Seninkine hiçbir şekilde dokunmam."

Levi genizden gülerek "Sen de benim tipim değilsin, seni Justin Bieber kılıklı kaltak," dedi.

Levi'ye harika bir anneye benzediğini söylemek istiyordum ama bunu kendime sakladım. Bu adama pislik bulaştırmanın tek

yolu onun için çalışmaktı. Eğer Schultz'u başımdan def etmek için yapmam gereken şey buysa, eh... Başka seçeneğim yoktu.

"Yapabileceğimin en iyisi bu," dedim ona. "Kardeşim üniversiteye gidiyor. O hepimiz gibi burada takılmıyor."

Levi küçümser bir tavır takındı. "Ben de üniversiteye gittim. Kampüste şehrin geri kalanından daha fazla uyuşturucu var."

"Evet, diplomalar da var."

Levi son kez bana baktı. "Yarın eve gel."

"Harika. Geleceğim."

Hızlı hızlı solumamaya çalışarak ondan uzaklaştım.

Harika. Artık uyuşturucu satıcısıydım.

Pek kutlama yapmak istemiyordum ama en azından Schultz bir dahaki sefere aradığında anlatacak bir şeyim olacaktı. Tabii, bu arada ona bir otobüs çarpmazsa.

Ninova

6
NERO

WACKER DRIVE'A GİTMEYİ PLANLAMIYORDUM. Yarışmanın aptalca olduğunu biliyordum. Ama bu şey her seferinde beni ele geçiriyordu. Yüksek oktanlı yakıt kokusu ve motorların kaputun altında canavar gibi hırlaması... Bir araba tıpkı bir at gibi yarışmak isterdi.

Eh, direksiyon başında da ben olmalıydım.

Zaman yavaş akıyordu. Bütün bir yılı on dört saniye içinde yaşayabilirdiniz. Her şeyi görebiliyordum; kaldırımdaki her çakıl taşını, ön camdaki her nem damlasını. Avucumun altındaki vites değiştirme titreşiminden motorun tüm çalışmasını hissedebiliyordum.

Bel Air'im burada mahvolmuştu. Kötü bir geceydi. Etrafımda tüm şehrin yandığını görmek istediğim bir durumda, lanet bir öfke içindeydim. Neden böyle olduğumu bilmiyordum. Bende bir sorun vardı.

Ninova

Acı veren bir şey hissedersem daha fazla acı, daha fazla öfke, daha fazla şiddet istiyordum.

Belki de acıdan kurtulamadığım içindi. Yapabileceğim tek şey onu körüklemeye çalışmaktı.

Neyse, Mason bu akşam yarışacaktı ve ben de onu görmek istiyordum.

Supra'sını Vinny'nin Impreza'sına karşı kullanıyordu. Dostça bir yarıştı, iki bin dolar söz konusuydu.

Arabalar sıralanırken kapalı yolun altından tanıdık kırmızı bir Trans Am aracının geldiğini gördüm. Camille Rivera sürücü koltuğundan kayarak indi. Bu sefer normal kıyafetler giymişti; yani her zamanki tulumlarına kıyasla normaldi. Mason'ın eski kız arkadaşıyla konuşuyordu.

Bu oldukça tuhaftı. Camille'i yıllardır görmemiştim. Artık haftada iki kez dışarı çıkıyordu.

Bella Page de Grisha Lukin'le birlikte buradaydı. Adam Rus'tu, burada doğmuştu ama babası *Bratva** bağları olan eski tip bir oligarktı. Ailemin *Bratva*'daki durumu şu anda sallantıdaydı. Griffin'ler eskisini öldürdükten sonra Ruslar henüz yeni bir patron seçmemişti.

Neyse, Grisha'yı uzun zamandır tanıyordum. Bu yüzden sakin olmalıydık. Ya da en azından onu medeni tutacak kadar sakin.

Göz göze geldiğimizde bana kısaca başıyla selam verdi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Mustang'imin kaportasında oturup bir litrelik Olde English biramı yudumlamaya başladım. Kesinlikle sidik gibiydi ama hoş bir his veriyordu. Quincy Caddesi'ndeki büfede tek bu satılıyordu.

Mason ve Vinny çizgiyi geçip kapalı yolda hızla ilerlediler. Impreza ilk etapta hızlı bir başlangıç yapsa da sonunda Supra yetişti ve Mason onu geride bıraktı.

---

* Rus mafyası. (e.n.)

Ninova

Onların yarışını izlemek bende de bunu yapma isteği uyandırdı. Kafamın uyuşmaya başladığı ve düşüncelerimin birbirine karıştığı o dürtüye kapılırken bana netlik kazandıracak tek şeyin saatte 260 kilometre hızla yolda ilerlemek olduğunu biliyordum.

"Beni de listeye alın," dedim Carlo'ya. Bu gece yarışları o yönetiyordu.

"Kiminle?"

"Umurumda değil."

Herkesle yarışabilirdim. Konu para değildi. Bu bir meydan okumaydı.

Camille'in Levi Cargill ile konuştuğunu fark ettim. Genç kadın öfkeli görünüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; Camille en iyi koşullar altında bile kirpi kadar dikenli bir yapıya sahipti. Ama bu dikenleri daha önce Levi'ye fırlattığını görmemiştim. Belki Camille, şu herifin uyuşturucu satmak için kardeşini kullandığını öğrenmişti.

Camille bu konuda dikkatli olsa iyi ederdi. Levi tam bir sahtekâr gibi görünse de gazabı korkunçtu. Bazen zengin çocuklar en kötü haydutlardı. Sert olduklarını kanıtlamak isterlerdi.

Gerildiğimi hissedebiliyordum. Gözlerim ikisine, özellikle de Levi'ye takıldı. Sadece cebine uzanmasını ya da ona elini kaldırmasını bekliyordum.

Neden umursamam gerektiğini bilmiyordum. Camille ve ben arkadaş bile değildik.

Ama sanırım ona biraz saygı duyuyordum. Bella'nın arkadaşları gibi yavan ya da Bella'nın kendisi gibi çaresizlik kokan biri değildi. Camille... gerçekti. O nasılsa öyleydi ve özür dilemezdi. İşte, bu dürüstlüktü.

Belki de Bella'nın ondan nefret etmesinin gerçek nedeni buydu. Çünkü Bella etrafındakilerin en güzeli, en arzu edileni

ve en büyüleyicisi olmak için çok çabalıyordu ama bu asla işe yaramıyordu ve o da bunun farkındaydı. İşte, bunlardan herhangi biri olmaya çalışmayan başka bir kız. Bu Bella'ya hakaret sayılırdı. Camille oyunu oynamayacağı için Bella oyunu nasıl kazanabilirdi?

Ya da belki sarhoştum.

Bella'nın aklından neler geçtiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, Camille'le yeniden kapıştığı ve bitmek bilmeyen savaşlarında yeni bir çatışma başlattığıydı.

Arabanın kaputunu açıp sesini duyabilmek için yana doğru kaydım.

"Eh, sahip olduğun tek şeyin o yuvarlanan çöp yığını olması çok kötü," dedi Bella, "yoksa sen de katılabilirsin. Ama yine de izlemeyi tercih edersin, değil mi? Tüyler ürkütücü eziklerin yaptığı budur. Kenarda durup daha ilginç insanların hayatlarını yaşamasını izlemek."

Camille sakin bir tavırla, "Şaşırabilirsin," dedi.

"Ne konuda?" dedi Bella.

"O eskimiş pas kovasının ne kadar hızlı gittiği konusunda. Bir de birkaç kişinin seni ilgi çekici bulduğu konusunda."

Bella kızardı. Bunu kendine hep yapıyordu; Camille'e hükmetmeye çalışıyor ve asla istediğini alamıyordu. Uzun zaman önce vazgeçeceğini düşünmüştüm.

"Senin arabanın benimkiyle aynı gecede bitiş çizgisini geçebileceğinden şüpheliyim," dedi Bella.

Camille, "Öğrenmenin tek bir yolu var," diye yanıt verdi.

Bella duyduklarına inanamayarak bir kahkaha attı. "Bahis nedir? Bana arabanı söyleme... Üzerine para versen o hurdayı almam."

"Altı yüz dolar," diyen Camille, katlanmış banknotları cebinden çıkardı.

Ninova

Homurdandım. Bu benim lanet paramdı; bu öğleden sonra ona ödeme yapmıştım. Bella'yla yarışacak diye o parayı heba mı edecekti?

Bu tamamen aptalcaydı. Ama ben bu pervasız Camille'den keyif alıyordum. Çenesi inatla yukarıdaydı ve kara gözlerinden öfke okunuyordu.

"Yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" dedi Camille.

Bella alaycı bir tavırla, "İstiyorum," dedi. "Tüm hayatmm birikimlerini aldığım için kendimi çok kötü hissedeceğim..."

"Evet, bahse girerim." Camille Trans Am'a doğru yürüyüp sürücü koltuğuna yerleşti.

Bella'nın G-Sedan'ı kesinlikle yarış için tasarlanmamıştı. Yine de en yeni modeli, dört litrelik çift turbolu V-8 motoru vardı. Yaklaşık üç bin kiloluk bir tank için hızlıydı.

Diğer tarafta Camille'in Trans Am'ı vardı, her ne kadar canı çıkmış ya da iple bir arada duruyormuş gibi görünse de... Sanırım bunu birazdan öğrenecektik.

Çizgiye yanaştıklarında Camille tamamen soğukkanlı bir şekilde ileriye bakıyordu. Belki gergindi ama sırf inatçılığından dolayı bunu belli etmiyordu. Bella sert görünmeye çalışsa da Camille kadar başarılı olamıyordu. Grisha'ya bir öpücük gönderdi. Adamsa tüm bu olanlardan keyif alarak sırıtıyordu.

Carlo arabaların arasında kollarını başının üzerine kaldırmış halde bekliyordu. Geri sayıma başladı. "Üç... iki... *bir*!"

Kollarını aşağıya doğru savurunca arabalar çizgiden fırladı.

Camille'in refleksleri daha hızlıydı. Yine de G-Sedan hemen uzaklaştı. Camille'in vitesleri manuel olarak değiştirmesi gerekiyordu, bu da onun daha yavaş bir başlangıç yapması anlamına geliyordu. Ancak ustalıkla ikinci vitesten üçüncü vitese ve dördüncü vitese geçerken, araba sanki eski bir lokomotifmiş de peş peşe kömürle besleniyormuş gibi ileri fırladı.

Bu sadece dört yüz metrelik bir yarıştı. On beş saniyeden kısa sürüyordu. Bu iki arabayla belki on altı.

Mason'ın çizginin sonunda durup hangi aracın önce geçtiğini görmek için izlediğini görebiliyordum.

Camille öne çıktı. Arabası kükremenin de ötesinde, böğürüyordu. Kaputun altından ince bir duman çıkıyordu. Yine de aracı zorlamaya devam ediyordu.

Onun sürüşüne hayran kalmaktan kendimi alamıyordum. Camille cesur bir kızdı. Ayrıca arabasından en iyi şekilde nasıl yararlanacağını biliyordu.

Bu sırada G-Sedan lastikler üzerinde dengesiz bir şekilde sallanıyordu. Üstü çok ağırdı ve Bella muhtemelen gaz pedalını köklemiş durumdaydı. Camille kasıtlı olarak SUV'u sıkıştırıyordu. Bella direksiyonu düzeltemeyecek kadar aracı sertçe savurdu. Öyle ki sanki balık kuyruğu gibi titriyordu. Camille uçarak bitiş çizgisini geçti.

Araçlarla geri dönerlerken Bella hâlâ yarışı kazanabilecekmiş gibi pervasızca hızlı sürüyordu ve Camille dikkatle hareket ediyordu çünkü kaputunun köşesinden sürekli koyu gri bir duman çıkıyordu.

Bella daha arabadan inmeden Camille'in hile yaptığını haykırmaya başladı. "Bu saçmalıktı! Beni yoldan çıkarmaya çalıştın!" diye bağırdı.

"Sana dokunmadım," dedi Camille.

"Çünkü bok gibi arabanın çizilip çizilmemesi umurunda değil!" diye bağırdı Bella öfkeyle. Dönüp Camille'in Trans Am'ının sürücü tarafını tekmeleyeek bir göçük oluşturdu.

Bu sokak yarışlarındaki en büyük ihlaldi. Kimsenin arabasma zarar veremezdiniz.

Camille, Bella'nın üzerine atıldı ama Patricia ve Carlo araya girerek onu ayırdı.

"Hey, hey, sakin!" dedi Carlo, kollarını iki yana açıp kızları kontrol etmeye çalışarak.

"Şu hale bak!" diye bağırdı Camille.

"Eskiden nasılsa öyle görünüyor," diye dalga geçti Bella.

"Al şunu," dedi Grisha, Camille'in eline bir deste banknot bırakarak. "Sen kazandın. Araba için de fazladan bıraktım."

Bella, erkek arkadaşının hatalarının bedelini ödemesinden memnun olarak sırıttı.

Camille parayı almasına rağmen öfkeden titriyordu. Bella'nın bırakın hasarı, bahsi bile ödememesine kızgındı. Görünüşe göre Camille'in Bella'dan uzaklaşmadan önce sessizce ona kadar sayması gerekiyordu; arabasının kaportasını açtığında yağla karışık bir duman bulutu havaya yayıldı.

Bella, Camille'den mi, yoksa arabasından mı bahsettiğini belirtmeden, "Lanet çöp," diye tısladı.

Camille onu görmezden gelip yalnızca kendi aracına odaklandı.

Mason, Carlo ve ben, neyin yanlış gittiğini görmek için karşı konulamaz bir merakla onun başına toplandık. Camille'in yanında durup omzunun üzerinden baktım. Bugün erken saatlerde arabama baktığında aldığımız pozisyon tam olarak buydu.

"Ah, yine bir aradayız," dedim.

Ona takıldığımı anlamadan bana sinir bozucu bir bakış attı.

"Evet," dedi Mason. "Bu hiç iyi görünmüyor..."

"*Polisler!*" diye bağırdı birisi.

Etkisi anında hissedildi. Kelime grubun ortasına adeta bir bomba gibi düşmüştü. Herkes çil yavrusu gibi dağıldı.

Ceza yemeyi o kadar da önemsemiyordum. Bu benim ilkim olmayacaktı. Ama eğer polisler ellerinde fırsat varken beni yakalarlarsa gecenin geri kalanını sorgu odasında geçirmek hiç hoşuma gitmezdi.

Tam yola çıkmak üzereydim ki Camille'in arabasının yanında çaresizce durduğunu gördüm.

"Hadi!" diye seslendi Patricia ona. "Bizimle gel!"

Patricia Mason'ın Supra'sına tırmanırken Camille onlara katılsın diye çılgınca el sallıyordu.

"Arabamı bırakamam!" diye bağırarak karşılık verdi Camille.

Sirenler iki taraftan yaklaşıyordu.

Artık gitmeliydim.

Camille tutuklanmak istiyorsa bu onun aptalca seçimiydi.

Camille avucunu arabasına dayadığında yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Sanki Trans Am'dan ayrılmak onu öldürecekti. Sanki onun bebeğiymiş gibi.

"Arabayı unut," diye bağırdım Camille'e. "Yarın gelip alırsın."

Camille polis arabalarına doğru korku dolu bir bakış atsa da hâlâ dumanı tüten Trans Am'dan ayrılamıyordu. Ben hâlâ burada aptal gibi dikilirken, yarışçıların her yöne doğru hızla ilerlediğini duyabiliyordum.

Huzursuzluğun etkisiyle Camille'i kucağıma alıp omzuma attım.

"Hey!" diye çığlık attı. "Beni yere indir! Sen ne halt..."

"Kapa çeneni." Arabama doğru koşup yolcu kapısını açarak onu içeri attım.

"Sana ihtiyacım yok..."

Kapıyı yüzüne çarpıp sürücü tarafına koştum.

Bir ekip arabası bize doğru geliyordu. Hâlâ ana yolda park halinde duran tek aptal bizdik. Mason, Camille'i yakaladığımı görür görmez hemen uzaklaşmıştı.

Polisin aracı ışıklar açık halde sirenlerini çalıyordu. Hoparlörden bir ses yükseldi. "Olduğun yerde kal!"

Bunun yerine ayağımı gaz pedalına koyup gazı kökledim.

Ninova

7
CAMILLE

"NE YAPIYORSUN?" NERO POLİSLERDEN hızla uzaklaşırken çığlık atıyordum.

Sirenleri öfkeyle çalan iki ekip arabası bizi kovalıyordu. Polis, şimdiye kadar yapılmış en agresif polis arabası olan Chargers'ı kullanıyordu. Yeni ve hızlıydılar, ayrıca hafifçe vursa bile bizi yoldan savuracak ön portbagajıyla tank gibi tasarlanmışlardı.

Nero doğruca yola bakıyordu. Yüzü tuhaf bir şekilde sakindi. Hayır, düzeltiyorum; sanırım bundan gerçekten keyif alıyordu. Çatık kaşlı halinden eser yoktu ve dudaklarının köşesinde ufak bir gülümseme belirdi.

"Hey, psikopat!" diye bağırdım ona. "Sanırım kenara çekmeni istiyorlar!"

Nero sakin bir tavırla, "Bunu yapmayacağım," dedi.

Tanrı aşkına. Tam da başımı daha fazla belaya sokamayacağımı düşünürken şimdi tutuklanmaktan kaçıyordum.

Ninova

Wacker Drive'dan aşağı doğru hızla ilerlerken şeridin nispeten trafikten ve ışıklardan uzak olan sonuna yaklaşıyorduk. Yakında ara sokaklarda sıkışıp kalacaktık.

"Sıkı tutun," dedi Nero.

"Ne? Neden..."

El frenini çekti, hızla daire çizdik. Lastikler çığlık atarken erimiş lastik kokusu arabayı dolduruyordu. Bütün dünya bir atlıkarınca gibi dönüyordu.

Şimdi üzerimize hızla gelen iki polis arabasıyla karşı karşıyaydık ve Nero yine gaza basıyordu. Sanki bir çocuk oyunuymuş gibi onlara doğru hızla ilerliyorduk. Görünmek istemeyerek ama aynı zamanda Nero'nun bizi polislerle çarpışmaya yönlendirdiğini hissederek koltuğuma gömüldüm.

Bunun yerine iki polis arabasının arasındaki boşluğu, her iki tarafta da yalnızca birkaç santimlik boşluk bırakarak geçti. Yan aynası ekip arabasının aynasına çarparak parçalandı.

Sonra tekrar ters yöne giderek yoldan aşağı indik. Fren yapıp geri dönmeye çalışan ekip arabalarının çığlıklarını duyabiliyordum. O polis araçları hızlıydı ama kesinlikle manevra kabiliyetine sahip değildi. Muhtemelen onları süren memurlar hayatta kalmaya önem veriyordu, bu yüzden go-karttaki bir iblis gibi ortalıkta dolaşmıyorlardı.

"Lütfen dur!" diye yalvardım Nero'ya. "Bizi öldürteceksin!"

"Muhtemelen hayır," dedi Nero, sanki öyle ya da böyle pek umursamıyormuş gibi.

Nero direksiyonu sertçe sola kırıp Adams Caddesi'nden aşağıya sürünce yolcu kapısına çarptım. "Kemerini bağlamalısın," dedi.

Emniyet kemerimi vücudumun üzerinden geçirmeye çalıştım; Nero her yeni virajı sanki kafasını karıştırmaya çalışıyormuş gibi alırken bunu yapmak hiç de kolay değildi, ancak tam virajı geçmek üzereyken direksiyonu yana çevirdi.

Greek Town'dan geçiyorduk. Sirenleri hâlâ duyabiliyordum ama aslında ekip arabalarını göremiyordum. Arkamızda mı, yoksa bir blok ötede mi olduklarını bilemiyordum.

Nero tam olarak nerede olduklarını biliyor gibi görünüyordu çünkü sürekli yoldan geri dönüp diğer tarafa geçiyorduk.

İtiraf ediyorum, arabayı ustaca kullanıyordu. Daha önce hiç kimsenin arabayı böyle kullandığını görmemiştim, özellikle de tam olarak onun için üretilmemiş eski bir Mustang'i. Vitesleri kolaylıkla değiştirirken kol kasları geriliyordu. Cildi pürüzsüz ve koyu zeytin rengindeydi, ön kollarında kıl yoktu, bu yüzden tenindeki tüm gerilim dalgalarını görebiliyordum.

Her virajı aldığımızda siyah saçları yüzüne düşüyordu. Huzursuz bir at gibi başını savurmasıyla saçını tekrar geriye fırlatıyordu. Çenesi de kolu kadar gergindi. Dişlerini gıcırdattıkça esniyordu.

Yolu ve neredeyse çarpacağımız diğer arabaları izlemek yerine Nero'nun sürüşünü izlerken panik halimin dindiğini fark ettim. Onun varlığı beni büyülüyordu. Hiç bu kadar odaklanmış birini görmemiştim.

Ayrıca Nero'ya daha önce hiç bu kadar uzun süre bakmamıştım.

Hem de hiç.

Onun çok gergin, çok tetikte olduğunu ve her seferinde o alevli bakışını bana çevirme, bakışlarının sıcaklığıyla beni sindirme riskine girdiğimi bildiğimden gözlerimi ondan kaçırmış-

Ninova

tım. Onun dikkatini çekmek istememiştim. Ona bakmaya cesaret ettiğim için beni aşağılamasını istememiştim.

Şimdi sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi gözlerimi ondan alamıyordum.

Bu çok fazlaydı.

Beynimi dolduruyordu.

Belki o anın adrenalinden kaynaklıydı ama ondan daha güzel bir şey görmemiştim.

Çenesi o gülünç derecede dolgun dudaklarının altında düz ve keskin bir çizgi gibiydi. Ağzı mükemmel bir şekle sahipti; somurtkan, zalim, hareketli ve alaycı. Yine de yumuşak ve sonsuz derecede baştan çıkarıcı. Kardeşleri arasında en İtalyan'a benzeyen oydu; cildi neredeyse benimki kadar kahverengiydi. Pürüzsüz ve net. Geniş burnu o dudakları dengeleyecek kadar güçlüydü. Sonra bir de o gözleri vardı ki...

Yüce Tanrım, neden en kara ruhlu adama en eşsiz gözleri verdin?

Uzun, dar ve açık gri renkteydiler. Teninden daha hafifti. Gri, gözbebeğinden bir yıldız patlaması gibi yayılan daha koyu çizgilere karışarak neredeyse gümüş rengine benziyordu.

Bir an gözlerini yoldan ayırıp o bakışlarını bana çevirdi. O an göğsüme bir çivi saplandı sanki. Bir anlığına güzel olsaydım ve o da benim ona baktığım gibi bana baksaydı diye düşündüm.

Duzenleme
Ny.ozlem

Gözlerini tekrar yola dikti.

Sirenler artık biraz daha uzaktan geliyordu. Belki iki sokak öteden.

Nero dikiz aynasını bir kez daha kontrol etti, ardından direksiyonu sağa çevirip yeraltı otoparkına girdi. Aracı bir kamyonetle kamyonun arasındaki dar bir noktaya çekmeden önce bizi ikinci kata götürdü. Farları söndürdü.

"Bir dakika burada bekleyeceğiz," dedi.

Ancak ani sessizlikte kanımın kulaklarıma hücum ettiğini duydum ve bunca zamandır kalbimin ne kadar hızlı attığını fark ettim.

Koltuğuma geri gömülürken nefes nefese kaldım.

Nefes alabilmek için ellerimle gözlerimi kapatıp arabayı, garajı ve Nero'yu yok saymaya çalıştım.

İçinde bulunduğum bunca sıkıntının ağırlığı üzerime bir kaya gibi baskı yapıyordu. Victor, babam, Schultz, Levi... Hepsinin etrafımda döndüğünü, hepsinin bir şeye ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Artık arabam bile yoktu ve Nero'yla birlikte burada sıkışıp kalmıştım, her an tutuklanabilirdim.

Kalbim sıkışıyordu. Nefesim daha hızlı ve daha düzensizdi. Ölüyormuşum gibi hissettim.

Nero elimi tutup yüzümden uzaklaştırdı. Başparmağımla işaretparmağımın arasındaki ete sertçe bastırdı.

Basıncın etkisiyle düşüncelerim bölündü. Tüm hislerimi elimdeki tek bir noktaya odaklıyordu.

Nero, güçlü parmaklarıyla bir mengene kadar acımasızca sıkmaya devam ediyordu.

Tam baskı acıya dönüştüğünde başparmağını avucuma doğru yoğurmaya başladı. Elimi ellerinin arasına alıp parmaklarımın ve avucumun yorgun kaslarına masaj yapmaya başladı.

Bütün gün çalışırken ellerimin ne kadar yorulduğunu hiç fark etmemiştim. Masaj hem canımı yakıyor hem de iyi geliyordu. Rahatlama öyle güçlüydü ki buna zar zor dayanabiliyordum.

Nefesim yavaşladı. Daha dik oturuyor, sadece elime odaklanıyordum.

Nero sol elimi bırakıp sağ elimi tuttu. Yine aynı şeyi yaparak bedenimdeki tüm gerilimi siliyordu.

Sanki parmak uçlarıyla ağrılarımı okuyabiliyormuş da tam olarak nereye dokunacağını biliyormuş gibi görünüyordu.

Nero'nun nazik bir dokunuşa sahip olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onun sayamayacağım kadar çok kavgaya karıştığını görmüştüm. Yürüyen bir silah gibiydi; şiddetli, öngörülemez, dokunduğu her şeye zarar veren.

Onu kızlarla da gördüm. O zaman bile her zaman kaba ve saldırgandı.

Bu sefer farklıydı.

Beni bir kız olarak görmediğinden olabilirdi.

Bana bir arabanın motoruna dokunduğu gibi dokunuyordu; onu tamir etme arzusuyla. Bana teşhis koydu ve tekrar sorunsuz çalışmamı sağladı.

Elimi geri çekerek "Teşekkür ederim," dedim. "Şimdi iyiyim."

"Güzel," diyen Nero, başını olumlu anlamda salladı.

Bir kez daha önüne dönüp telefonuna göz attı. Bir müzik açtı ama polislerin otoparkta bizi arama ihtimaline karşı sesi kısık tuttu.

"İşte," dedi.

Bana üçte biri içilmiş olan bir şişe malt likörü uzattı.

Neredeyse kahkaha attım. "Bunu mu içiyordun?"

"İşime yarayan her şeyi içerim," dedi Nero, yüzü gülümsemeden yoksundu.

İçkiden bir yudum aldım. Biranın acılığı olmadan, baharatlı ve köpüklü bir tada sahipti. Boğazımdan aşağı yakarak inerken göğsüme sıcaklık yayıp beni biraz daha sakinleştirmeye yardımcı oluyordu. Bir yudum daha aldım.

"Bu aslında... fena değil."

Nero şişeyi alıp birkaç büyük yudum içti. Her yudumda boğazının hareket ettiğini görebiliyordum. Elinin tersiyle ağzını silerek şişeyi bana geri verdi.

İçkiden fazlasını paylaştığımızı, dudaklarımızın aynı şişenin ağzına değdiğini düşünmemeye çalışarak tekrar yudumladım.

Sessizliğe büründük. Şişedeki içkinin yudumlanma sesi ve Nero'nun çaldığı müzik haricinde ses yoktu.

Sabit rap ritmi, melankolik ve hüzünlü güzel bir nakaratla çalıyordu. Nero'nun radyo istasyonumu değiştirdiğini hatırladım. Bu tür şeyleri seviyor olmalıydı. Genelde dinlediğim bir tür değildi ama malt likörün sıcaklığının vücuduma yayılması ve yeraltı otoparkının karanlığının bizi sarmalaması artık hoşuma gidiyordu.

Nero'nun arabası güzel kokuyordu. Demek istediğim, gerçekten çok güzel kokuyordu. Pahalı deri, baharatlı likör, motor yağı ve Nero'nun kendi erkeksi kokusu gibi. Çoğunlukla bunu fark edecek kadar yakınına oturmamıştım. Teninden sıcak, baştan çıkarıcı bir koku yükseliyordu; alıç ve hindistancevizi, tatlılıktan eser yoktu.

Baş döndürücüydü. Bir şey daha vardı. Başımın hafiflemesiyle birlikte dürüstlük duygusuna kapıldım. Sanki ne düşündüğümü söylemem gerekiyormuş gibi. Genelde bunu asla yapmazdım. Düşüncelerimi sıkı bir şekilde kilit altında tutardım.

"Neden bunu yaptın?" diye sordum Nero'ya.

"Siktiğimin polisleri yüzünden."

"Hayır. Yani beni neden yanına aldın?"

Kendine düşünmesi için zaman tanıyarak bir yudum daha aldı.

"Bilmiyorum," dedi sonunda.

"Neden dükkânıma para bıraktın?"

"Çünkü senin aletlerini kullandım."

"Bıraktığın para çok fazlaydı."

"Kimin umurunda?" dedi Nero öfkeyle. "Para umurumda değil."

Ona neyi umursadığını sormadım. Cevabın hiçbir şey olmadığı açıktı.

Bunu çözmeye çalışıyordum.

Nero nazik değildi. Hiçbir şeyi "iyi" olmak için yapmazdı. Özellikle kadınlara karşı. Arkasında birkaç kilometre uzunluğunda hor görülmüş kalplerden oluşan bir iz vardı. Bu şehirde onun cazibesinin ateşine kapılıp kâğıttan bir çiçek gibi yanmamış tek bir güzel kız yoktu.

Aklıma gelen tek sebep Nero'nun beni o kadınlardan biri gibi görmemesiydi. Benimle ilgilenmiyordu, yoksa beni de diğerlerine yaptığı gibi kullanırdı.

Hayır. Sokakta açlıktan ölen bir köpek yavrusu gibiydim. Bana bir parça bir şey attı çünkü kolaydı ve ona hiçbir maliyeti yoktu.

"Senin acımana ihtiyacım yok," dedim ona. Gözlerimde ateşle ona bakarken öfkem içimi yakıyordu. Nero gibi yüksek sesle öfkelenmeyebilirdim ama içimde bir yerde sert bir yan vardı. Tehlikeli olabilirdim. Tabii, olmak istersem.

Nero bana o soğuk gri gözleriyle bakarken beni parçalara ayırıyor, her kusurumu ve hatamı bulmaya çalışıyordu. Topuzumdan çıkan kıvırcık bukleler, uykusuzluktan göz altlarımda oluşan koyu halkalar, tırnaklarımın altına ve parmak eklemlerimin çizgilerine yerleşen yağlar, çatlamış dudaklarım ve boktan kıyafetlerim.

"Neden kızgınsın?" diye sordu. "Ne dememi istiyorsun?"

"Neden her zamanki gibi davranmadığını bilmek istiyorum."

"İstediğin bu mu?" Sesi alçaktı ve gözleri yüzüme sabitlenmişti. Vücudu bana vuracakmış gibi gerildi.

Dudaklarım aralandı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Bir şey söyleme şansım yoktu.

Nero aramızdaki mesafeyi bir anda kapattı.

Dudakları benimkiyle buluştu. Yumuşak ama aynı zamanda açlardı. Beni sanki bu hayatımızın son anıymış gibi öpüyordu. Dili ağzımı keşfediyordu ve tadı da içki kadar sarhoş edici, zengin, sıcak ve baş döndürücüydü. Elleriyle yüzümü sararken parmakları demir gibi sertti. Müzik hâlâ çalıyordu.

"Sober" - G-Eazy

Nero ciğerlerimdeki tüm nefesi tüketiyordu. Eğer gerçekten kadınların şehvetinden beslenen bir iblisse benim de ruhumu çekip çıkarabilirdi.

Öyle olup olmaması umurumda değildi. Kalbim çarpıyor, bütün bedenim ihtiyaçtan sızlıyordu.

Onu istiyorum, onu istiyorum, onu istiyorum.

Sonra birdenbire beni bıraktı.

Tekrar koltuğuna yerleşerek "İşte," dedi.

Şoke oldum ve sersemledim, dudaklarım hâlâ zonkluyordu.

Hâlâ bir heykel gibi, sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi duruyordu. Bu onun için sadece bir oyundu, istediği zaman açıp kapatabileceği bir şeyin tadını gösteriyordu.

Bunu yok sayamıyordum. Bacaklarım birbirine sımsıkı kenetlenmiş, tüm vücudum daha fazlası için çığlık atıyordu.

"Gidebiliriz," dedi Nero. "Polisler muhtemelen şimdiye kadar pes etmiştir."

Nero motoru çalıştırırken hâlâ bana bakmıyordu. Muhtemelen yüzümün her yerinde çaresizlik olduğu ve bu onu utandırdığı içindi.

"Araba kullanacak kadar ayık mısın?" diye sordum.

"Evet," diyen Nero, arabayı geri vitese taktı. "Bir şeyler hissedebilmem için o şişenin tamamını içmem gerekir."

Haklıydı. Malt likörü o kadar güçlü değildi.

Keşke bunun suçunu sarhoş olmama bağlayabilseydim. Keşke sızıp sabah her şeyi unutabilseydim.

Ninova

8
NERO

BUGÜN SOUTH SHORE GELİŞİMİ hakkında konuşmak için Griffin'lerle buluşacaktık.

Babam ve Fergus Griffin'in topyekûn bir savaştan kaçınmak için tarafsız bir bölgede müzakere etmek zorunda kaldıkları o ilk geceden beri düzenli noktamız haline gelen Brass Anchor'da buluşuyorduk.

O gece babam ve Fergus çift kapının önünde sert ve resmi bir tavırla birbirlerine yaklaşana kadar hepimiz arabalarımızda beklemiştik. Bugün ruh hali tamamen farklıydı. Babam tüm eski arkadaşlarıyla yaptığı gibi Fergus'la da el sıkışıyor, diğer eliyle Fergus'un dirseğini tutuyor, sonra onu serbest bırakırken omzuna sertçe vuruyordu.

Babam, "İyi görünüyorsun, Fergus," dedi. "Bana nasıl hiç yaşlanmadığını anlat. O İrlanda viskisinde formaldehit var mı?"

"Umarım yoktur. Gri saçlar iş için iyidir," dedi Fergus, gülümseyerek. "Kimse genç bir adama güvenmez."

Ninova

Babam Callum'la da tokalaşmak için dönerek, "Ben öyle duymadım," dedi. "Her türlü şeyi yaptırmışsınız."

"Evet, öyle," dedi Callum.

Bu *biz*'in diğer yarısı Fergus değildi, küçük kız kardeşim Aida'ydı. Kız kardeşim babamı yanağından öptü.

Bugünü göreceğimi hiç düşünmezdim ama Aida gerçekten çok profesyonel görünüyordu. Kollarını yukarı sıvamış, alt kısmı yüksek belli pantolonun içine sıkıştırılmış bir erkek gömleği giyiyordu. Topuklu ayakkabıları, küpeleri ve hatta biraz dudak parlatıcısı bile vardı. Tamamen geleneksel değildi ama şık görünüyordu.

"Bu da nedir böyle?" diye sorarken onun da beni yanağımdan öpmesine izin verdim. "Spor ayakkabıların nerede?"

Aida bana göz kırparak "Ah, hâlâ giyiyorum," dedi. "Benimle yarışmak istersen."

"Yarışmayı seviyorum."

Aida'nın gözleri parladı. "Benim için güzel hikâyelerin var mı?"

Birkaç kez sokak yarışlarına katılmıştı. Arabamı kullanmasına asla izin vermemiştim. Bu, Jason Voorhees'e zıpkın vermek gibi bir şeydi; kargaşa çıksın da nasılsa çıkarsa çıksın gibi.

"Bella Page, Camille Rivera ile yarışmaya çalıştı," dedim ona.

"Bella'yı sevmiyorum." Aida yüzünü buruşturdu.

"Kim seviyor ki?"

"Bilmem. Belki ölümüne acı sos yemeyi sevenler."

"Mazoşistler," dedim.

"Doğru," dedi Aida, sırıtarak. "Peki, ne oldu?"

"Bella neredeyse G-Sedan'ını yuvarlıyordu."

"Ah! Bunu kaçırdığıma inanamıyorum. Kazanan kim?"

"Camille?"

Ninova

"Hadi."

"Babası Wells'teki araba tamircisinin sahibi."

"Hımm. O senin arkadaşın mı?" Aida'nın keskin gözleri yüzümü inceliyordu.

Kahretsin. Aida ısı güdümlü füze gibiydi. Ondan saklamaya çalıştığınız bir bilgi varsa, nefes kesici bir hassasiyetle bu bilgiyi yakalar ve sonra onu sizden çekip alırdı.

Gerçi ben hiçbir şey saklamıyordum. Söyleyecek bir şey yoktu.

"Onu tanıyor gibiyim."

"Cinsel anlamda mı?" diye dalga geçti Aida benimle, en sinir bozucu ve ısrarcı şekilde.

"Hayır."

"Senin yatmadığın kız kaldı mı? Nasıl yani, üç gözü mü var? Dişi mi yok? Sorun ne?"

İsa aşkına. Aida'ya zaten çok fazla cephane verdim.

Gerçek şuydu ki Camille hiç de benim tipim değildi. Ama sanki biraz arkadaş olabileceğimizi hissettim. Ondan hoşlanıyor gibiydim. Kaldı ki normalde kimseden öyle hoşlanmazdım. Öz ailemi bile biraz seviyordum. Aslmda şu anda sadece Aida'yı yüzde elli seviyordum.

Yani bu benim için yeni bir şeydi; Camille'le takılmanın dünyadaki en kötü şey olmadığını hissetmek. Sonra otoparkta çok tuhaf davrandı. Benden hoşlanıp hoşlanmadığını, benden nefret edip etmediğini, ona dokunmamı isteyip istemediğini anlayamadım. Bu yüzden kadınlara çenelerini kapatmalarını istediğimde her zaman yaptığım şeyi yaptım. Onu öptüm.

Ve işte işin en tuhaf kısmı. Öpücük... güzeldi.

Pek çok kızda seks için bir tür mekanik rutin vardı. Bir gösteri midillisi gibi numaralarını sergilemek isterlerdi. Ve yaptıklarının çoğu fazlasıyla sahteydi. Üstünüze bindiklerinde, sürekli tavır ta-

kınıp onlara bakmanızı ve seksiliklerini kabul etmenizi istiyorlardı. Ayrıca ateşli değillerdi. Muhtaç ve zavallı görünüyorlardı. Tekrar yalnız kalabilmek için onlardan istediğimi olabildiğince çabucak almaya odaklanırdım.

Seksten önce beceriksizce flörtleşme evresi olurdu. Seksten sonra sızlanma ve size yapışma duruma yaşanırdı. Sarışınlar, esmerler ve kızıllarla birlikte oldum. Ama sonuçta hepsi aynıydı ve sonrasında kendimi boşlukta hissederdim. Bitkin olsam da gerçekten tatmin olmuyordum.

Camille'i öpmek farklıydı. Motor yağı, benzin ve sabun gibi kokuyordu; hepsi benim en sevdiğim kokulardı. Ağzı rujla tamamen kaygan değildi. Dudaklarının ve dilinin tadını alabiliyordum. Malt likörünün baharatının altında vanilya gibi yumuşak bir tatlılık vardı. İlk başta pek fark edilmiyordu ama hoş bir şekilde kalıcıydı.

Onun öpüşme şekli de farklıydı. Sanki beni keşfediyor, beni deniyormuş gibi görünüyordu. Bir anda gözlerinin açık olduğunu ve yüzüme baktığını gördüm. Bunun itici olması gerekirdi ama değildi. Gözleri büyük, karanlık ve meraklıydı. Sanki dünyada daha önce kimsenin denemediği yeni bir şey icat etmiştik ve o bunun bir anını bile kaçırmak istemiyordu.

Bütün bunlar benim için tuhaf ve kafa karıştırıcıydı.

Bunların hiçbirini Aida'yla paylaşmak istemiyordum. Ama tereddüt ettiğim her milisaniyede sessizliğimin ardındaki anlamı ortaya çıkarıyordu. O yüzden bir şey söylemem gerekiyordu.

"Evlenmenin seni hiç olgunlaştırmadığını gördüğüme sevindim," dedim ona. "Kıyafetler hariç."

Aida sırıttı. "Kişisel bir saldırıyla konuyu değiştirmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor..."

"Aida," diye homurdandım, "eğer kıçımdan düşmezsen ben..."

Ninova

Babam araya girince küçük sohbetimiz de yarıda kaldı. "İçeri geliyor musunuz?"

Memnuniyetle demek üzereydim ki kaldırımdaki elektrik direğine yaslanmış bir adam dikkatimi çekti. Güneş gözlüğü takmasına rağmen doğrudan bize baktığı çok açıktı. Yanları kısa olan sarı saçları, kare çenesi ve atletik bir yapısı vardı. Bir tişörtle kot pantolon giyiyordu. Yine de kibirli duruşunda ve düzgün giyiminde bana *polis* olduğunu düşündüren bir havası vardı.

"Siz devam edin," dedim babama. "Bir dakika içinde gelirim."

Babam adama baktı, sonra başını salladı. "Birazdan görüşürüz."

Diğerleri restorana doluştu. Onlar içeri girene kadar bekledim, sonra Röntgenci Tom'umuza doğru yürüdüm. Korkup gideceğini düşünüyordum. Bunun yerine kollarını göğsünde kavuşturup yüzünde hafif bir sırıtışla olduğu yerde durmaya devam etti.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Memur Bey?" diye sordum ona doğru yürürken.

Adam sırıttı. "Ah, dün gece sen onu test ettikten sonra arabanın nasıl olduğunu merak ediyordum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bütün gece evdeydim."

"Eğer o yolu kullanmak istiyorsan pek göze çarpmayan bir araç kullanmalısın."

Omzumu silktim. "Şehirde çok sayıda Mustang var. Söz konusu aracın plaka numarası var mı?"

Plakamı çoktan değiştirmiştim. Eve geldiğim anda yapmıştım. Düzinelerce yedek plakam vardı ve bunların hiçbiri adımla ilişkilendirilemezdi.

"Bu yıl birkaç kez dikkatimi çektin," diyen polis, böcek gözü gibi duran güneş gözlüğüyle bana bakıyordu.

"Bu bir sorgulama mı, yoksa bana asılmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu çok tatlı." Polis artık gülmüyordu. "Siz Gallo'lar bu şehirde ne isterseniz yapabileceğinizi sanıyorsunuz. Kardeşin cinayetten tutuklanıyor, Cook County Hapishanesi'nden kaçıyor ve birkaç hafta sonra bir şekilde suçlamalar düşürülüyor. Size haberlerim var, her polis rüşvet almaz. Bazılarımız aslında siz açgözlü gangsterlerin ait olduğunuz yere, diğer hayvanlarla birlikte bir kafese kapatılmasını umursuyor."

"Ah, sen temiz bir polis misin? Kulağa dost canlısı bir sivrisinek ya da gurme Twinkie gibi geliyor. Hiç görmediğime eminim."

Polis tekrar gülümsedi. Bu haliyle dişlerini gösteren bir köpeğe benziyordu. "Gözlerin üzerinde olduğunu bil yeter, Nero. Adil bir oyun severim, bu yüzden seni uyarıyorum. Seni izliyorum. Eğer çizgiyi bir adım bile aşarsan, seni kelepçelemek için orada olacağım. Sen de kardeşinin yaptığı gibi onların arasından kaçamayacaksın."

"Eğer bu gözetleme becerilerinin bir örneğiyse endişelenmiyorum."

Bundan hoşlanmadı. Ağzının etrafındaki deri gerilip beyazladı. "Ben sana tam olarak ne olacağını söylüyorum. Yine de olacak. Çünkü siz kalitesiz, kibirli bok kafalıların anlayamadığı şey bu. Sonunda hep kaybedeceksiniz. Sizden çok biz varız. Biz daha akıllıyız, daha iyi eğitimliyiz, daha iyi finanse ediliyoruz. Bütün şehir arkamda. Ama yine de kahrolası kanunları çiğnemeye devam edeceksin. Başka hiçbir şey bilmiyorsun. Başka bir şey olamazsın."

"Vay be, belki de haklısındır," dedim, yavaşça başımı sallayarak. "Ama ben patronunla partilerde şampanya yudumlarken sen masanın arkasında oturup yılda altmış beş bin dolara olay raporlarını dolduruyorsun. Bu yüzden şansımı deneyeceğim sanırım."

Ninova

Ondan uzaklaştım, hâlâ sırtımda o rahatsız edici bakışlarını hissediyordum.

Restoranda diğerlerinin arasma katıldığımda babam, "Kimdi o?" diye sordu.

"Polis."

"Ne istedi?"

"Ailemizin bir noktada yasadışı faaliyetlere karışmış olabileceğinden şüphelendiğini bana bildirmeye gelmiş. Görünüşe göre polis bundan pek hoşlanmıyormuş."

Babam gülmedi. Kaşlarını çattı ve kalın gri kaşlarını geniş burnunun üzerinde birleştirdi. "Dün gece bir şey mi oldu?"

Kahretsin, o Aida'dan daha kötüydü. Her biri zayıflığın kokusunu alan bir tazı gibiydi.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Onun kim olduğunu ve gerçekte ne istediğini öğren," dedi babam.

"Öğrenirim."

Bununla birlikte Steel Works mülkiyeti tartışmasına döndük. Fergus Griffin bir süredir bu konuya gözünü diktiğini itiraf etti.

"Çılgınca miktarda sermaye gerektirecek. Ayrıca şimdiye kadar borçlu olduğumuz tüm iyilik," dedi.

"Belediye başkanı olsaydım bunu halledebilirdim," dedi Callum.

"Williams sekiz ay sonra yeniden seçilmeye hazır," dedi babam.

"Görevdekini yenmek zor," diye dikkat çekti Fergus.

Aida, "Yine de imkânsız değil," dedi.

"Sadece bir yıldır belediye meclisi üyesiyim," diyen Callum, ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Bu büyük bir sıçrama."

"Kampanya pahalı olacak." Fergus kaşlarını çattı. "Ruslar nakit rezervlerimizi tükettiler."

"Şu anda bizim de eksiğimiz var. Oak Street Tower çok maliyetli oldu. Tamamı kiralanana kadar geri dönüşü göremeyeceğiz," dedi babam.

Fergus, "Başka bir ortak bulmamız gerekebilir," dedi.

"*Braterstwo* mu?" diye sordu Callum.

Babası irkildi. *Braterstwo*'nun patronu Mikolaj Wilk'in en küçük kızını kaçırıp onunla evlendiği gerçeğine henüz pek alışamamıştı.

"Belki de," dedi Fergus sert bir ifadeyle.

"Seçeneklerimize bakacağız," dedi babam.

Toplantı hızla tamamlandı.

Babamı eve bırakırken "Kardeşine konuştuğumuz her şeyi anlat," dedi.

Dante, halihazırda üzerinde çalıştığımız tüm projelerle ilgilenirken geri kalanımız da onun tabağına daha fazla iş eklemenin planlarını yapıyordu.

Durumu Dante'ye özetleyecektim. Sonra ona sermaye elde etme fikrim hakkında ne düşündüğünü soracaktım.

Diğer yatırımcıları da aramıza katmaya çalışmakla ilgilenmiyordum. Paraya ihtiyacımız varsa onu eski yöntemlerle, yani çalarak almalıydık.

O polisin bana hatırlattığı gibi sonuçta biz gangsterdik.

Ninova

9
CAMILLE

YOZLAŞMIŞ BİR UYUŞTURUCU SATICISI olmak gibi ikinci işime geçmeden önce mümkün olduğu kadar çok iş yapabilmek için erkenden uyandım.

Bu duruma o kadar sinirlendim ki zar zor odaklanabiliyordum. Eski bir Chevy'nin oksijen sensörünü değiştirmem gerekiyordu ve bu işlem her zamankinden iki kat daha uzun sürdü.

Babam hâlâ uyuyordu. Onun hakkındaki endişem, her zaman yanımda taşıdığım stres sırt çantama eklenen bir taş gibiydi. Eğer bir iki gün içinde iyileşmezse onu kolundan tuttuğum gibi hastaneye sürükleyecektim. Hatta mecbur kalırsam, Nero'nun bana yaptığı gibi onu omzuma bile atardım.

Sanırım bu adam beni bir ceza almaktan ya da daha kötüsünden kurtardı.

Ninova

Ama sonrasında benimle uğraşmak zorunda kaldı. Nero iyilik yapacak bir adam değildi. O her zaman iki yüzü olan bir madeni para gibiydi.

Onu yıllardır uzaktan tanıyordum. Nero Gallo'ya âşık olmanın kendime zarar vermek için yapabileceğim en aptalca şey olacağını biliyordum.

Evet, muhteşem bir adamdı. Evet, saf seks ve günah gibi kokuyordu. Evet, canı istediğinde ufak da olsa yardımı dokunuyordu.

Ama o bencilliğin kara deliğiydi. Doymak bilmez bir iştahla kadınların ilgisini yiyor ve karşılığında asla hiçbir şey vermiyordu.

Onun yanında geçireceğim her dakikanın beni öyle ya da böyle hapse tıkacağından bahsetmiyorum bile.

Buna ihtiyacım yoktu. Geleceğimi tek başıma yok ederek oldukça iyi bir iş çıkarıyordum.

Kahretsin, daha arabamı geri almam lazımdı. Bu, pahalı bir Uber yolculuğu veya toplu taşımada uzun bir yolculuk anlamına geliyordu.

Devam edebilmek için Chevy'yle olan işimi bitirdim, sonra tulumumu değiştirdim. İş kıyafetlerimi giymeyi tercih ederdim, kendimi onun içinde daha rahat hissediyordum ama Levi'nin beni ciddiye almasını sağlamam gerekiyordu. Kirli çamaşırlarını biraz dökmem gerekiyordu, yoksa Schultz asla yakamdan düşmezdi.

L metrosunu kullandıktan sonra bir otobüse bindim ve birkaç blok yürüyüp Lower Wacker Drive'a doğru yürüdüm. Arabam hâlâ oradaydı, çok şükür tek parça halindeydi ve gölgeye park edilmişti, böylece güneş altında yanmamıştı. Motoru denediğimde bir dakika kadar gürledikten sonra çalıştı. Pek düzgün ilerlemese de beni Levi'nin evine götürürdü.

Ninova

Dikkatlice harekete geçtim, yüzüme patlamayacağından emin olduktan sonra hızlandım. Levi'nin Hudson Bulvarı'ndaki ihmal edilmiş Victorian evinin yolunu tuttum.

Ev gündüz gözüyle daha kötü görünüyordu. Çöplerle boş bira kutuları bahçeye dağılmış durumdaydı. Ayrıca devrilmiş bir kanepe ve içinde birinin uyuduğu bir hamak vardı. Levi'nin basamakları Chicago mevsimlerinin don ve erimelerinden dolayı eğimliydi. Boyalı ahşap o kadar yontulmuş ki sanki soyulmuş bir deriye benziyordu.

Verandaya tırmanıp hızla kapıyı tıklattım. Uzun bir bekleyişin ardından iri yarı Samoalı bir adam kapıyı açtı.

"Evet," diye homurdandı.

"Levi'yi görmeye geldim."

Bir dakika boyunca bana baktı, sonra yanından geçmeme yetecek kadar kenara çekildi.

Evin içinde çok fazla insanın uyuduğu ve kimsenin çarşafları yıkamadığı o bayat koku hâkimdi. Levi'nin oturma odasında çeşitli hallerde en az beş kişi vardı. Büyükannesinin 70'lerde satın almış olduğu tozlu eski mobilyaların üzerine yayılmışlardı; uzun, alçak kanepeler. Hardal ve patlıcan moru tonlarında yatar koltuklar.

Sehpalar bira şişeleri, kül tablaları ve uyuşturucu gereçleriyle doluydu. Televizyon açıktı ama aslında kimse ona bakmıyordu.

Levi'nin kendisi de çıplak göğsünü sergileyecek şekilde önü açık bir sabahlık giyiyordu. Üstünde çizgili iç çamaşırı ve ayağında ayı pençesine benzeyen kabarık terlikleri vardı. Terlikli ayaklarını sehpaya dayamış bir halde esrar içiyordu.

"İşte, benim yeni çalışanım," diye duyurdu odadakilere. "Millet, bu Camille. Camille, bu herkes."

Ninova

Gerçek isimlerini öğrenmem gerekecekti. Schultz'un *herkesten* etkileneceğini düşünmüyordum.

Benim yönüme bakma zahmetine giren insanlara başımı salladım.

Levi sarma sigarasını uzun bir süre çekti. Gözleri zaten cam gibiydi ve kan çanağına dönmüştü.

"Al." Ona bir tomar para attım, yarıştan kazandığım paraydı. "Bu kardeşimin kaybettiği haplar için."

Levi, parayı alıp bir kenara koyan iri yarı Samoalı'ya başıyla işaret etti.

"Bunu Bella'dan mı aldın?" diyen Levi, kıs kıs gülüyordu.

"Erkek arkadaşından."

"O, onun erkek arkadaşı değil. Sadece onu beceriyor." Levi bir kahkaha daha attı.

"Kim o?"

"Grisha Lukin."

"Bu nasıl bir isim böyle?"

Levi, "Rus," diye açıkladı. Bakışları hafifçe keskinleşti. "Biraz fazla mı meraklısın sanki?"

"Pek sayılmaz," diyerek omzumu silktim. "Old Town'daki çoğu insanı tanıdığımı sanıyordum. Ömrüm bu şehirde geçti."

"Evet ama küçük dükkânından hiç çıkmıyorsun." Levi bir kahkaha daha attı. "Seni lisede bile sarhoş gördüğümü sanmıyorum. Ama artık eğlence nedir öğreneceksin."

Levi bana bir esrar uzattı.

"Hayır, teşekkürler."

"Sormadım," diye çıkıştı. "Otur."

Yanındaki kanepeye otururken fazla belli etmeden aramızda mesafe bırakmaya çalıştım. Sarılmış esrarı elime tutuşturdu.

Acınası bir nefes aldım. Bu bile öksürmeme yetti. Yoğun, pis bir tat ağzımı doldururken başım dönüyordu. Esrar sevmiyordum. Kontrolü kaybetmekten hoşlanmıyordum.

"İşte buyur," dedi Levi, kahkaha atarak. "Artık rahatlayabilirsin."

Bu beni en azından fiziksel olarak rahatlattı. Hafif sersemlemiş hissederek ve buradan çıkmak için daha az acele ederek minderlere geri gömüldüm.

Karşımdaki kızı tanıyordum. Adı Ali Brown'dı. Okulda benden üç yıl öndeydi. Ailesi Sedgewick'teki çiçekçi dükkânının sahibiydi.

"Merhaba," dedim.

"Selam," diye yanıt verdi.

Saman rengi saçlarıyla çilleri vardı. İçinde sutyen olmadan kısa bir badi ve her tarafında Süpermen logoları olan bir çift iç çamaşırı giyiyordu. Yarı uykulu bir hali vardı.

Uzun bir aradan sonra, "Seni tanıyorum," dedi.

"Evet," dedim. "İkimiz de Oakmont'a gittik."

"Hayır," dedi kız. "Fotoğrafını gördüm."

Kafası düşündüğümden çok daha güzeldi. Yine de onu eğlendirmek için, "Hangi fotoğraf?" diye sordum.

Tekrar duraklayıp sığ nefesler aldıktan bir zaman sonra konuşmaya başladı. "İskelede dondurma yediğin fotoğraf," dedi.

Bir an kaskatı kesildim. Babamda böyle bir fotoğraf vardı. Ben on dört yaşımdayken çekmişti. "Neden bahsediyorsun?"

"Evet," diye iç çekti kız. "Soyunma odasındaydı, aynaya bantlanmıştı. Eminim onu oraya annen koymuştur."

Şimdi yüzüm alev alev yanıyordu. Exotica'dan bahsediyordu. Ali orada dansçı ya da hostes olarak çalışmış olmalıydı.

"Annen kim?" diye sordu armut koltuğa yayılan bir çocuk.

"O bir fahişe," diyerek güldü başka biri.

"Kapa o lanet çeneni." Koltuktan kalkmaya çalıştım ama Levi beni tekrar aşağı çekti.

"Sakin ol," dedi Levi. "Pauly, hıyarlık etme. Biz onlara 'eskort' diyoruz."

"Annem eskort değildi," diye tısladım. "Sadece dansçı olarak çalışırdı."

"Bir *striptizci*," dedi Pauly gülerek. "Sana hiç hareket öğretti mi? Yukarıda bir direk var. Bize annenin nasıl salladığını göstermeye ne dersin?"

"Peki, sen o lanet kafanı omuzlarından koparmama ne dersin!" diye bağırdım, bir yandan da alçak, sarkık kanepeden kalkmak için mücadele ediyordum ama ot yüzünden halsiz ve bitkindim. Levi'nin beni tekrar aşağı çekmesi kolay oldu.

"Annenin ne yaptığı kimsenin umurunda değil." Levi kolunu omuzlarıma doladı ki bu hiç hoşuma gitmedi. Terini ve bornozundaki ağır ot kokusunu alabiliyordum. "Benim ailem de bir çift lanet olası beyaz yakalı ve bu da bir o kadar utanç verici. Yine de kavga edemezsin. İyi bir kız olmalısın. İşini yap. Biraz para kazan. Eğlenmene bak."

Parmak uçları sağ göğsümün üzerinde gezindi. Onların hafifçe dokunmasma izin verdi, aramızda sadece tişörtüm vardı. Kıpırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

Ali'nin bizi izlediğini fark ettim. Kıskanmış gibi değildi, daha çok akvaryumdaki balıkları izleyen bir çocuk gibiydi.

Ninova

"Evet, her neyse," diye mırıldandım. "O zaman daha fazla esrara ihtiyacım var."

Levi, Samoalı'ya başıyla işaret etti. Adam yaklaşık beş dakika sonra elinde üstü katlanmış bir kâğıt torbayla geri geldi, ardından torbayı bana uzattı.

"Bunu nereye satmam gerekiyor?" diye sordum Levi'ye.

"İstediğin her yerde. Partiler, eğlenceler, kampüsler... Sınırsız. Patron sensin. Benim altımda, elbette." Bunu derken sırıttı.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordum ona. "İyi olduğunu nereden bileyim? Hiçbir arkadaşımın hastalanmasını istemiyorum."

Levi'nin samimiyet maskesi düştü. Kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikip kolunu omzuma doladı. "İyi olduğunu biliyorsun çünkü bana güveniyorsun," diye tısladı.

Henüz yirmili yaşlarındaydı ama dişleri yaşlı bir adamınki kadar sarıydı ve nefesi berbattı.

"Pekâlâ," dedim. "Tamam."

Sonunda beni bıraktı. Kesekâğıdına tutunarak kanepeden kalktım.

Levi, "Onları on beşten yirmi beşe kadar satabilirsin," dedi. "Tanesi için bana on borcun var."

Başımla onayladım.

"Parayı bir hafta içinde bana getir."

Tekrar başımı salladım.

Samoalı sadece üç metre ötede olmasına rağmen beni ön kapıya doğru yönlendirdi.

"Görüşürüz," dedim ona.

Bana küçümseyici bir bakış atıp kapıyı suratıma kapattı.

Dışarısı cehennem gibi sıcak olmasına rağmen Levi'nin evindeki yoğun dumandan sonra ferah bir hava vardı. Oraya geri dönmek istemiyordum. Özellikle de bir hafta içinde.

Peki, bunun için parayı nereden bulacaktım? Aslında esrarı satmak niyetinde değildim.

Arabayla birkaç blok öteye gittikten sonra Schultz'u aramak için kenara çektim.

"Merhaba," dedim. "Levi'den bir torba hap daha aldım. Bununla ne yapmamı istiyorsun?"

"Onu bana getir. Seninle Boardwalk Burgers'ta buluşalım."

Sessizce inledim. Bugün, en az ziyaret etmek istediğim insanların yer aldığı bir tur mu olacaktı?

"Peki," dedim. "On beş dakika içinde orada olacağım."

Ninova

10
NERO

EVE DÖNDÜĞÜMDE İLK İŞİM bu polisi araştırmaya başlamak oldu.

Onu bulmam çok uzun sürmedi. Memur Logan Schultz, akademiden 2011 yılında mezun olmuştu, ardından bir süre Devriye Bürosu'nda çalışmıştı. İki yıl önce Organize Suçlar Şubesi'ne alınmıştı.

Beklediğim de tam olarak buydu. Organize Suç Bürosu, ahlaksızlık, narkotik ve çete soruşturmalarını kapsıyordu. Hepsi benim en sevdiğim şeylerdi.

Ama bu şakacının gerçekte kim olduğunu merak ediyordum.

Bir izciyle mi uğraşıyordum? Yoksa gagasını ıslatmak isteyen klasik sahtekâr bir polisle mi?

Şimdi bunu söylemek biraz daha zordu. Memur Schultz hakkında birçok şikâyet vardı ve görevi kötüye kullanma nedeniyle hakkında iki kez soruşturma açılmıştı. Ama görebildiğim kadarıyla başı sadece şüphelileri hırpalamakla belaya girmişti, rüşvet almakla değil.

Ninova

Kendisi birkaç övgü de almıştı. En son, yasadışı ateşli silahların kurtarılması nedeniyle Top Gun Tutuklama Ödülü'ne layık görülmüştü.

Uzun çarpık burunlu ve seyrekleşen gri saçlı bir adam tarafından göğsüne madalya tutturulurken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Başlıktan onun Şef Brodie olduğunu okudum. Brodie'yi, Schultz'a bahsettiğim o hovardalık partilerinde gördüğüme emindim. Aslında bunlara katılmaktan hoşlanmıyordum ama hepsi Chicago'da güç ve etkiyi güvence altına almanın bir parçasıydı.

Schultz'un büyük davasının tarihlerini sıralayarak onun geçen yıl *Bratva*'ya yapılan baskında yer aldığını tahmin ettim; yüksek kaliteli Rus mühimmatında neredeyse yirmi milyon kaybettiklerini duymuştum.

Görünüşe göre oğlumuz gerçekten başarılı bir oyuncuydu. Chicago Polis Teşkilatı'nda büyük ses getirmişti.

Karısı, çocukları, kız arkadaşı veya sömürülebilir kötü alışkanlıklarına dair kanıt bulmak için sosyal medyasını araştırmaya çalıştım. Her şey gizliydi, herkese açık bir profili yoktu. Ya da belki hiç profili yoktu.

Ancak 18 Nisan 2005 tarihli eski bir haber buldum:

Görevde Olmayan Chicago Polis Memuru South Shore'da Öldürüldü

Memur Matthew Schultz, bu sabah erken saatlerde saat 01.30 sıralarında Doğu 77. Cadde ile Güney Bennet Bulvarı'nın köşesinde vurularak hayatını kaybetti.

Polis Müfettişi Larson, polis memurunun Rosenblum Park yönüne gittiğini ve kimliği belirsiz bir saldırganın trafik ışığında araca yaklaştığını söyledi. Tetikçi, memurun arabasının camından ateş ederek Schultz'un göğsüne ve kafasına üç el ateş etti.

Ninova

Larson, yakınlarda trafik kontrolü yapan polis memurlarının silah seslerini duyduğunu ve olay yerine müdahale ettiğini belirtti. Yakındaki güvenlik kameraları olayın kısmi görüntülerini yakaladı.

Schultz, acil ameliyata alındığı Jackson Park Hastanesi'ne kaldırıldı. Doktorun çabaları sonuç vermedi ve sabah 05.22'de öldüğü açıklandı.

Schultz'un eşi ve oğlu hayattalar Aileye bağışlar Şehit Kardeşler Fonu aracılığıyla yapılabiliyor.

Vay, vay, vay. "Hayatta kalan oğlunun" yeni Memur Schultz olduğunu ya da onun intikam meleği rutininin, babasının South Shore'da kurşunların hedefi olmasını telafi etmesi gerektiğini tahmin etmek için iyi niyetli bir dedektif olmaya gerek yoktu.

Haberde babanın gece yarısı sivil kıyafetlerle South Shore'da ne yaptığından hiç bahsedilmemesi ilginçti. Ayrıca tetikçinin yakalanmasıyla ilgili herhangi bir haber de göremedim.

Acaba Genç Schultz bu küçük gizemin cevabını biliyor mu diye merak ettim. Eh, bu onun sorunuydu. Benim uğraşmam gereken kendi sorunum vardı. Yani Steel Work'ün gelişimi için nasıl sermaye bulacağım gibi.

Çok paraya ihtiyacım olacaktı. Birkaç milyon değil, ciddi bir para.

Bu sadece köklerime geri dönmek anlamına gelebilirdi.

Ben ergen yaşlarımdayken işleri Dante'yle birlikte yürütürdük. Bu, askere gitmeden önceydi. O zamanlar çok vahşiydi. Kesinlikle korkusuzdu.

Saf bir çılgınlık halindeydim. Annemiz ölmüştü. Babamız bir enkazdı. Tutunacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Dante iş planlamaya başladığında, benim de gelmeme izin vermesi için ona yalvardım. İlk başta sadece gözcü ya da şoför-

düm. Dante bu iş için yeteneğimin olduğunu görünce bu durum daha da ilerledi.

Ben lisedeyken neredeyse bir düzine zırhlı kamyonu soyduk ve vurgun başına seksen bin ile yedi yüz bin dolar arasında bir para aldık.

Her zaman çalıntı arabaları çalardım. On dakikadan kısa bir sürede bir otoparka girip güzel, göze çarpmayan bir sedana binebilirdim. Havaalanında uzun süre park edilen bir tanesi en iyisiydi; kimse arabanın yokluğunu fark etmezdi bile. Yani biz işin ortasındayken çalıntı olarak ihbar edilme ihtimali çok azdı.

Bir çalıntı araba için hafif ve hızlı, aynı zamanda düşük profilli ve donuk renkli bir aracı tercih etmeliydiniz. Çevreye hemen uyum sağlayacak bir şey olmalıydı. Kolay giriş ve çıkış için dört kapılı, ayrıca ganimetleri saklamak için büyük bir bagajı olmalıydı.

Bir Mercedes E-Serisi ya da daha eski bir BMW her zaman iyi bir tercihti. Bir Camry bile iş görürdü.

Yaşlı ve şişman Brinks sürücülerine bakınırdık. Bunlar emekliliğe yaşı gelmiş ve etrafa bakamayacak kadar yorgun olan sürücülerdi; komando pantolonu giyen, zafer hayalleri kuran genç kovboylar değil.

Brinks kamyonlar hoşumuza giderdi. Düzenli rotalar, tutarlı güvenlik rutinleri. Sabahın erken saatlerinde, ATM'lere hizmet verecekleri sırada, bankalar henüz açılmadan onlara saldırırdık.

Parayı güvenli bir eve bırakırdık. Sonra çalıntı arabayı ücra bir yere sürer, içini çamaşır suyuyla yıkayıp her şeyi ateşe verirdik.

Bunların hepsi çok eğlenceliydi ve iyi bir pratik kazandırmıştı. Ama zırhlı bir kamyonun sağlayabileceğinden çok daha büyük bir ödemeye ihtiyacım olacaktı.

Doğrudan kaynağa gitmem gerekiyordu.

Ninova

Tüm Chicago'daki en büyük kasalardan birine. Şehrin en zengin vatandaşları için altın, elmas ve beyan edilmemiş nakit paraların depolandığı bir yere.

Raymond Page'in sahibi olduğu kasaya.

Finans bölgesinin tam kalbinde, Ticaret Kurulu ve Chicago Fed'in de bulunduğu uzun gökdelen tüneli LaSalle Kanyonu'nun sonunda yer alıyordu.

Bella'nın babası en büyük bankanın sahibi değildi ama Alliance kesinlikle en kirli olanıydı. Oligarklar için para aklayan ve zenginlerin uluslararası finansın sinir bozucu düzenlemelerinden kaçmasına yardım eden bizim küçük Deutsche Bank'ımız gibiydi.

Duyduğuma göre onun kayıtları Navajo şifrelerinden daha karmaşık ve *Yüzüklerin Efendisi* kadar gerçekçiydi. Demek istediğim şu ki sanırım kimsenin takip edemeyeceği kadar çok para çalabilirdim.

İşin zor kısmı, Raymond Page sahtekâr olsa da aptal değildi. Aslında hiç kimse bir suçlu kadar paranoyak değildi. Alliance Bank muhtemelen şehirdeki en sıkı güvenlik sistemlerinden birine sahipti.

Ancak hiçbir sistem mükemmel değildir. Her zaman bir çatlak vardır.

Hem onu nasıl bulacağımı zaten biliyordum. Elbette, Raymond'ın o biricik kızı aracılığıyla.

Ninova

11
CAMILLE

İSKELENİN AŞAĞISINDAKİ BOARDWALK BURGERS'TA Schultz'la buluştum. Dışarıdaki masalardan birinde oturmuş şimdiden iki köfteli hamburger ve patates kızartması yiyordu.

"Bir şey ister misin?" diye sordu bana.

Başımı iki yana salladım.

"Emin misin? Sana ısmarlayabilirim."

Söylediği her şeyde alaycı bir ton vardı. Tüm ifadelerini kapsıyor ve gerçek niyetinin anlaşılmasını zorlaştırıyordu. Yemeklerini gider gösterebildiği için övünüyor muydu? Beş dolarlık bir hamburger için form göndermenin ne kadar aptalca olduğu konusunda şaka mı yapıyordu? Bana artık bir muhbir olduğumu ve aslında onun maaş bordrosunda olduğumu mu hatırlatıyordu? Yoksa benimle flört etmeye mi çalışıyordu?

Bu son ihtimal hoşuma gitmedi.

Ancak Schultz'un parlak mavi gözleriyle sürekli beni nasıl süzdüğünü görmezden gelemezdim. Beni çok yakından inceliyordu. Her ifadeye gizlice müstehcen bir ton katıyordu.

Ninova

Piknik masasında karşısına oturduğumda yarısı yenmiş patates kızartması sepetini bana doğru itti. Tekrar başımı salladım. Onun zaten dokunduğu hiçbir şeyin ağzımda olmasını istemiyordum.

"Ee," dedi kolasından bir yudum alırken. "Ne buldun?"

"Dün gece sokak yarışlarına gittim. Levi oradaydı. Ona kardeşimin artık onun adına satış yapmadığını söyledim. Bu yüzden aldığın ürünün parasını bana ödetti ve onun yerine benim satmam gerektiğini söyledi."

"Güzel," dedi Schultz sırıtarak.

"Levi'nin o gece kiminle takıldığını gerçekten görmedim. Başka bir şey olmadan polisler gelip yarışı dağıttı."

Schultz'un gözlerinde küçük bir parıltı dikkatimi çekti.

"Biliyorum; katılımcılardan biri birkaç ekip arabasıyla kovalamacaya girdi. Nero Gallo'yu tanıyor musun?"

İsmini duymak bile ensemden yukarıya bir sıcaklık dalgasının yayılmasına sebep oldu.

Renk vermemeye çalışarak "Aynı liseye gittik," dedim.

Shultz bana bir patates kızartması doğrultarak "Memurlar arabada yanında esmer birinin olduğunu düşünüyor," dedi. "Onun kim olabileceğini biliyor musun? Aşağıda Trans Am aracını fark ettim. Bu arada onlara el koymalarını engelledim."

"Teşekkür ederim," dedim sertçe.

Ağzını peçeteyle silmeden önce hamburgerinin son lokmasını bitirdi. Bütün zaman boyunca bana bakıyordu.

"Yani sen miydin? Nero'yla birlikte hız denemesi mi yaptınız?"

Düşünmek için kendime bir saniye tanımak amacıyla patates kızartmalarından birini aldım. Şimdiden ılınmış ve yumuşamıştı. Sertçe çiğnedikten sonra lokmamı yuttum. "Hayır."

"Camille," diye mırıldandı Schultz, mavi gözleri beni delip geçiyordu. "Bana yalan söylersen bu işe yaramaz."

"Nero'yu pek tanımıyorum."

"Ama aslında onu tanıyorsun."

Tereddüt ettim. "Evet."

"Onu hiç becerdin mi?"

"Hayır!"

Artık sıcaklık yanaklarıma kadar yükseldi. Schultz sırıtıyordu. Beni sinirlendirmeyi seviyordu. Bu şekilde beni okuyabileceğini sanıyordu.

"Bir kere bile mi? Bir çeşit altın siki olduğunu duydum. Nihai Kazanova, değil mi? Kızlar ona Justin Timberlake'miş gibi külotlarını mı fırlatıyor?"

Schultz alay ediyordu ama sözlerinde bir miktar kıskançlık da vardı. Yakışıklı ve formda bir adamdı. Kendisi de bu tür kadınların ilgisini hak ettiğini düşünüyordu.

"Belki de onunla çıkmalısın," diye mırıldandım.

Schultz bana dik dik baktı, ardından sahte, içten bir kahkaha attı. "Bak, bu iyiydi."

"Anlaman gereken şey şu," dedim ona. "Lisede bir zavallıydım. Bu insanları tanıyorum çünkü hepimiz Old Town'da büyüdük. Hayatımızın çoğunu aynı yirmi blokluk çevrede yaşadık. Ama birbirimizi pek tanımıyoruz. Beni sevmiyorlar ve bana güvenmiyorlar. Onlara yaklaşmaya çalışabilirim ama yakın zamanda kimse sırlarını bana açıklamayacak. En azından Nero Gallo."

"Ailesinin ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Schultz.

"Evet. Onlar eski tarz İtalyan mafyası."

"Sadece mafya değil. Babası Enzo, Chicago'nun baş bağışçısıdır."

Omzumu silktim. "Ne olmuş?"

Schultz öne doğru eğildi, yüzü heyecandan parlıyordu. Hırstan gözleri yanıyordu. "Eğer Gallo'ları devirirsem alacağım terfiyi hayal edebiliyor musun?"

"Evet," dedim, gözlerimi devirerek. "Daha önce kimsenin denemediğine inanamıyorum."

Schultz alaycı tavrımı görmezden geldi. "Enzo Gallo'nun anahtarı oğulları. Dante değil, o çok dikkatli. Sebastian değil, o bir gangster bile değil. Olay Nero'da. O pervasız, intikamcı küçük pislik. Ailenin zayıf noktası o."

Schultz, Aida'yı unutmuştu. Ya da bugünlerde Griffin'ler tarafından çok iyi korunduğunu düşünüyordu.

"Nero'ya 'zayıf nokta' diyebilir miyim bilmiyorum."

"Neden?"

"O sandığından daha akıllı. Üniversite kabul sınavlarında okuldaki en yüksek puanlardan birini aldı. Hiçbir ödevi teslim etmediği için notları berbattı."

"Bak işte," dedi Schultz, yumuşak bir sesle. "Onu *tanıyorsun*."

"Onun tam bir psikopat olduğunu biliyorum. Benden ona yaklaşmamı istemek, bir çıngıraklı yılanla yakınlaşmamı istemek gibi bir şey. Bir şeylerin ters gittiğine dair bir durum sezerse beni kalbimden bıçaklar."

Schultz soğuk bir tavırla, "O halde işi batırmasak iyi olur," dedi.

Bana ne olacağı umurunda değildi. Ben bir araçtım. Hem de pek bir değeri olmayan bir araç. Bir hava kompresörü ya da havalı bir darbeli anahtar değil; ben sadece ucuz bir plastik huniydim. Kolayca değiştirilebilirdim.

"Şimdi," dedi Schultz, açık havadaki küçük yemek alanını çevreleyen çitin arkasına yaslanarak. "Bana Levi'den biraz daha bahset."

Nero konusu kapandığı için neredeyse rahatlayarak derin bir nefes aldım. "Bugün biraz daha mal almak için onun evine gittim. Bu arada bununla ne yapmamı istiyorsun?"

"Şuna bir bakalım," dedi Schultz.

Kesekâğıdını ona uzattım. Haplardan birini çıkarmadan önce içine baktı. Tıpkı Vic'in sırt çantasından çıkanlar gibi okul otobüsü şeklinde küçük ve sarı bir haptı.

Schultz gülümsedi. Görünüşe göre Levi'nin mallarının aynı olmasından memnundu.

"Bunları alacağım," diyen Schultz, bir düzine saydı, bunları kilitli plastik bir torbaya koyup bana geri verdi. "Birkaç tane sakla ki partilerde Levi izlerken satabilesin."

Ona sert bir ifadeyle baktım. "Bu yasadışı değil mi?"

"Kesinlikle."

"Yani insanların esrar alması umurunda değil. Tam olarak değil."

Schultz homurdandı. "Köpekbalığı avlarken balıklar umurumda değil."

Torbayı cebime tıkarak "Diğerleri için paraya ihtiyacım var," dedim. "Levi benden hap başına on dolar getirmemi bekliyor."

"Seni kazıklıyor," dedi Schultz, kahkaha atarak.

"Öyle ya da değil. Senin sayende beni zor durumda bıraktı."

"Bence gayet eğlenceli," diyen Schultz, yine sırıttı. "Seni zor durumda bırakıyorum."

Tanrım, bu adam midemi bulandırıyor. "Bunu karşılayacak param yok," diye ısrar ettim.

"İyi." Schultz bir para destesi çıkarıp saydı. "Şununla ödersin. Ama esrarı gerçekten sattığını düşünmesini sağlayacak kadar beklediğinden emin ol."

Ninova

Katlanmış banknotları aldım. Bir polisin yanında bu kadar para taşıması tuhaftı.

Schultz yine sivil kıyafet giymişti. Onu yalnızca bir kez üniformalı olarak beni kenara çektiğinde görmüştüm. Sanırım genelde böyle giyiniyordu ve o gece sadece etki yaratmak için üniformayı giymişti. Beni korkutmak için.

Belli ki bir süredir Levi'yi izliyordu. Beni kenara çekmesinin tesadüf olduğunu düşünmüyordum.

"Beni Levi'nin evinden mi takip ettin?" diye sordum ona.

Schultz gülümseyerek başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Partiden sonra beni mi bekliyordun?"

"Birini bekliyordum," diye yanıt verdi. "Kullanabileceğim biri."

Boktan şansım yüzünden bu başka kimin başına gelirdi ki?
"Muhtemelen sen de Levi'nin evindeki kişiler hakkında benim kadar bilgi sahibisin," dedim.

"Yine de anlat."

Bir nefes alıp her şeyi tam olarak hatırlamaya çalıştım. "Koruma gibi davranan iri yarı bir Samoalı herif var. Gidip uyuşturucuyu alan oydu."

Schultz başını salladı. "Sione," dedi.

"Sonra oturma odasında beş veya altı kişi daha vardı."

"Hangisi? Beş? Yoksa altı mı?"

Gözlerimi kapatıp odayı yeniden hayal etmeye çalıştım. "Beş," dedim. "Benimle aynı okula gitmiş olan Ali Brown adında bir kız. Onun Levi ya da başka biri için çalıştığını sanmıyorum. Sanki kafayı bulmak için oradaydı. Ya da belki de çıkıyorlardır."

Schultz başını olumlu anlamda salladı. Onu çoktan görmüş olabilirdi.

"Sonra Levi vardı. Ve diğer üç adam. Birinin adı Pauly'ydi."

Bu annem hakkında konuşan pislikti. Bunu hatırlayınca yüzüm yeniden kızardı. Okuldayken annem hakkında çok şey düşünürdüm. Sonra beş yıl önce ortadan kayboldu. Zaten beni pek fazla aramadığından bunu fark etmem biraz zaman aldı.

"Diğer adamın adı neydi?" diye sordu Schultz.

"Bilmiyorum."

"Başka bir şey?"

Hatırlamaya çalıştım. "Levi uyuşturucuları giriş katta bir yerde saklıyor olmalı. Sione onları almak için odadan çıktı ama onun merdivenleri çıktığını duymadım. Ama esrarı kimin yaptığını bilmiyorum. Levi'ye bunun nereden geldiğini sordum fakat bana hiçbir şey söylemedi. Özetle kendi işine bak dedi."

"Pekâlâ, kendini bu kadar açık etme," dedi Schultz. "Başka bir şekilde çöz."

Benden işini onun adına yapmamı bekliyordu. Ancak bu konuda eğitimim yoktu ve bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. Ali'nin adını andığım için kendimi korkunç hissediyordum. Başını belaya sokmak istemiyordum. O kızın bana bir zararı dokunmamıştı.

"Sanırım Ali sadece uğradı," dedim. "O yanlış bir şey yapmadı."

Schultz bana doğru başını iki yana salladı. "Bu insanlar suçlu ve serseri. Onları korumaya çalışma."

Bu beni kızdırdı. Onlardan daha iyi olduğunu düşünmesine neden olan şey neydi? Görevi sırasmda her türlü karanlık şeyi yaptığına bahse girebilirdim. Bu, ahlaki ile ahlakdışı arasında bir mesele değildi. Sadece iki rakip takımdan bir grup insandı.

Ben Schultz'un takımına seçilmiştim. Ama burada olmayı sevmiyordum. Her iki taraf için de oyun oynamak istemiyordum.

"Gitsem iyi olacak," diyerek ayrılmaya hazırlandım.

Schultz bana, "İletişimde kal," diye hatırlattı.

Ninova

İkimiz de ayağa kalktığımızda kolumdan tuttu. "Bir dakika." Başparmağını sağ gözümün altındaki elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi.

İrkilmemek için kendimi zorladım.

"Orada bir kirpik vardı," diyerek sırıttı.

Doğru. Eminim vardı.

***

DAİREYE DÖNDÜĞÜMDE BABAMIN kapısının hâlâ sıkıca kapalı olduğunu gördüm. Saat neredeyse öğleden sonra ikiye geliyordu ve sanki odadan hiç çıkmamıştı. Masadaki tek kupa bu sabah kullandığım kupaydı.

En azından etrafta dolaştığını duyabiliyordum. Ama yine öksürüyordu.

"Baba?" diye seslendim. "Ben geldim."

Cevap yoktu.

Kupamı alıp akan suyun altında kahve kalıntılarını duruladıktan sonra lavaboya bıraktım.

Babamı öğürmeyle sonuçlanan bir öksürük nöbeti tutmuştu. Ayağa kalkıp kapısına doğru koştum ve kapıyı çaldım. "Baba? İyi misin?"

Kapıyı iterek açtım. Yatağında iki büklüm oturmuş kolunun içine öksürüyordu.

Başını kaldırıp bana baktığında yüzü kül rengindeydi. Dudaklarında kırmızı köpükler vardı.

"BABA!"

"Ben iyiyim. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var..."

"Hastaneye gidiyoruz!"

Dirseğinden tutarak onu yataktan kaldırdım. Onu kaldırmak o kadar da zor değildi. Yaklaşık on beş kilo kaybetmişti. Neden

Ninova

daha önce dikkat etmemiştim? Birkaç aydır hastaydı. Bunun sadece inatçı bir soğuk algınlığı olduğunu sanıyordum...

Merdivenlerden inmesine yardım etmeye kalktım ama o bana kendi başına yürüyebileceğini söyleyip durdu. Bundan şüpheliydim; beti benzi atmıştı ve ayakları üzerinde doğru düzgün duramıyordu. Arabam arka tarafa park edildiği için onu dükkândan dışarı çıkardım.

"Şu Chevy'yi bitirdin mi?" diye sordu babam, hırıltılı bir nefesle.

"Evet. Sen bunu düşünme, baba."

Trans Am aracıma bindiğimizde onu Midtown Medikal'e götürdüm. Bekleyişimiz neredeyse sonsuzluk gibiydi çünkü bugün cumartesiydi ve "öksürük" acil serviste pek de öncelikli değildi. Başından yaralanmış, kolu sarılı pek çok kişi gelip gidiyordu, ayrıca evdeki küçük bir tadilat sırasında çiviyi avucunun içine sokan bir adam da gelmişti.

Mavi saçlı bir büyükanne ona, "Artık İsa'nın nasıl hissettiğini biliyorsun," dedi.

Adam, midesi bulanmış bir ifadeyle çiviye bakarken "İsa öylece oturup ona bakmak zorunda kalmadı," dedi.

Sonunda bir hemşire bizi geri götürdü ve onlar göğüs röntgeni de dahil olmak üzere bir dizi test yaparken biraz daha beklemek zorunda kaldık.

O kadar stresliydim ki teknisyeni hiç tanıyamadım.

"Hey!" dedi Patricia, bana selam vererek. "Bu senin baban mı?"

"Ah evet," derken cılız bir gülümseme takındım. "Baba, bu arkadaşım Patricia."

"Önlüğünü beğendim," dedi babam. "Onları bu şekilde yaptıklarını bilmiyordum."

Patricia, üstünde güzel bir çiçek deseni bulunan lavanta rengi bir önlük giyiyordu. "Ah evet," diyerek sırıttı. "Burada sıradan bir moda şovu var."

Ninova

Patricia röntgeni hazırladı, ardından kendisi görüntüleri çekerken beni de güvenli bir şekilde köşede yanında tuttu.

"Nasıl görünüyor?" diye sordum ona tedirgin bir şekilde.

"Eh... aslında doktor muayene edene kadar hiçbir şey söylememem gerekiyor," dedi.

Ama ekranda oluşan görüntülere baktığında kaşlarının arasında küçük bir stres çizgisinin belirdiğini gördüm.

Kalbim sıkıştı.

Muhtemelen zatürree olduğunu düşünüyordum. Öksürüğünde kan vardı ama artık kimse vereme yakalanmıyordu ya da tüm Victorialıları öldüren o hastalık her neyse. Sadece zatürree olmalıydı. Ona biraz antibiyotik verecekler ve birkaç hafta içinde iyileşecekti.

Testler tamamlandıktan sonra Patricia beni ve babamı perdeleri kapalı küçük bir odaya götürdü.

Patricia yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle bana, "Birazdan gelirler," dedi.

Kırk dakika daha geçtikten sonra genç, neşeli görünüşlü bir doktor içeri girdi. Eğer Doğu Asyalı olsaydı ve Converse giyseydi, Doogie Howser'a benzerdi.

"Bay Rivera," dedi doktor. "Röntgen sonuçlarını aldım."

Görüntüleri ışıklı bir tahtaya sabitledi, böylece röntgen filminin beyaz kısımları siyahın üzerinde parlıyordu. Babamın göğüs kafesini görebiliyordum ama akciğerlerini göremiyordum. Kaburgaların altında organ veya diyafram olduğunu düşündüğüm birkaç grimsi kitle vardı.

"Yani akciğerlerinize baktık ve burada sıvı göremiyoruz." Doktor akciğerlerin alt yarısını işaret etti. "Ancak burada bir nodül veya kitle olduğunu göreceksiniz."

İşaretparmağıyla omurganın sağındaki hafif soluk bir alanı daire içine aldı. Kemik gibi parlak beyaz değildi. Aslına bakarsanız bunu görmek zordu.

"Nodül mü?" Kafam karışmıştı. "Kist falan gibi mi?"

"Mümkün," dedi doktor. "Teşhis koymadan önce doku onayı almamız gerekiyor. Bunu bilgisayarlı tomografi rehberliğinde biyopsi veya bronkoskopi yoluyla yapabiliriz..."

"Bir dakika, neye teşhis koyacaksınız?" dedim. "Problemin ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Ee," dedi doktor, huzursuzca kıpırdandı. "Bir örnek alana kadar kesin bir şey söyleyemem..."

"Ama başka ne olabilir ki? Ya kist değilse?"

Doktor nazikçe, "Kanser," dedi.

"Ne?" Ağzım açık ona bakakalmıştım. "Babam sigara bile içmez."

"Birçok şey akciğer kanserine neden olabilir," dedi doktor. "Radon, kirletici maddeler, dizel egzozuna maruz kalma..."

Başımı iki yana salladım. Bu doğru olamazdı.

"Henüz kesin bir şey yok," dedi doktor. "Bir doku örneği alacağız ve..."

Ağzından çıkan kelimeleri bile duyamıyordum. Sedyenin kenarında sessizce oturan babama baktım, tulumu arkaya kadar bile kapanmayan o aşağılayıcı önlüklerden biriyle değiştirilmişti. Sıska ve solgun görünüyordu.

Kırk altı yaşındaydı. Onun kanser olmasına imkân yoktu.

"Endişelenme, baba," dedim. "Muhtemelen başka bir şeydir."

Kendimi gülümsemeye zorladım.

Bu arada ben de derin, kara sulara batıyordum.

Ninova

12
NERO

BAŞKA BİR PARTİ VERDİĞİ için Levi Cargill'in evine yine gittim ve Bella'nın da orada olacağını varsayıyordum. Levi bu partilerden iyi haraç koparıyordu; kapıda para talep ediyor, boktan bira için beş dolar istiyor ve sonra da küçük yardakçı ordusu aracılığıyla daha sert şeyler satıyordu.

Mala asla kendisi dokunmuyordu. Onu iyi bir elebaşı yapan da buydu; her zaman yetki veriyordu.

Ayrıca seçtiği temalar da iyiydi. Bu gece bir tür köpük partisi vardı; ön ve arka bahçelerin her tarafına gökkuşağı renkli baloncuklar püskürten makineler dizilmişti. Yüzme havuzu o kadar çok sabunla doluydu ki sudan çok köpük vardı.

Kızların çoğu bikini giyiyordu ya da parti başladığında öyleydi. Artık çıplaklardı ve köpükten dolayı kayganlardı, erkeklerin dikkatini daha fazla çekmek için plaj topları fırlatıyorlar ya da birbirleriyle öpüşüyorlardı.

Ninova

İnanın bana, onlara bu ilgiyi göstermeyi çok isterdim. Maalesef görmek istemediğim tek kızı bulmam gerekiyordu.

Elbette Bella, en yakın arkadaşı Beatrice ile birlikte havuzun ortasında şişme dev bir flamingonun üzerinde uzanıyordu. İki kız birbiriyle uyumlu beyaz bikiniler giymişti. Bella'nınki iple tutulan üç küçük üçgenden oluşan türdendi.

Bronzlaşmıştı ve formdaydı. Tüm köpüğe rağmen makyajını yerinde tutmayı başarabiliyordu. Yiğidi öldür ama hakkını yeme.

Ama bunu yapmayacaktım.

Bella ondan etkilenmemi istiyor, bunu bekliyordu.

Ne yapacağımın söylenmesinden nefret ederdim.

Yine de yapmak istediğim şey için ona ihtiyacım vardı. Havuz kenarındaki şezlonglardan birine yaslanıp Bella'nın görüş alanımda süzülmesine izin verdim. Ona tam olarak istediğini verdim, yani gözlerim çıplak tenindeydi. Onun kıkırdamasını ve Beatrice'le poz vermesini, bana bakış atmasını izledim. Ta ki sonunda flamingoyu bırakıp bana doğru yüzene kadar.

Bella üzerinden sular süzülerek merdivenden çıktı. Sert göğüs uçları beyaz bikiniden belli oluyordu. Dikkatlice havuzdan uzak tuttuğu sarı saçlarından boneyi çekip çıkardı.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" diye mırıldandı.

"Evet. Bu şişme botlardan birini nereden alabilirim?" diye sordum.

"Benimkini alabilirsin."

"Çok cömertsin."

Bella tatlı bir şekilde, "Ben iyi bir insanım," dedi. "Beni bir tanısan."

"Belki de haklısın, Bella. Belki bir ara öğle yemeğine gitmeliyiz."

Ninova

Bella biraz şüpheci bir tavırla kaşını kaldırdı. "Ne, randevu gibi mi?"

"Aynı masada sadece iki kişi yemek yiyor. Birbirini daha iyi tanımaya çalışıyor."

Bu fikre hemen ikna olmamaya çalıştı. "Senin flört eden bir tip olduğunu bilmiyordum."

"İnsanlar değişir. Sen çok hoşsun, ben de bir romantiğim."

Bella dudağını ısırdı. Muhtemelen baştan çıkarıcı göründüğünü düşünüyordu ama rujunu dişlerine bulaştırmıştı.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Yarın. LaSalle'deki Poke Bar'ı biliyor musun?"

"Evet." Elbette biliyordu. Alliance Bank'ın hemen karşısındaydı.

"Seninle on birde orada buluşuruz."

"Pekâlâ."

Memnun ve heyecanlı bir tavırla gülümsedi. Ben de gülümsememi saklamaya çalışıyordum ama tamamen farklı nedenlerden dolayı.

"Şu anda bir içki içmeye gitmek ister misin?" diye sordu.

"Yapamam. Levi'yi bulmam lazım."

"Ah." Bella hayal kırıklığına uğramış bir halde kaşlarını çattı.

"Ama yarın görüşürüz."

Levi'yi aramaya gidiyormuş gibi yaparak onu havuzun yanında bıraktım. Aslmda başka kimseyle konuşmama gerek yoktu. Planımı uygulamaya koydum. Artık Bella bana eşlik etmeden rahatlayabilir ve birkaç içki içebilirdim.

Oturma odasmda Mason'la karşılaştım. Kanepeye uzanmış, üzüntülerini yarısı içilmiş bir şişe likörde boğuyordu.

"Merhaba dostum," dedim. "Ne oldu?"

Liköründen bir yudum daha aldıktan sonra asık suratla odanın karşı tarafına baktı. Bakışlarını Patricia'nın polo gömlekli, yakışıklı, kaslı bir adamla çok yakın dans ettiği yere kadar takip ettim.

"O adam kim?"

Mason acı bir tavırla, "Ricky Dean," dedi. "Ridgemoor'da çalışıyor."

"Ah, evet. Ders veriyor, değil mi?"

Mason, bir yudum daha alırken "Golf ve tenis," dedi.

"Hımm." Mason'ın şişesini ödünç alıp içkiyi hemen yudumladım. "Mantıklı. Patricia çok ateşli. Ve o adam senden çok daha iyi görünüyor."

Mason likör şişesini geri aldı. "Dostum, kapa çeneni."

"Sadece bunun senin hatan olmadığını söylüyorum, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Senin şeklin şemalin böyle. Belki daha iyi bir kişiliğin olsaydı..."

Koluma vurmaya çalıştı, ben de gülerek yumruğunu savurdum.

"Hırslı biri değilmişim. Herhangi bir amacım yokmuş."

"Annenin evinde yaşıyorsun."

"Daha iyi bir işe ihtiyacım var."

Şişeyi tekrar alıp büyük bir yudum aldım. "Senin için bir şeyim olabilir," dedim.

"Ah, öyle mi?" Hemen canlandı.

"Kesinlikle basit bir iş değil. Bir sürücüye, biraz kas gücüne, bir kilit açıcıya ve alarmlarla ilgilenecek birine ihtiyacımız var. Ayrıca bazı özel ekipmanlar da var."

Mason sırıttı. "Ne tür ekipmanlar?"

"Sana bir liste vereceğim. Yarın."

Mason imalatta ustaydı. Eğer ona özellikleri verirsem neredeyse her şeyi bir araya getirebilirdi.

"Kas gücü Dante mi?" diye sordu.

"Muhtemelen."

Ağabeyimi bu işe dahil edebileceğimden emin değildim. O kadar muhafazakârlaşmıştı ki. Son dakikada, tekerlekler zaten hareket halindeyken onu harekete geçirmek en iyisi olabilirdi.

"Senin de kilitleri açacağını varsayıyorum," dedi Mason.

"Elbette."

"Alarmlar için Jonesy'yi kullanabiliriz."

"Evet, eğer ilaçlarını yeniden almaya başladıysa."

"Peki, ya şoför?"

O anda Camille Rivera oturma odasına girdi. Tam bir bok gibi görünüyordu, bukleleri tamamen dağınıktı. Gözlerinin altında kocaman koyu halkalar vardı. Sanki önünde bir araba kazasının patlamasını izlemiş gibi bir ifade takınmıştı.

"Karar verilecek," dedim Mason'a.

Camille'i bira fıçılarının yanında durdurdum. Kendine bir kupa Levi'nin işe yaramaz birasından doldurup içmeye başladı.

"Nereden geldin?" diye sordum ona.

"Seni ilgilendirmez," diye çıkıştı. Birasını bitirdi ve yarısı köpükle dolu bir bardak daha doldurdu.

"Acelen var," dedim, birasını da aynı hızla içişini izlerken.

"Yorumlarına ihtiyacım yok, Nero." Camille ikinci bardağını da bitirdi. "Bu gezegende çok fazla içtiğim için bana kızması gereken son kişi sensin."

Genellikle konuşmanın bu noktasında keyfin bilir demem gerekirdi. Ama bugün böyle davranmayacaktım. Camille'in gözlerinin yaşlarla ışıldadığını görebiliyordum. Onu tanıdığım bunca yıldır, onu sinirli, tedirgin ya da stresli gördüğüm tüm zamanlarda hiç ağlarken görmemiştim. Bir kez bile.

Tamamen ters giden bir şey vardı. Yelesi tıraşlanmış bir aslana benziyordu. Bana asla hissetmek istemediğim tek şeyi hissettiriyordu: Acıma.

"Neler oluyor? Sorun ne?"

"Ne diye umursuyorsun?" diye bağırdı Camille. "Bana karşı nazikmişsin gibi davranmayı bırak! Bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor."

Etrafımızdaki insanların dikkatini çekse de umurumda değildi.

Benden uzaklaşmaya çalıştı, ben de kolunu yakalayıp onu tekrar geri çektim. Vücudunu benimkine bastırarak onu döndürdüm. Evin içi cehennem gibi sıcaktı ve Camille'in teni daha da sıcaktı. Kanım hızla akıyordu. "Bana neler olduğunu anlat!" diye talep ederken yüzümü buruşturduğumu, dişlerimi gösterdiğimi hissettim.

Kocaman açtığı o iri kara gözleriyle bana öfkeyle baktı. "Bırak beni, Nero!"

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar olmaz!"

Bir erkek sesi, "Bırak dedi ya," diyerek araya girdi.

Kahrolası Johnny Verger. Şövalye kahramanı oynayarak bize doğru geliyordu. Yüzünde bana yeniden kavgaya hazır olduğunu söyleyen somurtkan bir ifade hâkimdi. Burnunun hâlâ şiş ve gözlerinin altında kanat benzeri iki morluk olduğunu görmek hoşuma gitti.

"Yüzün nasıl, Johnny?" diye sordum, Camille'in kolunu bırakmadan.

"Seninkinden daha iyi olacak," diye hırladı.

Etrafımızda bir kalabalık toplanmaya başladı. Hâlâ üstlerinde bikinileri olan Bella ve Beatrice'in bir köşede durduklarını görebiliyordum. Gelecek şiddeti öngören Bella'nın yüzü heyecanla parlıyordu.

Ninova

Camille'in gözleri Johnny'yle benim aramda gidip geliyordu. Johnny'ye, "Yardımına ihtiyacım yok," dedi.

Johnny, "Bu pisliğe bir ders verilmesi gerekiyor," dedi. "Ellerini kendine saklama konusunda."

"Belki de kız arkadaşına bu dersi vermelisin," diye alay ettim onunla. "Ellerini... ve ağzını... istediği yere koyuyor gibi görünüyor..."

Johnny kükreyip iki yumruğunu aynı anda bana doğru salladı.

Şimdi Camille'i bıraktım ve çapraz ateşte kalmasın diye onu kenara ittim. Ben onu en yakın kanepeye itene kadar Johnny o etli yumruklarından biriyle sol kulağıma sert bir şekilde vurdu. Bir patlama sesi duymamla gözlerimin önünde şimşekler çaktı.

Sırtüstü yere düştüğümde Johnny üstüme atlamaya çalıştı ama topuklarımla karnına sert bir şekilde vurup onu geriye doğru fırlattım. Sonra ellerimi yere bile değdirmeden tekrar ayağa fırladım. O hâlâ geriye doğru sendelerken onun peşine gittim. Yüzüne iki kez, sonra da vücuduna bir kez vurdum.

Kana susamış gibi davranıyordum adeta. Her darbeyi görebilmeme rağmen yumruklarımın etine vuruşunu zar zor hissedebiliyordum. Ona giderek daha sert vurmak, onu bir lapaya dönüştürmek istiyordum.

Johnny bana doğru döndü. İlk yumruktan kaçtım. İkincisi çeneme çarptı. Acı şaşırtıcı ve kör ediciydi.

İşte, bunu çok seviyordum. Gerçek gibi gelen tek şey buydu. Hilesiz hissettiren tek şeydi. Bu bok heriften nefret ediyordum, o da benden nefret ediyordu. Birbirimizi parçalamak istiyorduk.

Onu yenmek ondan daha iyi olduğumu kanıtlıyordu; ondan daha akıllı, daha hızlı, daha güçlüydüm.

Daha önce mecbur kaldığımda erkekleri öldürmüştüm. Bu işti ve ben bundan keyif almıyordum.

Kavga etmekse farklıydı. Tamamen eğlenceliydi. Bu konuda gerçekten çok iyiydim. Bire birde neredeyse hiç kaybetmezdim.

Johnny iri bir adamdı. Değerli bir düşmandı. Tekrar göğsüme vurduğunda ona neredeyse saygı duyacaktım.

Yine de onu parçalara ayıracaktım.

Bir sonraki darbesini bekledim, darbeyi eğilerek savuşturup onu tekrar göğsünden tekmeleyerek Levi'nin büyükannesinin porselen dolabına geri fırlattım. Cam kapılar paramparça olurken kırık tabaklar Johnny'nin omuzlarına yağdı.

İşte, o zaman Samoalı kafama kızılçam kütüğü gibi gelen bir yumrukla bana vurdu. Geldiğini görmedim ve buna hazırlanmanın bir yolu yoktu. Beynim neredeyse kafamdan uçmuş gibi hissettiğimden yere düştüğümü bile fark etmedim. Bir saniye ayaktaydım, sonraki saniyede yüzüm kirli halıya bastırılıyordu.

Bir çığlık duydum; muhtemelen Camille'di. Samoalı vücudumdaki bazı organları yeniden düzenlemek istercesine birkaç tekme attı. Eğer hâlâ bilincim açık olsaydı bu çok canımı acıtırdı.

Tek duyduğum Levi'nin, "Evde kavga yok dedim!" lafıydı.

Sonra karanlığa düştüm.

***

BİR ÇEŞİT CAMLI verandada uyandım. Tepedeki neon tabelanın köşesini ve yüksek bir binanın kenarını görebiliyordum. Gerisi sadece bulutlarla dolu siyah yaz gökyüzüne aitti. Nem o kadar yoğundu ki gazlı bezden farkı yoktu.

Gök gürültüsünü duyana kadar tekrar uyumak üzereydim. Bu beni kendime getirdi.

Biri yüzümü yıkıyordu. Sert bir bez kullanıyorlardı. Dokunuşları sert değildi; nazik ve dikkatliydi, sızlayan etimdeki kanı temizliyordu.

Annem ben hasta olduğumda yüzümü böyle yıkardı.

Beni bu şekilde gören tek kişi oydu: Çaresiz ve hassas.

Oturmaya çalıştım ama Camille, "Sakin ol," diyerek beni tekrar yere itti.

Altında karyola olmayan, berbat ince bir şiltenin üzerinde yatıyordum. Küçük oda rutubet kokuyordu. Ama aynı zamanda sabun ve benzin gibi bir koku da hâkimdi; tıpkı Camille'in kendisi gibi. Köşede bir yığın karton kapaklı kitap ve birkaç saksı bitkisi dikkatimi çekti. En azından bunlar iyi durumdaydı.

Burası onun odasıydı. Şimdiye kadar gördüğüm en acıklı küçük odaydı.

Camille yatağın yanında diz çöküyordu. Önünde benim kanımla kızıl renge dönmüş bir kâse ılık su vardı. Bezi sıkarak suyu daha da koyulaştırdı.

"O Samoalı bana mı vurdu?" dedim.

"Adı Sione."

"Lanet olsun, hiç böyle bir yumruk yememiştim."

"Ağzında dişlerinin durmasına şaşırdım," dedi.

"Eh, bunu es geçelim. Dante'nin de bu kadar sert vurduğunu düşünüyorum. Gerçekten sinirlendiğinde."

"İnsanların bu yönünü ortaya çıkarıyorsun gibi görünüyor," dedi Camille.

Yanılıyor olabilirdim ama sanırım yüzünde bir gülümseme vardı. Muhtemelen bundan keyif alıyordu. Bir kez olsun hak ettiğim cezayı aldığımı gördüğünü düşünüyordu.

"Beni buraya nasıl geri getirdin?" diye sordum ona merakla.

"Seni sürükledim. Bu arada pek hafif değilsin."

"Bir şanzımandan daha hafif," diyerek sırıttım.

"Pek sayılmaz."

Ninova

Bir dakika kadar sessiz kaldık. Sessizlik, cam tavana çarpan yağmur damlalarının sesiyle bozuluyordu. Başımı kaldırıp cama çarpan yağmur damlalarını izledim. Çok geçmeden yağmur şiddetini artırdı. Pıtırtı, rahatlatıcı bir şekilde alçalıp akan sabit bir davul sesine dönüştü.

Camille, "Yaz yağmurunu seviyorum," dedi.

"Bu odayı seviyor olmalısın."

"Evet, seviyorum," dedi şiddetli bir gururla.

Tekrar odaya bakındım. Bakımsız ve küçüktü. Ama bundan neden hoşlandığını anlayabiliyordum, burası tam bir mahremiyet kapsülüydü. Yalnızca kendisine ait olan bir alan. Yarısı dışarıda, yarısı içeride. Yağmurda ama yine de korunaklı.

"Neden hep bunu yapıyorsun?" diye sordu Camille bana.

"Neyi?"

"Neden bu kadar şiddet yanlısısın?"

Kızardığımı hissettim. Sıcaktan dolayı yüzüm yeniden zonkluyordu, özellikle de darbe aldığım yerler. Kaburgalarım sızlıyordu. Sione birkaç tanesini kırmış olabilirdi.

Onu cezalandırmak için zalimce bir şey söylemek istedim. Bu kızın beni yargılamaya hakkı yoktu. Soru sormaya da.

Ama ilk kez öfkemi kontrol ettim. Camille beni o partiden çıkarmıştı. Beni buraya kadar sürükleyip yaralarımı temizlemeye çalışmıştı. Bunu o yapmıştı; Mason, Bella ya da başkası değil. Bana yardım etmesine gerek yoktu. Ama yine de yapmıştı.

Camille'e baktım. Loş ışıkta ona gerçekten baktım. Cildi içeriden aydınlatılmış gibi parlıyordu. Saçları nemden vahşi bir bukle halesine dönüşmüştü. Koyu gözleri kocaman ve trajik bir şekilde üzgün görünüyordu. Acıyı görebiliyordum.

Üzgün olmasının nedenlerini biliyordum; fakirdi, annesi tarafından terk edilmişti, babası dükkânını idare edemiyordu ve suça karışan kardeşini tek başına büyütmeye çalışıyordu.

Ninova

Ama bütün bunlar onu daha önce hiç rahatsız etmiyormuş gibi görünüyordu. Neden şu an paramparçaydı?

"Bugün ne oldu?" diye sordum. "Neden bu kadar üzgünsün?"

Bana bakmayı reddederek öfkeyle bezi sıktı. "Değilim."

Bu sözleri söylerken bile iki damla gözyaşı yanaklarından aşağıya süzüldü.

"Bana ne olduğunu anlat."

Bu bir emir değildi, sadece bir ricaydı. Yine de başını sallayarak gözyaşlarının kucağına düşmesine neden oldu.

"Hayır. Bu seni ilgilendirmez. Ayrıca sana güvenmiyorum."

"Peki," dedim. "Bu muhtemelen akıllıca. O kadar da güvenilir değilim."

Camille bana sanki onunla uğraştığımı düşünüyormuş gibi şüpheli bir bakış attı. "Ben kırılgan bir çiçek değilim," dedi. "Ben de senin gibi burada, Old Town'da büyüdüm."

"Tam olarak aynı sayılmaz. Sen iyi bir kızsın."

"Hayır değilim," diyerek başını iki yana salladı. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Kaburgalarımdaki acı yüzünden yüzümü buruşturarak yeniden oturdum. Bu sefer beni durdurmaya çalışmadı. Ona doğru yaklaşırken saçlarım gözlerimin üzerine düştü.

"Bir fikrim var," diye homurdandım.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öptüm. Bu sefer daha yavaşça, böylece isterse geri çekilebilirdi. Ama tamamen hareketsiz kaldı. Dilimi dudaklarının üzerinde gezdirmeme izin verdi, sonra onu ağzına sokup tadına baktı. Tadı biraz biraya, biraz Coca Cola'ya, biraz da kendine benziyordu.

Dudakları benimkilerin altında yumuşak ve esnekti. Üst ve alt kısım neredeyse eşit oranda dolgundu.

Bu sefer onun yüzüne yakından bakan ben oldum. Kalın koyu kirpikleri yanaklarına doğru yayılıyordu. Cildi pürüzsüz ve temizdi. Yüzü her zamankinden daha yuvarlaktı, bir süpermodel ovali değildi. Ancak bu onu genç gösteriyordu, özellikle de saçları açıkken. Dahası bir kez olsun kaşlarını çatmadığı zamanlarda.

Taze yağmur ve temiz çamaşır gibi kokuyordu. Dili benimkine masaj yapıyordu; nazikçe, yumuşak bir şekilde.

O da ellerini yüzüme götürdüğünde teninde dizel yakıtının kokusunu aldım. Dünyadaki en sevdiğim kokulardan biriydi, sarhoş edici ve çiğ. Kalp atışlarımın zonklayan kaburgalarıma çarpmasına neden oluyordu.

Her yanımdaki acıdan inlememeye çalışarak onu üzerime çektim. Dar, pütürlü yatağın üzerinde birlikte uzanırken hâlâ öpüşüyorduk.

Daha ileri gitmeye çalışmadan hiçbir kızı böyle öpmemiştim. Kendimi ne kadar iyi hissettirdiğine o kadar kaptırmıştım ki bir sonraki adıma geçemedim. Sadece bu şekilde tatmak, koklamak ve ona dokunmak istiyordum.

Belki de o darbeden dolayı kafam hâlâ yerinde değildi çünkü altımızdaki zemini zar zor hissediyordum. Yağmur ve onun sıcak teniyle sarılıp sarmalandım. Yıllardır tatmadığım bir tatmin duygusu hissediyordum.

Ne kadar süreceğini bilmiyordum. Belki bir veya iki saat. Zamanın hiçbir anlamı yoktu çünkü önemli olan tek zaman oydu. Tüm hayatımın bir ipe dizili olduğunu görebilseydiniz, en parlak boncuk bu olurdu. Bir anlık mutluluk.

Sonra elim yanlışlıkla göğsüne dokununca Camille kasıldı. Çekiliyor mu, hoşuna mı gidiyor bilemedim. Ama o an bozuldu.

İkimiz de geriye çekilip birbirimize baktık. Kafamız karışıktı.

Yağmur durdu. Olay olduğunda bunu fark etmemiştim. Oda tamamen sessizdi.

"Eve gitsem iyi olur," dedim.

Kendi istediğimi mi, yoksa onun istediğini mi dile getirdiğimi bilmiyordum.

Başıyla beni onayladı.

"Teşekkür ederim. Şey için... anla işte." Beceriksizce kanlı su dolu kâseyi işaret ettim.

Camille tekrar başım salladı, gözleri her zamankinden daha koyuydu.

İşte, bu kadar. Gidiyordum. Benim neyim vardı böyle?

13
CAMILLE

NERO YERE DÜŞTÜĞÜNDE SIONE, Johnny Verger ve diğer beş adam onu her açıdan tekmelemeyip ezmeye başladı. Nero buna karşı koyamayacak haldeyken durumdan istifade etmek isteyen birkaç düşmanı olduğu ortadaydı.

Mason arkadan Johnny'nin üzerine atlayarak müdahale etmeye çalıştı ama hepsiyle baş edecek güçte değildi.

Onları durdurmak için kendimi Nero'nun üstüne atmak zorunda kaldım.

Bunu anlık bir kararla yaptım çünkü onu öldüreceklerinden korktum. Aslında ben engel olayım ya da olmayayım hâlâ bunu istiyormuş gibi görünüyorlardı. Ama Levi bana arka çıktı.

Johnny ve diğerlerine, "Bu kadar yeter," diye bağırdı.

Nero'yu partiden alıp arabama götürmeme izin verdi. Bunun sebebi muhtemelen Gallo'larla başının ciddi şekilde belaya girmesini istemediği içindi.

Ninova

"Onu eve mi götüreceksin?" diye sordu Levi bana. Sanki Dante Gallo'nun bir saat sonra gelip bütün evini ateşe verebileceğini düşünüyormuş gibi gergin görünüyordu.

"Hayır," dedim. "Onu evime götüreceğim."

Levi'nin içi rahatlasın diye böyle söylemiştim. Ama kaldırımdan uzaklaştığımda o kadar da kötü bir fikir gibi görünmedi. Sonuçta Gallo'larla yüzleşmeyi iple çekmiyordum. Enzo beni çok korkutuyordu ve Dante'nin ondan aşağı kalır yanı yoktu. Üstelik Nero beni savunacak halde değildi.

Bu yüzden onu evime geri getirip merdivenlerden yukarı taşıdım. Bu gerçekten hiç kolay bir iş değildi. Ölü gibi ağırdı. Ayrıca ellerimi nereye koysam vücudunun ne kadar sert olduğunu fark etmeden duramıyordum. Nero'nun bilinci yerinde olmasa bile her tarafı gergin, yağsız kaslardan oluşuyordu.

Onu yatağıma yatırıp biraz temizlemeye çalıştım.

Gerçekten fena hırpalanmıştı. Sanki yüzü çökecek gibiydi. Sanki tüm güzelliği yok edilmek istenmiş gibiydi.

İşe yaramayacaktı. Kesikler ve morluklar alttaki cevheri gizleyemiyordu.

Cildini temizlediğim her kan ve kir zerresiyle o mükemmel yüzü yavaş yavaş ortaya çıkarıyordum.

En çarpıcı yüzlerin alışılmadık olması ne tuhaftı. Nero, Brad Pitt'e veya Henry Cavill'e benzemiyordu; yalnızca kendisine benziyordu.

Uzun bir yüzü, çıkık elmacık kemikleri ve keskin bir çenesi vardı. Ne zaman konuşsa ya da bana baksa gözlerinin beyazlarıyla beyaz dişleri zeytin rengi teninde parlıyordu. Kaşları, o açık gri gözlerin hemen üzerinde düz siyah çizgiler halindeydi; o gözler bazen yıldız ışığı kadar parlak, bazen de bir fırtına bulutunun alt tarafı kadar karanlık görünüyordu. Burnu geniş, dudakları dol-

Ninova

gun ve narindi, şekli güzeldi ama sürekli alaycı bir tavırla yukarı doğru kıvrılıyordu.

Sanki kendi saçına ya da yüzüne dokunmaya cüret eden herhangi bir şeye sinirlenmiş gibi sabırsız, öfkeli bir hareketle tekrar geriye atana kadar sık sık gözlerinin üzerine düşen simsiyah saçları vardı.

James Dean gibi giyiniyordu; kendisinden daha yaşlı görünen yıpranmış bir deri ceket, yırtık kot pantolon ve çizmeler ya da kirli Chuck Taylor tercih ediyordu.

Bu, hayatımm büyük bölümünde tanıdığım Nero'ydu.

Benim yatağımda yatan biraz farklıydı. Öncelikle uyuyordu. Baygın mıydı, yoksa uyuyor muydu, emin değildim. Öyle ki yüzünde o yoğun öfke ifadesi yoktu. Yüz hatları rahattı. Hatta neredeyse huzurluydu.

Onu bu şekilde gördüğüm tek zaman, arabasında birlikte seyahat ettiğimiz zamandı. Elbette, polislerden kaçıyorduk. Ama onu neredeyse mutlu gördüğüm tek andı.

Tişörtü kavgadan dolayı yırtılmıştı. Göğsünde uzun bir yarık vardı. Yüzüyle birlikte onu da temizledim.

Göğsündeki derinin, geri kalan kısmı kadar pürüzsüz, tüysüz ve koyu zeytin rengi olduğunu fark ettim. Dövmelerle kaplı olmadığını görünce şaşırdım. Aslmda benim görebildiğim kadarıyla hiç dövmesi yoktu.

Yüzünü temiz bir şekilde yıkadım. Yüzünün şişmiş yerlerine dokunduğumda inledi. Hem de acıyla.

Gerçekten canı yanıyordu.

Nero'yu hiçbir zaman acıyı hissedebilen normal biri olarak düşünmedim. Her zaman bundan keyif alıyor gibi görünüyordu.

Orada yatarken ona baktığımda aslında ne kadar genç olduğunu düşündüm. Benim gibi sadece yirmi beş yaşındaydı. Her zaman çok daha yaşlı görünüyordu. Özellikle okulda birlikteyken.

Ama o zamanlar sadece bir çocuktu. Şimdi neredeyse bir yetişkindi.

Sadece zor yoldan büyümüştü. Benden bile daha zor.

Gallo'lar paralı bir aileydi. Peki, birisi eline ilk kez silah verdiğinde kaç yaşındaydı?

Göğsüne kıvrılmış, bir şeye tutunmaya çalışan eline baktım. Parmak eklemleri kanlıydı ve hırpalanmıştı. Parmakları uzun, ince ve zarifti.

Tutabileceği bir şey vermek için elimi bir anlığına onun eline kaydırdım. Benim de parmaklarım uzundu. Ellerimiz mükemmel bir şekilde birbirine kenetlendi. Eldivenin içindeki parmaklar gibi. Sanki birbirleri için yaratılmışlardı.

Nero'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Elimi çektim ve o bir şey fark etmeden topuklarımın üzerine oturdum.

Oturmaya çalışınca onu tekrar yatağa ittim.

Bir süre sohbet ettik. Daha önce hiç konuşmadığımız kadar sakin bir şekilde.

Sonra beni öptü. Beni arabada öptüğü gibi değildi. O zamanki şiddetliydi, saldırgandı, sanki bir ceza gibiydi. Bu tam tersiydi. Çok nazik. Neredeyse hassas.

O kadar uzun süre öpüştük ki hem onun kim olduğunu hem de kendi benliğimi unuttum. Nero Gallo'nun kalbimi ele geçirmesine, böylece onu küçük parçalara ayırıp diğer herkese yaptığı gibi üzerine basmasına asla, asla ama asla izin vermeyeceğime dair kendime yüzlerce kez yemin ettiğimi unuttum.

Sonra eli göğsüme dokundu ve nefesim kesildi çünkü avucunun göğüs uçlarımı sıyırması vücuduma elektrik şoku veriyormuş gibi hissettirmişti. Şaşırmış ve neredeyse dehşete düşmüş bir halde benden uzaklaştı.

Sonra gitti.

Yatağımda saatlerce öylece yatarken neden beni öpmesine izin verdiğimi merak ediyordum. Ve onun neden bunu istediğini.

***

ERTESİ SABAH KENDİMİ sersem gibi hissediyordum ve başım zonkluyordu. Neredeyse hiç içmezdim. Levi'nin evindeki o iki biranın bana hiçbir faydası olmamıştı.

Mutfağa doğru sendeleyerek çıktığımda Vic'in çoktan yataktan kalkmış, ders kitaplarını masaya yaymış olduğunu gördüm. Notlar alırken burnu neredeyse kâğıda gömülüydü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şüpheyle.

"Söylediğin gibi AP kurslarına kaydoldum," dedi Vic.

Sanki benimle birlikte kefaretini ödemeye çalışıyormuş gibi alçakgönüllü ve özür diler gibi görünüyordu.

Levi Cargill için esrar satmak zorunda kaldığımı biliyordu. Ona Memur Schultz'dan bahsetmemiştim. Polislerle çalışmak Old Town'da yapabileceğiniz en tehlikeli şeylerden biriydi. Vic durumu bilseydi bu onu yalnızca tehlikeye atardı.

"Bu notlar ne için?"

"Evrimsel biyoloji," dedi Vic. "Doğal seçilim, ortak soy ve türleşmeyle ilgili."

"Mendel ve bezelyelerle* ilgili olanlar gibi mi?"

Bize çekinik ve baskın özellikleri öğretmesi gereken bir sürü kareyi doldurduğumu hayal meyal hatırlıyordum.

"Evet," dedi Vic. "Temel olarak."

"Kalıtım için yaptığın haritalar ne?"

"Punnett karesi."

---

* Mendel, 19. yüzyılın ortalarında bezelye bitkileri üzerinde yaptığı çalışmalarla kalıtımın temel prensiplerini keşfetti. Bu deneyler, kalıtımın nasıl işlediği konusundaki anlayışımızı büyük ölçüde ilerletti ve genetik biliminin temellerini oluşturdu. Mendel'in bu çalışmaları, modern genetik biliminin temel taşlarından biri olarak kabul edilir. (ç.n.)

"Bunları hatırlıyorum."

"Eh, bunu normal biyoloji dersinde de gördük," dedi Vic. "Bu biraz daha gelişmiş. Bak..."

Vic ders kitabının sayfasını çevirdi ve oturup onunla birlikte okumam için bana işaret etti.

"Bu yüzden genetik kodun kendisinin değiştirilmesinden ziyade gen ifadesinin değiştirilmesi olan epigenetik hakkında okuyorum."

Bunun için kitaptan yararlanmıyordu, tamamen mantık yürütüyordu. Vic çok akıllı bir çocuktu. Bu yüzden onun hayatını sıradan bir işe -ya da daha kötüsü, hiçbir işe- harcamasına dayanamıyordum. Levi gibi bir adama güvenme hatasını yaptığı için hapishane hücresinde çürümesine de tabii.

"Ama şuraya bak," diyerek işaret etti Vic. "Burada kalıtsal mutasyonlardan bahsediyorlar. Bu FOXC2 geninde. Buna 'distikiyazis' denir. Elizabeth Taylor'ın sahip olduğu mutasyonun aynısı. Çift sıra kirpik sağlayan mutasyon."

"Çok havalı." Elizabeth Taylor'ın tam olarak neye benzediğini hatırlamaya çalıştım.

"Bende de var!" dedi Vic gururla.

"Ne?" Yüzünü incelemek için öne eğildim.

Vic'in kirpikleri çok kalındı. Bu onu küçükken bir kız gibi gösteriyordu; özellikle de saçını yeterince sık kesmediğimizde.

"Buna sahip olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum ona.

"Bak, kirpiklerim sadece kalın değil. İki sıra halinde büyüyorlar."

Gözlerine yakından baktım. Haklıydı; kirpikler tek sıra halinde değil, üst üste uzamıştı. "Bu... kötü mü?"

"Tahrişe neden olabilir," dedi Vic. "Neyse ki bende böyle bir sorun yok. Distikiyazis gerçekten nadirdir. Ancak bu otozomal dominant bir hastalıktır."

Ona boş boş bakıyordum.

"Ebeveynden çocuğa geçer," diye ekledi.

"Yani annemde mi vardı?"

Vic kaşlarını çattı. "Ne bileyim ben?"

Bazen onu hiç hatırlamadığını unutuyordum. Annem o gece onu kapının önüne bırakıp gittikten sonra onu bir daha ziyarete gelmemişti.

Sanırım babamız bazen annemle konuşuyordu. Aslında Ali'nin söylediklerinden sonra bundan neredeyse emindim. Annemin o fotoğrafı alabilmesinin tek yolu babamın ona vermesiydi.

Ali, annemin bunu aynasında sakladığını söylemişti. Bu düşünce bana iyi gelmemişti.

Aslmda bu beni sinirlendiriyordu. Hâlâ onunla aynı mahallede yaşayan gerçek kızını görmeye gelme zahmetine katlanmazken benim fotoğrafıma bakmaya hakkı yoktu.

Annemizle ilgili düşünceleri kafamdan atmaya çalışırken Vic'e, "Bu gerçekten harika," dedim. "Seni ders çalışırken gördüğüme sevindim."

"Yaz bitmeden tüm kursu bitirmek için zamanım olmalı."

"Bu harika, Vic. Seninle gurur duyuyorum, dostum."

Masadan kalkarken karamel rengi saçlarını karıştırdım.

Vic gerçekten yakışıklı bir çocuktu. Annemizin en iyi özelliklerinin çoğuna sahipti, ama ondan daha açık tenliydi.

Annemin kalın kirpikleri olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Onun da ben ve Vic gibi iri, koyu gözleri vardı. Ama kirpikleri nasıldı bilmiyordum.

Aslmda her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de Vic gibi kirpikleri olan tek bir kişi görmüştüm: Bella Page. Onu çocuklu-

gumuzdan bu yana böyle gür kirpiklere sahip olduğunu bilecek kadar uzun zamandır tanıyordum. Bugünlerde pek çok kız gibi takma kirpik kullanmıyordu. Sıska sarışın bir çocukken bile her zaman kalın siyah kirpikleri vardı...

Midem tuhaf bir şekilde sıkıştı.

Bella'nın anne ve babasını bir kez lise mezuniyet törenimizde görmüştüm. Annesi ince ve sarışındı, Bella ona çok benziyordu. Babası uzun boyluydu ve dazlaktı. Ama oldukça çarpıcı bir özelliği vardı; kalın, koyu kaşları ve kirpikleri. Normalde erkeksi bir yüze sahip olan gözlerinin garip bir şekilde kadınsı görünmesini sağlıyorlardı.

Eminim tesadüftü.

"Hey, Vic," dedim. "Bu şey... mutasyon ne sıklıkla görülüyor?"

"Bilmem," diyerek omzunu silkti. "Belki on binde bir."

Hadi be.

Bu gerçekten çok büyük bir tesadüf olurdu.

***

DÜKKÂNDA ÇALIŞMAM GEREKİYORDU ama onun yerine şehir merkezinde, finans bölgesindeydim.

Burası Bella'nın babasının çalıştığı yerdi. LaSalle Caddesi'ndeki Alliance Bank'ın sahibiydi. Ya da en azından Google'ın bana söylediği buydu. Resepsiyonun yanında bulunan şirket rehberi tarafından onaylanmıştı.

Kibirli görünen resepsiyon görevlisiyle konuşacak kadar aptal değildim. Tanrı aşkına, beni asansörle Raymond Page'in bulunduğu baş döndürücü köşe ofise göndermesinin hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Banka yöneticileri sokaktan gelip geçen rasgele tamircilerle karşılaşmazlardı.

Aslında resepsiyon görevlisi, yaklaşık on dakikadır lobide dolaştığım ve üst katlara giriş için gerekli olan takım elbise ve evrak

Ninova

çantası yerine kot pantolon ve kapüşonlu bir kıyafet giydiğim gerçeğinden yola çıkarak bana şüpheyle bakmaya başlamıştı bile.

Son telefon görüşmesinde ahizeyi bıraktıktan sonra buz gibi bir bakışla bana baktı ve "Size nasıl yardımcı olabilirim?" sorusunu genellikle insanlara işlerinin bittiğini söylemek için kullanılan ses tonunda dile getirdi.

"Ben... amcamı bekliyorum," diye geveledim.

İnanamayarak tek kaşını kaldırdı.

Raymond'un aşağı inmesini beklerken ona sırtımı dönüp gözden kaybolacak bir yer aradım.

Neredeyse öğle yemeği zamanıydı. Ofisinde yemek yemeyi planlamıyorsa muhtemelen buranın üç blok yarıçapındaki birçok lüks restorandan birinde biftek ve martiniyle midesini şenlendirmeye gidecekti.

Lobi tamamen siyah mermerden ve şık yansıtıcı yüzeylerden oluşuyordu. Ne saklanacak iyi bir yer ne de arkasına çömelecek bir saksı bitkisi vardı. Resepsiyon görevlisinin sabırsızlandığını, bana giderek daha sık baktığını görebiliyordum. Her an üniformalı güvenlik görevlilerinden birini arayacakmış gibi duruyordu.

O sırada asansör geldi. Altın kapılar aralandı ve takım elbiseli üç adam içeri girdi. Ortadaki uzun boylu, kel ve yönetimde olduğu belli olan bir adamdı.

Raymond Page.

Onu durdurmak için acele ettim.

Güvenlik görevlisi karşı taraftan bize doğru koşmaya başladı. Page'in kim olduğunu benden daha iyi biliyordu ve onunla konuşmama izin vermeye hiç niyeti yoktu. Ne yazık ki güvenlik görevlisine göre daha yakın bir mesafede duruyordum. Direkt Raymond'un önüne dikilince durmaktan ya da bana çarpmaktan başka seçeneği kalmadı.

"Ne oluyor?" diye bağırdı diğer iki adamla olan konuşmasını keserek.

"Bay Page?"

"Evet?" dedi soğuk bir tavırla.

Bir şahininki kadar koyu ve sert gözleri, birbirine kenetlenmiş kaşları ve aralarında gaga gibi duran burnuyla yüzüme bakıyordu. Kösele gibi teni ve derin kırışıklıklarıyla ablak suratlı bir adamdı. Ama gözlerini sürme gibi kaplayan o uyumsuz çift sıra kirpiklerini fark etmemek mümkün değildi.

"Ne var?" diye söylendi.

"Ben... kızınızı tanıyorum, Bella," diye kekeledim.

"O halde işyerinde beni rahatsız etmemen gerektiğini bilmelisin."

Beni itip geçti ve kapılardan dışarıya doğru ilerledi, diğer iki adam da aceleyle onu takip ediyordu. Güvenlik görevlisi onu takip etmemi engelledi.

"Gitme zamanı," diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ben de gidiyordum zaten." Ardından karşı kapıya yöneldim.

Buna inanamıyordum. Kızından bahsetmiş olmam Raymond'u hiç ilgilendirmemişti. Adam meraklanmamıştı. Ona bir şey olma ihtimalini düşünmemişti bile.

Neredeyse Bella adına üzülecektim.

Ta ki onu lobide dünyada görmeyi beklediğim son kişiyle kol kola yürürken görene kadar: Nero Gallo.

Nero da aynı derecede şaşırmış görünüyordu. Onu daha önce hiç suskun gördüm mü bilmiyorum. Ağzı bir şekilde açık kalmıştı, eğer onu ve Bella'yı birlikte görmek bu kadar canımı yakmasaydı neredeyse komik olduğunu düşünecektim.

Bella kafası karışmış ve sinirlenmiş bir halde ikimize bakıp durdu.

Ninova

"Burada ne yapıyorsun?" diye dalga geçti. "Temizlik görevlisi olarak çalışmak için başvuru yapmaya mı geldin?"

Ona bakmadım. Benim gözlerim Nero'nun üzerindeydi. Bir gömlek ve pantolonla daha önce hiç görmediğim kadar şık giyinmişti. Saçları bile geriye doğru taranmıştı. Eğer onu tanımasaydım binadaki genç profesyonellerden biri olduğunu düşünürdüm. Banka müdürünün kızı için mükemmel bir randevuydu.

"Öğle yemeğine mi?" diye sordum onlara. Dudaklarım kupkuruydu. Konuşmakta güçlük çekiyordum.

Bella, sanki ben tam bir aptalmışım gibi, "Yemek yedik zaten," dedi. İlk kez onun haklı olduğunu düşündüm. "Nero, babamın yeni binasını gezmek istedi."

Nero'nun yüzüne bakarak "*Babanı* kaçırdınız," dedim.

Sanırım orada bir şeyin titreştiğini gördüm. Kesinlikle hayal kırıklığı değildi.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Bella.

"Az önce gittiğini gördüm."

Hâlâ Nero'ya bakarken burada tam olarak neler döndüğünü anlamaya çalışıyordum.

Nero, Bella'dan nefret ediyordu. Her zaman öyleydi. Bunu beni kıskandırmak için mi yapmıştı? Ama bugün buraya geleceğimi bilmiyordu. Bir saat öncesine kadar ben bile bilmiyordum.

Neden öğle yemeğinde beyaz yakalı gibi giyinip Bella'yla buluşmuştu ki? Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Tabii Bella için burada değilse...

Arkadaşlarından birinin etrafta gizlenip gizlenmediğini görmek için hızla lobiye baktım. Burada kimse yoktu, tabii normal finansörler ve zengin müşteri kalabalığı dışında.

Nero yüz ifademin değiştiğini görünce yüzü kararardı. Bu işi onun için berbat etmemi istemiyordu.

Bella'ya, "Hadi gidelim," dedi.

"Babam burada yoksa sana kasayı gösterebilir miyim bilmiyorum..." dedi Bella.

Kasa...

Nero bana gözleriyle çenemi kapalı tutmamı söylüyordu.

Sanırım neden burada olduğunu anlamıştım.

Yine de onu duş alıp tıraş olmuş, Bella'nın koluna girmiş halde görmek kıskançlıkla kavrulmama neden olmuştu. Bella'nın üzerinde hoş sarı bir elbise ve topuklu ayakkabılar vardı; parlak sarı bukleleri başını her salladığında parlıyordu. Harika bir çift olmuşlardı.

Bu arada o kadar bakımsız görünüyordum ki tek kelime etmeden neredeyse buradan kovulabilirdim.

"Ben sizi tutmayayım. *Randevunun* tadını çıkar," diye tısladım Nero'ya.

"Öyle yapacağız," dedi Bella zehirli bir tatlılıkla.

Nero hiçbir şey söylemedi. Ama klimalı bankadan çıkıp bunaltıcı sıcağa geri döndüğümde bakışlarını arkamda hissedebiliyordum.

Biliyordum. Ben bunu biliyordum.

Nero ne Bella'yı ne de beni umursuyordu. Amacına uygun olduğumuzda ikimizden birini kullanacaktı.

O adam bir yılandı. Dişlerini bir an bile içime sokmasına izin vererek aptallık etmiştim.

Yine de kaldırımda durdum. Sanki Bella'yı orada bırakıp peşimden gelmesini bekliyordum.

Elbette, böyle bir şeyi yapmadı.

Arabalar hızla geçerken ve yayalar etrafımda yollarını ayırmak zorunda kalırken, orada öylece kalakaldım.

Nero her ne planlıyorsa benden çok daha önemliydi.

Ninova

14
NERO

YAPTIĞIM TÜM SİNSİ VE suç teşkil eden eylemler arasında Bella'yı öğle yemeğine götürmek en iğrenç olanıydı.

Gerçekten çocuklarla dolu bir okul otobüsünü kaçırmayı daha az nahoş bulurdum düşüncesindeydim.

Poke Bar'da onun karşısındaki masada oturup beyninde çınlayan her aptal düşünceyi dinlerken gülümsemem ve ilgileniyormuş gibi davranmam gerekiyordu.

Rol yapmaktan nefret ediyordum.

Amerikan Sapığı'ndaki Patrick Bateman gibi giyinmek zorunda kalmamın bir faydası yoktu. Gömlek, cilalı ayakkabılar... Bella'nın yararına değildi. Bu yüzden Alliance'a gittiğimizde güvenlik görevlilerinin dikkatini çekmedim.

Bella'nın bunun kendi fikri olduğunu düşünmesine izin verdim. Ona babasının nerede çalıştığıyla ilgili birkaç soru -cevabını zaten bildiğim sorular- sordum ve şöyle dedi: "Sokağın hemen karşısında. Görmek ister misin?"

Ninova

Saatimi kontrol ettim. 12.38'i gösteriyordu. Raymond'un üç gün üst üste tam olarak 12.33'te öğle yemeğine çıkışını zaten izlemiştim. Programı sıkı tutan bir bankacıyı severdim. Bu onu rahatlıkla tahmin edilebilir kılıyordu.

Aslında Raymond'la karşılaşmakla ilgilenmiyordum. Daha çok onun yolumdan çekilmesini istiyordum; böylece ziyaret etmemem gereken her yeri, hiçbir şeyden haberi olmayan Bella'nın rehberliğiyle araştırabilirdim.

Ama sevgili yaşlı babamız yerine Camille'le karşılaştık.

Yüzünde ona tokat atmışım gibi bir ifade vardı.

Ne kadar kötü göründüğünü biliyordum, ben ve Bella, Ken ile Barbie bebek seti gibi giyinmiştik. Ona göründüğü gibi olmadığını söylemek istedim. Bu dünyanın en aptalca bahanesiydi. Gerçekten doğru olması dışında.

Ona bir bahane borçlu olduğumdan değildi, sonuçta Camille ve ben çıkmıyorduk.

Yaptığımız tek şey öpüşmekti.

Ama o öpücük...

Tamam, belki bir anlamı vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama üzerimde bir etkisi olduğunu inkâr edemezdim.

Bu yüzden Camille'in yüzündeki bakış hoşuma gitmedi, sanki onu kalbinden bıçaklamışım gibi. Daha da kötüsü, bankayı karıştırdığımda tuhaf bir şeyler olduğunu anlamaya başladığında yüzündeki ifadeydi.

Camille kendi iyiliği için fazlasıyla akıllıydı. Bella saçma sapan şeyler söylerken gözleri lobide geziniyordu ve ben Bella'yı sustururken aynı zamanda Camille'e bu işi benim için mahvetmemesini söylemek istiyordum çünkü bir yanı kızgın, bir yanı incinmiş ve oldukça da şüpheli görünüyordu. Eğer tüm bunları yüzüme vurmak istiyorsa, felaket için mükemmel yöntemdi.

Şansıma imayı anlayıp oradan ayrıldı.

Onun çift camlı kapılardan dışarı çıkışını izlerken kendimi gerçekten daha iyi hissetmiyordum. Aslında içimden onun peşinden gitmek geliyordu. Bunu açıklamak ya da en azından bunun bir iş yemeği olduğuna, başka bir şey olmadığına dair onu temin etmek istiyordum.

Kaldırımda durduğunu, nereye gideceğine karar veremiyormuş gibi kaybolmuş halini görebiliyordum. Uzaktan küçücük görünüyordu. Tam önümde durduğunda, ışıldayan gözleri ve göğsünde kavuşturduğu kollarıyla biraz korkutucu olabiliyordu. Aslında oldukça minyon olduğunu unutuyordum.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Bella sabırsızca.

"Bir şey yok."

Kendime tokat atmak istiyordum. Kafamı tekrar oyuna verip Bella'nın kabaran tüylerini yatıştırmalıydım. Camille konusunda hep takıntılıydı.

"Hem o kızın burada ne *işi* var?" diye söylendi Bella. "Son zamanlarda baktığım her yerde o varmış gibi hissediyorum! Tanrım, liseden daha kötü! Neden eskisi gibi boktan küçük dükkânında kalmıyor?"

Bella'ya, babandan her ay beş haneli bir harçlık alamadığında bu tür yerlere gidip işe yaraması gerektiğini söylemek istedim. Ama bu düşünceyi derinlere saklayıp yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Yani kasa odasına kendi başına inemez misin?" dedim Bella'ya, bir yandan saatimi kontrol ediyormuş gibi yapıyordum. "O halde gitsem iyi olur. Babanı bekleyecek vaktim olduğunu sanmıyorum..."

"Seninle tanışmasını gerçekten istemiştim," dedi Bella somurtarak.

Evet, eminim Raymond Page de benimle tanışmaya can atıyordu. Babam Chicago'da parasını burada saklamayan az sayıdaki nakliyeciden ve inşaat firmasından biriydi. İronik bir şekilde bunun nedeni Raymond'un çok kirli olduğunu düşünmesiydi. Babam her zaman şöyle derdi: *Yasayı çiğnerken yasayı da çiğneme.* Bununla demek istediği, aynı anda yalnızca bir suç işlemeniz gerektiğiydi. Aksi takdirde dikkatleri üzerinize çekerdiniz. Sonuçta Al Capone eğer federaller onu vergi kaçakçılığından dava etmeseydi içki kaçakçılığından asla yakalanmayacaktı.

Gallo'lar Page'le iş yapmadığı için onu körü körüne soymakta hiçbir sorun görmüyordum. O bizim korumamız altında değildi.

"Şey..." dedi Bella tereddütle. "Seni yine de aşağıya indirebilirim! Babam olmadan içeri giremeyiz."

"Emin misin?"

"Evet tabii!" Olduğundan daha kendinden emin görünmeye çalışıyordu.

Beni, kaşlarını çatan, takım elbiseli bir gorilin koruduğu özel asansöre yönlendirdi.

"Merhaba Michael. Arkadaşıma kasa odasını göstermek istiyorum."

Michael homurdandı. "Randevunuz var mı?"

"Hayır," diyerek kıkırdadı Bella. "Randevumuz yok."

"Bay Page'i arasam iyi olur." Michael'ın kısa parmakları telsizine uzandı.

"Tamam," dedi Bella umursamaz bir tavırla. "Şu anda öğle yemeği toplantısında."

Michael bir an tereddüt etti.

Bella pasif-agresif bir ses tonuyla, "Sorun değil," dedi. "Onun toplantısını bölersen bana yardım etmemenden daha çok sinirlenir."

Ninova

Michael parmaklarını telsizden çekti. "Tamam," dedi. "Aşağı inebilirsiniz. Ama hiçbir şeye dokunmayın."

"Elbette dokunmayız," diyerek gülümsedi Bella tatlı bir şekilde.

Michael asansörün düğmesine bastı ve içeri girmemize izin verdi. Kapılar kapanınca yeraltındaki kasaya indik.

Aşağıya inerken Bella'ya şöyle dedim: "Bahse girerim baban Chicago'daki önemli herkesi tanıyordur."

Bella zevkten kızardı. "Herkesi *tanıyor*. Beni her partiye götürdüğünde herkesin adını biliyor ve herkes onu tanıyor. Belediye başkanı, tüm CEO'lar, hatta ünlüler..."

Bella konuşurken ben asansördeki kontrol paneline, tüm kamera ve sensörlerin yerlerine dikkat ediyordum.

Kasa odasına girdiğimizde adımlarımı sayarak yavaş ve dikkatli bir şekilde yürüdüm. Taktığım aptal kol düğmeleri sadece finans dallaması gibi görünmem için değildi. Sağ bileğimdekini her ayarladığımda fotoğraf çekiyordum. Asansörün, kasa odasının ve kasa kapısının fotoğraflarını çekmek için kol düğmesini herhangi bir yöne çevirebilirdim.

Burada hiç dekorasyon yoktu. Saklanma yeri olarak kullanabileceğim kullanışlı nişler veya vazolar da yoktu. Yerinde saklamak istediğim ikinci bir kameram vardı ama onun için yalnızca tek bir nokta seçebildim; yangın tüpünün yanı. O yöne doğru yürüyüp Bella'ya, "Peki, kasada ne var?" diye sordum. "Altın külçe falan mı?"

Bella, "Her türlü şey," diye yanıt verdi. "Aslında..." Sesini alçaltarak yanıma yaklaştı. "Babamın telefonda konuştuğunu duydum. Bu büyük elması Rus bir adamdan aldığını söyledi... ama sanırım adam ölmüş. O zamandan beri kimse gelmedi. Geri kalanların bunu bilmediğini düşünüyor."

Kalbim hızla atmaya başladı. Sanki bu benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi sakin kalmak zordu.

Griffin'ler bu kış Kolya Kristoff'u öldürmüştü. *Bratva*'nın başıydı. Ve o gösterişli bir herifti. Adamlarının geri kalanına haber vermeden buraya biraz taş sakladığını anlayabiliyordum.

Zavallı Raymond korkunç bir şekilde baştan çıkmış olmalıydı... Elindeki dev taşa dair hiçbir kayıt olmadığını biliyordu ama Rusların öğrenmesi durumunda onu satmaktan korkuyordu...

Belki de ikilemini onu elmastan kurtararak çözmeliydim.

Bella'yla konuşurken güvenlik kameralarının görüş alanı dışında arkama uzandım ve kendi küçük kameramı yangın tüpünün ağzının altına soktum.

Bu küçük cihazla ilgili tek sorun şuydu; alıcıyı kasanın yüz metre yakınına, zemin üstünde bir yere yerleştirmem gerekiyordu.

"Yani baban bu bankayı yakın zamanda mı kurdu?" diye sordum Bella'ya.

"Üç yıl önce... Tabii buna yeni denirse." Kıkırdadı.

"Kasayı aynı anda mı inşa ettiler?"

"Sanırım öyle. Ziyaret ettiğimde kesinlikle buradaydı. Başka bir şeye bakmak ister misin?"

"Hayır," diyerek sırıttım. "Ne demek istediğini anladım."

Yukarı doğru çıktığımızda Bella'ya, "Michael'ı oldukça iyi tanıyor gibisin," dedim.

"Her zaman asansörü koruyor. Biraz sopa gibi ama yeterince iyidir."

Yani sonunda istediğini yapmasına izin veriyordu.

Kapılar açıldı ve elimi Michael'a uzattım.

Etli pençesini sıkarak "Gezmemize izin verdiğiniz için teşekkürler," dedim.

Bu sırada alıcımı telsizinin üzerine koydum. Yaklaşık vida büyüklüğünde siyah metalden oluşuyordu. Antenlerine yakından bakmadığı sürece bunu fark etmeyecekti.

Gizli kameradaki görüntüleri bu binanın dışına, evdeki dizüstü bilgisayarıma kadar sessizce ışınlayacaktı.

Michael kibarca, "Yakında tekrar gelin," dedi.

Niyetim vardı.

Ninova

15
CAMILLE

EVE DÖNDÜĞÜMDE VIC'İN KAPISINI tıklattım.

"Gir!" diye seslendi.

Kapıyı iterek açtım. Yatak odası küçücüktü. Sadece bir duvarın üstünde, tıpkı bir hapishane hücresindeki gibi küçük bir pencere bulunuyordu. Ancak umursamıyor gibi görünüyordu; duvarları en sevdiği müzisyenlerin posterleriyle kaplıydı ve ortam bir genç odası kadar neşeli bir şekilde kalabalık ve dağınıktı.

Yatağının yanma çalışma masasını sıkıştırmıştı. Şu anda o masada çalışıyordu ve ona birkaç yıl önce aldığım dizüstü bilgisayarına kafasını gömmüş durumdaydı.

Odaya girdiğimde biraz fazla hızlı bir şekilde ayağa kalktı.

Dersini yapıp yapmadığını kontrol etmek için otomatik olarak ekrana baktım.

Bunun yerine bir çeşit müzik programı gördüm. Bir grup kaydırma çubuğuna ve dalgalı grafiklere benziyordu.

"Bu da ne?" diye sordum ona.

Ninova

"Şey..." Vic suçlu görünüyordu.

"Hadi, çıkar ağzından baklayı."

"Bu, vuruş yapmak için kullanılan bir şey," diye itiraf etti.

"Ne vuruşuymuş bu?"

"Bilirsin. Şarkılar için enstrüman ya da vokal olmadan elde edilen parça."

Bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyordum ama ilgimi çekmişti. İçeri girip yatağının kenarma oturdum.

"Hadi dinleyelim."

"Tamam..." dedi Vic endişeyle.

İmlecini ekranda doğru noktanın üzerine yerleştirip enter tuşuna bastı.

Ritim onun minik hoparlörlerinden yükselmeye başladı. Bu tür müzik hakkında pek bir şey bilmiyordum ama 70'lerin *funk sound*'uyla birlikte neşeli ve akılda kalıcı olduğunu duyabiliyordum.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum Vic'e.

"Evet." Utangaç bir şekilde sırıttı. "Şunu dinle."

Başka bir parçaya tıkladı. Bu seferki ritim biraz ürkütücüydü ve sanki bir kung fu filmine aitmiş gibi ses çıkaran enstrümantal bir altyapıya sahipti.

"Vic, bu gerçekten harika!"

"Teşekkürler," dedi.

"Bunlarla ne yapıyorsun?"

"Şey... internette birkaç tane paylaştım. Ve aslında onları sattım."

"Ah, öyle mi? Böyle bir ritim için ne kadar ödeniyor?"

"Eh, ilk başta yirmi dolar alıyordum. Ama şimdi parça başına elli alıyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet."

Etkilenmiştim. Girişimci küçük kardeşim para kazanmanın aslında yasal görünen bir yolunu bulmuştu.

"Keşke daha iyi bir ses mikserim olsaydı," dedi Vic. "Birkaç tane daha satarsam muhtemelen bir tane alabilirim. Ama üniversite için de para biriktirmem gerektiğini biliyorum," diye ekledi aceleyle.

"İkisi için de biriktir," dedim ona. "Yarısı üniversite için, yarısı da ihtiyacın olan ekipman için."

"Elbette," dedi Vic, sırıtarak. "Haklısın."

Onunla gerçekten gurur duyuyordum. Küçük kardeşimin mükemmel olduğunu her zaman biliyordum. Sadece dikkatini doğru yöne çevirmesi gerekiyordu. Başını belaya sokmak yerine, hayatta ona yardımcı olacak şeylere.

Koyu renk gözlerinin ve sürmeli gibi duran sık kirpiklerinin hâkim olduğu, yakışıklı, ince yüzüne baktım. Tamamen anneme benzemediği bir gerçekti. Annem yüzde yüz Porto Riko'luydu. Vic daha açık tenliydi. Babasının beyaz bir adam olması mümkündü.

Yüz hatlarında Raymond Page'in varlığını gösteren bir kanıt bulmaya çalıştım. Annem böyle bir adamı tanıyor olabilir miydi? Onunla çıkmış mıydı, yoksa yatmış mıydı?

Exotica'yı her türden erkek ziyaret etmişti. Striptiz kulüplerine gelince, şehirdeki en merak uyandıran kulüplerden biriydi. İnsanlar annemin de eskort olarak çalıştığını söylüyordu. Buna inanmak istemedim. Ancak Raymond'la tanışıp kazara hamile kalması mümkündü.

Bu, Page'in başkalarının bilmesini isteyeceği bir bilgi değildi. O zamanlar Bella'nın annesiyle evliydi. Ve kadının kocasının çapkınlık yapmasını mazur görse bile bunun striptizcilerle korunmasız sekse kadar uzandığından şüpheliydim.

Ninova

Tanrım, bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

"Ne?" diye sordu Vic. "Neye bakıyorsun?"

"Şu kirpik meselesi," dedim ona.

Vic bir kahkaha attı. "Çok havalı."

"Vic," dedim tereddütle. "Annem sana hiç baban hakkında bir şey anlattı mı?"

"Hayır," diyen Vic, kaşlarını çattı. "Sana anlatmadığını söylemiştim."

"Onun dairesine gelen erkekleri hatırlıyor musun? Sen küçükken çıktığı kimse var mıydı?"

"Onun hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum." Vic yine kaşlarını çattı.

"Uzun boylu, kel bir adam mesela?"

"Bütün bunları neden bana soruyorsun?" dedi Vic öfkeyle. "Gerçek babamın kim olduğu umurumda değil. Axel benim babam."

"Bunu biliyorum, elbette öyle," diyerek Vic'i sakinleştirmeye çalıştım. "Sadece... belki gerçek babanın parası vardır. Sana nafaka borcu olabilir."

Vic, "Ben çocuk değilim," dedi. "Artık çok geç."

Açıkçası bunun doğru olduğunu düşünmüyordum. Vic hâlâ on yedi yaşındaydı. Raymond Page zengin bir adamdı. Belki Victor için üniversite masraflarını karşılamaya yardımcı olacak bir şeyler elde edebilirdim.

Çünkü artık buna katlanamayacaktım. Babamın test sonuçları hastaneden gelmişti. Üçüncü aşama adenokanseri vardı. Doktoru hastalığın henüz yayılmadığını ve babamın hemen ameliyata alınması halinde iyileşme şansının yüksek olduğunu söylemişti.

Ama sigortamız yoktu. Hastaneye meteliksiz olduğumuzu söyledim. Bize maddi yardım sağlamaya çalışırken bir ödeme planı da hazırlıyorlardı. Bu durum Vic'e hiçbir şey kalmadan, sahip olduğum her kuruşu tüketecekti.

Bu durum bana Raymond'dan para dilenmeye değer olduğunu düşündürüyordu. Bu fikir hoşuma gitmemişti, o zengin ve güçlü bir adamdı. Eğer kızını bir kanıt olarak ele alacaksam o da muhtemelen tam bir pislikti. Ama başka seçeneğim var mıydı? Eğer gerçekten Vic'in babasıysa ona bir şeyler borçluydu.

Tanrım. Bunun Bella'nın Vic'in kız kardeşi olduğu anlamına geldiğini yeni fark ettim. Ya da üvey kız kardeş sanırım. Benim gibi.

Bu beni öfkelendirdi. Bella'nın küçük kardeşimle herhangi bir bağlantısı olmasından hoşlanmamıştım. Kendi ister istemez kıskanç ve korumacı hissettim. Vic'i büyüten kişi bendim. Onu her zaman koruyan ve kollayan bendim.

Neyse, bir önemi yoktu. Konuşmam gereken kişi Bella değil, Raymond'dı. Onu işyerinde pusuya düşürmekten daha iyi bir plana ihtiyacım vardı. Söyleyeceklerimi duymak istemeyecekti. Kanıta ihtiyacım vardı.

Odadan çıkarken Vic'e, "Ödevlerini yapmayı unutma," dedim ve saçlarını karıştırdım.

Oto tamirci dükkânına geri döndüm. Bugün burada tektim; babam Midtown Medikal'de Doktor Yang'la tedavi planının üzerinden geçiyordu. Ben de onunla gitmek istedim ama o bana gün sonuna kadar bitirmemiz gereken iki arabamız olduğunu hatırlattı. Ve bu işi benden başka yapacak kimse yoktu.

İşler vasat olsa da tamamen kendimi kaptırdım. Radyoyu sokakta yankılanacağından emin olduğum kadar yüksek sesle çalıştırdıktan sonra, dirseğime kadar yağa bulanıp kendimi 2018 Camry'nin karmaşık motorunda kaybettim. Başka hiçbir şeye değil buna odaklanmak rahatlatıcıydı.

Ninova

Babamı, Vic'i ya da Nero'yu düşünemiyordum. Sadece çok ve hızlı çalışıyor, her şeyi olabildiğince çabuk hallediyordum.

Kendimi işe o kadar kaptırdım ki bir zaman sonra gerçekten iyi hissetmeye başladım. Radyoda o eski Joan Jett şarkısı çalıyordu. Şarkıya eşlik ederken araba bölmesi kapılarının açık olduğunu ve herkesin beni duyabileceğini unuttum.

"Bad Reputation" - Joan Jett

"Bu senin tanıtım şarkın mı?" diye gürledi bir erkek sesi kulağımda.

Çığlık atarak o kadar hızlı doğruldum ki başımı Camry'nin açık kaputuna çarptım. Parlak yıldızlar flaş ampulleri gibi gözlerimin önünde patladı. Pis elimi şakaklarıma götürdüğümde sıcak kanın damladığını hissettim.

Sesten yana döndüğümde bana çok yakın duran Memur Schultz'la yüz yüze geldim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soludum.

"Mesajlarıma cevap vermiyordun. Telefonlarıma da öyle."

"Çalışıyorum," diyerek söylendim. "Telefona bağlı yaşamıyorum."

Geri çekilmediği için aramızda yalnızca birkaç santimlik bir boşluk vardı. Beni kendisi ve Camry'nin arasına sıkıştırmıştı. Başım zonkluyor ve kalbim hâlâ sürprizin şokundan dolayı küt küt atıyordu.

"Biraz çekilir misin?" dedim. "Başım kanıyor."

"Bir bakayım."

"Yardımına ihtiyacım yok."

Schultz beni dinlemeden en yakın sıraya itti. Bir avuç dolusu kâğıt havlu alıp şakağıma bastırdı. Tam yanımda otururken bronzlaşmış yüzü benimkinden yalnızca birkaç santim uzakta duruyordu. Nefesindeki nane sakızının kokusunu alabiliyordum.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," dedi. Yüzündeki şu gülümsemeyle hiç üzgün görünmüyordu.

"Burada olmamalısın," diye mırıldandım. "Eğer biri seni görürse..."

"Üniformamı giymiyorum."

"Ne olmuş? Sen burada yaşamıyorsun. İnsanlar seni fark eder. Balonunu patlatmak istemem ama polis kokuyorsun."

"Hadi ama," dedi Schultz. "Bu kıyafetlerle mi?"

Bugün bir çeşit Tommy Bahama gömleği ve kargo şort giyiyordu. Spor kıyafetlerinden biraz daha az belliydi ama turist gibi görünmeye çalışıyorsa pek de doğru izlenimi vermiyordu. O askeri saç kesimi, sert omuzları ve odada etrafa dikkatli bakışı. Turistler çok daha bilgisizdi.

"Peki, benim için neyin var?" diye sordu Schultz.

Levi'nin son partisinde topladığım az miktarda bilgiyi, çoğunlukla da uyuşturucu alırken gördüğüm kişilerin isimlerini paylaştım.

Schultz bunların hiçbiriyle pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu. "Peki ya tedarikçisi?"

"Bunu nasıl anlayacağım? Levi bırak bana güvenmeyi, benden hoşlanmıyor bile."

İlgisini çekebilecek bir bilgi vardı.

"Sione, Nero Gallo'yu fena halde dövdü," dedim. "Bunun için onu tutuklayabilirsin."

"Onu tutuklamak mı?" diye dalga geçti Schultz. "Ona bir madalya vermek daha doğru olur."

Sinirle iç çektim. "Gerçekten tanık olduğum suçların hiçbiri umurunda değil. Bu yüzden sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Schultz soğukkanlılıkla, "Alliance Bank'ta ne yaptığını bana söyleyebilirsin," dedi.

Boğazım sıkıştı.

Bunu nereden biliyor?

Bu şerefsiz beni takip ediyor.

Onu azarlamak istediysem de bunun yerine aptalı oynamaya çalıştım.

"Bir hesap açıyordum," dedim.

Schultz, "İyi denemeydi," diye alay etti. "Raymond Page'in ilgisini çekecek hesap bakiyen yok."

"Şaşırırsın. Kanepenin yastıklarını karıştırdığımda neredeyse otuz sekiz dolarım oldu."

Schultz bundan hiç memnun değildi. Kâğıt havlu tomarını kafamdaki kesiğe sertçe bastırarak irkilmeme neden oldu.

"Senin için her şey şakadan mı ibaret, Camille?"

"İzlenmeyi pek komik bulmuyorum," diyerek ona baktım.

Schultz, "Seni takip etmiyordum," dedi. "Arkadaşın Nero'yu takip ediyordum."

"Onu orada görmedim bile," diye yalan söyledim.

"Yeni kız arkadaşını gördün mü?" diye sordu Schultz, sesi yumuşak bir tıslamayla.

Artık boğazım o kadar sıkıştı ki zar zor nefes alıyordum. Nero ve Bella'nın yan yana dururken ne kadar güzel göründüklerini hatırlayınca aynı acı kıskançlığı hissettim. Eğer gerçekten birisiyle çıkmak istiyorsa, çıkması gereken türden bir kızdı. Zengin. Muhteşem. İyi bağlantılı.

Ben hiç kimseydim. Utanç kaynağı. Nero'nun beni ailesiyle tanıştırdığını hayal edebiliyor musunuz? Bunu asla yapmazdı. Tanrı aşkına, babam Enzo Gallo'nun arabasını süpürmüştü. Hizmetçinin kızıyla da çıkabilirdiniz.

"Bella'dan mı bahsediyorsun?" diye sordum.

"Elbette. Başka kim olabilir?"

Ninova

"Çıktıklarını bilmiyordum. Yakışıyorlar."

Yalanım inanılmaz derecede acıklıydı. Schultz ne kadar aptalca konuştuğuma hayretle başını salladı.

"İlişkilerinin liseden beri inişli çıkışlı olduğunu duydum."

Schultz gözlerimin içine bakarak "Onun çuvaldaki bir cehennem kedisi olduğuna bahse girerim," dedi. "Baba sorunları olan kızlar her zaman öyledir..."

"Sana söylemiştim," diye fısıldadım. "Ben bu insanların hiçbiriyle arkadaş değilim..."

"Pekâlâ." Schultz yavaşça başını salladı. "Sen yalnızlığı tercih eden birisin. Bir zavallı. Öyle mi, Camille?"

Tanrım, ondan nefret ediyordum. Hâlâ o kâğıt havlu tomarını kafatasıma bastırıyor, başparmağını kesiğin içine sokuyordu. Kasıtlı olarak canımı yakmaya çalışıyordu.

"Evet," dedim. "Sanırım sen de aynı gemidesin. Aynı okula gittiğimize göre daha önce adını bile duymamıştım."

Çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördüm. Ah, bundan hoşlanmamıştı. Schultz bunu göze alabilir ama kaldıramazdı.

"Sportif bir tipe benziyorsun," dedim. "Dur tahmin edeyim, birinci sınıf takımına girdin ama yıldız takıma girmedin... O birincilik ceketini hiç giyemedin..."

"Hayır," dedi Schultz sessizce. "Asla yapmadım. Ama o günden bu yana pek çok ödül aldım. Chicago'nun pisliklerini hapsediyorum. Bu şehrin pisliğiyle beslenen lanet fareleri."

Banktan kalkarak elini ittim.

"Biliyor musun?" dedim ona. "Herkes fare olmayı seçmez. Bazılarımız tesadüfen bataklıkta doğduk."

Schultz da ayağa kalkmıştı. Ondan uzun olmama dayanamadığı belliydi. Beni küçümsemek zorundaydı. "Bana masal okuma, Camille. Herkes gibi sen de her gün seçimler yapıyorsun."

"Aynaya baktığında gerçekten bir kahraman mı görüyorsun?" diye sordum ona.

"Gördüğüm şey hoşuma gidiyor. Nero'ya yakın olduğunu biliyorum. İkinizin her zaman aynı anda aynı yerde olmanız tesadüf değil. Ona bağlı kalacaksın ve bana rapor vereceksin. Artık ortalıkta dolaşmak yok, Camille. Bu sana son uyarımdır."

Aptal tropik gömleğinin kenarını kaldırıp ellerini cebine soktu. Belindeki silahın parıltısını görebilmiştim. Doğrudan bana yönelik sessiz bir tehditti.

"Buraya bir daha gelme," dedim ona.

"Beni gelmeye zorlama," diye karşılık verdi. "Burası berbat kokuyor."

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Birden bacaklarımın gücü kesilince yeniden banka oturdum.

Schultz aptalın tekiydi.

Benzin ve yağ kokusunda yanlış bir şey yoktu.

Kokan şey, o naneli sakızın altındaki nefesiydi.

Ninova

16
NERO

ALLIANCE KASASININ SOYGUNUNU PLANLIYORDUM.

Yapılacaklar listesi yapsaydım yaklaşık sekiz bin madde olurdu.

Bir soygun, planlama aşamasında ya başarılı olur ya da olmazdı. Zırhlı kamyon soygunlarının tüm planlamasını Dante yapıyordu. Benim büyük ağabeyim akıllı bir adamdı. Ama ben daha akıllıydım.

Evet, bu doğruydu. Sadece yüz güzelliğinden ibaret değildim. Ben aslında lanet bir Moriarty'dim.* Yani bu soygun, her türlü beklenmedik durumlar için en ince ayrıntısına kadar planlanacaktı.

Sonunda, o bankadan sekiz rakamlı ganimet ve geride sıfır delil bırakarak çıkacaktım. Ve tüm bunları tek bir el ateş etmeden gerçekleştirmeyi umuyordum.

---

* Sir Arthur Conan Doyle tarafından yaratılan ünlü kurgusal karakter Sherlock Holmes'un baş düşmanıdır. Moriarty, Holmes'un karşılaştığı en zeki ve tehlikeli suçlulardan biridir. (ç.n.)

Ninova

Şiddete karşı değildim. Aslında bundan daha çok keyif alıyordum. Ama kapkaç işinde zarafet yoktu. Kurşuna yakalanma ihtimalinin çok yüksek olduğundan bahsetmiyorum bile.

Raymond'ı o kadar temiz bir şekilde soymak istiyordum ki parayı kimin aldığına ya da nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmasın.

Bu tür bir strateji oluşturmak açık bir zihin gerektiriyordu. İçki ve sigarayı bırakmıştım. Hatta geceleri sekiz saat uyuyordum.

Yine de... İhtiyacım olan zihinsel berraklığı hissetmiyordum.

Tek bir nedenden dolayı: Camille.

Bu kızı hayatımın çoğunda tanıyordum. Tam önümde durmadığı sürece onu hiç düşünmemiştim. Peki, neden şimdi günde yirmi kez aklıma geliyordu?

Ne zaman öylece otursam, bankadan çalınan planları incelesem ya da malzeme listesi yapmaya çalışsam, onun yüzü gözlerimin önüne geliyordu.

Ne zaman yakında suç ortaklarımdan birini aramak için telefonumu elime alsam, onu arama isteği duyuyordum.

O baygın halimden uyanırken ellerinin yüzüme nazikçe dokunduğunu düşünmeye devam ediyordum. Tek kelime etmediği zamanlarda bile doğrudan benimle konuşuyormuş gibi görünen o kocaman kara gözleri düşünüyordum.

Daha önce onun güzel olduğunu hiç düşünmemiştim.

Şimdi nasıl bu kadar kör olabildiğimi merak ediyordum.

Yeterince yakından baktığınızda onunla ilgili her şey çok güzeldi. Tırnaklarının pembe kısımları. Tüm bu vahşi buklelerin arasından belli olan küçük yuvarlak kulakları. Kaşlarını çattığında kaşlarının arasındaki küçük çizgi. Doğal ışıltısı her yana yayılan makyajsız ve parıltısız cildi. Esmer yanaklarının altındaki hafif pembe kızarıklık. Hem çok karanlık hem de çok parlak du-

Ninova

ran o etkileyici gözler. Bazen bana öfkeyle ya da küçümseyerek bakıyordu. Bazen istemese de keyifli görünüyordu. Ve bazen, bazen daha fazlasını gösteriyordu... Hüzün. Korku. Endişe. Ya da özlem...

Bunlardan herhangi birini görmek için yakından bakmalıydınız.

Ama bunu bir kez yaptığınızda, diğer kızları gösterişli ve abartılı bulurdunuz. Dün bankada bile Bella muhtemelen beş rakamlı bir fiyata sahip olan bir kıyafete bürünmüştü. Tek düşünebildiğim Camille'in yanında ucuz ve sahte göründüğüydü. Ojeli tırnaklar, desteklenmiş göğüs dekoltesi, boyalı saçlar, atlas büyüklüğünde yeni, parlak çanta... hepsi çok fazlaydı. Sadece Camille'in alnına düşen tek bukleye ve ince, küçük eliyle onu nasıl geriye ittiğine bakmak istiyordum.

Tanrım, aklımı kaçırmışım gibi konuşuyordum.

Bana ne olduğunu bilmiyordum.

Camille benden hoşlanmıyordu bile. Hem neden hoşlansındı ki? Ona tam bir pislik gibi davranmıştım. Herhangi bir kişisel bir sebebim yoktu; sadece kendim oluyordum. Ama ben iyi bir adam değildim. Bende erkek arkadaş kumaşı yoktu. Böyle biliniyordum. Bencildim. Dürtülerimle hareket ediyordum. Kolayca gücenebiliyordum. İstediğim şeyin peşinden koşuyor ve onu elde eder etmez ondan nefret ediyordum.

İnsanların değişebileceğini düşünmüyordum. Açıkçası başka türlü nasıl olabileceğimi bilmiyordum.

Yine de...

Hayatımda bir kez olsun farklı olmayı diledim.

Camille'in yanına uzanıp onu öptüğümde bir anlığına gerçekten mutlu hissettim. Ona bağlı olduğumu hissettim. Kabuğunun ufacık da olsa açıldığını hissettiğim anda karşımızdaki kişinin bizi en savunmasız noktamızdan bıçaklayacağından endişe etmeden ben de öyle yaptım.

Ninova

Sonra bitti ve oraya nasıl geri döneceğimi bilmiyordum çünkü ilk başta bunun nasıl bir şey olduğundan bihaberdim.

Numarasını bulmadan önce telefonumu elime bir kez daha aldım. Numarasını Mason'dan almıştım, o da Patricia'dan almıştı.

Arayıp ona çıkma teklif edebilirdim.

Ama bir kızın masasmda oturma fikri bana Bella'yla geçirdiğim aptal öğle yemeğini hatırlattı. Bundan nefret ediyordum. Çok sahteydi.

Kaşlarımı çatarak telefonu tekrar yerine koydum.

Ben bu düşüncelerle boğuşurken Dante odaya girdi. Kâğıtlarım yemek odasındaki eski meşe masaya dağılmıştı. Artık burada hiç yemek yemiyorduk. Aida ve Seb hâlâ buradayken ailece yemek yiyorduk. Artık çoğunlukla mutfaktaki küçük masada bu işi görüyorduk, Greta bize yemek getirmek için o kadar uzağa yürümek zorunda kalmıyordu. Çoğu zaman yemek saatlerimiz örtüşmüyordu bile, Greta yemeği ocakta sıcak tutuyordu.

O aile yemeklerini biraz özledim. Sanırım en son Nessa Griffin'in partisinin olduğu gece toplanmıştık. Hepimiz çatıda, asmaların altında yemek yemiştik. Körfezin üzerinde havai fişeklerin patladığını görebiliyorduk.

O gece pek çok şeyi değiştirdi. Aida, Griffin'lerin partisini bozmak istiyordu. Kabul ediyorum. Bu aptalca küçük dürtünün sonucunun ne olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu: Seb'in yıldızı ondan kopup gitti. Aida kendi isteği dışında evlendi. Griffin'lerle bir ittifak kuruldu. *Braterstwo*'yla bir savaş patlak verdi.

Her şeyin geri dönmesini istediğimden değildi. Ama keşke bir anın ne zaman hayatınızı sonsuza dek değiştireceğini bilebilseydiniz. Keşke o akşam yemeğinin tadını biraz daha uzun süre çıkarsaydım ve masadan kalkmak için bu kadar acele etmeseydim.

"Bunlar da ne?" diye homurdandı Dante.

Ninova

Koşudan yeni döndüğü için kan ter içinde kalmıştı.

Kardeşim on altı yaşına geldiğinde zaten bir canavardı ve o zamandan beri daha da büyüdü. Irak'ta zamanının çoğunu üs üzerinde çalışarak geçirdiğini düşünüyordum. Eve yarı yetişkin bir boğa büyüklüğünde gelmişti. Artık o kahrolası bir Kodiak ayısıydı.

Onun bodrumdaki spor salonunda sık sık homurdandığını ve zorlandığını duyabiliyordum. Pas lekeli eski bir halter setimiz vardı. Dante boynuna birkaç dev zincir taktıktan sonra şınav, barfiks ve dip egzersizleri yapıyordu, ta ki kasları insanlarda kas bile olmaması gereken yerlerde şişene kadar.

"Sıkıntılı görünüyorsun. Bir kız arkadaş bulmayı denedin mi?" diye sordum ona.

"En azından bir zamanlar biri vardı," dedi Dante.

Ah evet. Ama onun hakkında konuşmuyoruz. Tabii Dante'nin kolunu koparıp sana yedirmesini istemiyorsan.

"Bir sürü kız arkadaşım oldu," dedim. "Bir ya da iki saatliğine."

Dante homurdandı. "Annem senin bu şekilde konuşmandan hoşlanmazdı."

Şimdi kaskatı kesilme sırası bendeydi. Tartışmak istemediğim tek kadın oydu. "Onun neden hoşlanacağını bilmiyoruz. Çünkü o burada değil."

Dante sessizce bana bakarken başka bir şey söyleyip söylememesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Bunun yerine dikkatini dağınık kâğıtlara geri verdi.

"Bu bir kasa mı?" diye sorarken en üstteki diyagramı işaret ediyordu.

"Kesinlikle."

"Neden bir kasanın şemaları sende?"

"Bugün Açık Soru Günü mü?"

Dante uzun bir iç çekti. Ciğerleri körük gibi olduğundan masadaki birçok kâğıdı havaya uçurmuştu.

"Babamın bundan haberi var mı?"

"Doktor Bernelli stresin kalbi için kötü olduğunu söylüyor. Ona daha sonra söylemeyi planlıyordum."

Babam şu anda Chicago'nun en büyük ikinci İtalyan ailesinin reisi olan Angelo Marino ile birlikte dokuzuncu sırada yer alıyordu. Babam golf oynamaktan nefret etse de daha fazla egzersiz yapması gerekiyordu. Marino, kulüp sandviçler ve güzel garsonlar vaadiyle onu kandırmıştı. Karşılığında, dört değersiz oğlunun organizasyon içinde nasıl ilerleyebileceği konusunda babamın kafasını şişirmişti.

Babam saatlerce evde olmayacaktı, bu da benim kesintisiz çalışabileceğim anlamına geliyordu. Tabii Dante dışında.

Dante sessizce planlara bakarken koyu renk gözleri sayfa sayfa geziniyordu.

"Burası Page'in bankası."

"Bir bakışta anladın."

"Onu soymayı mı planlıyorsun?"

"Tam olarak o değil. Kim parasını onun bankasında tutuyorsa onları."

"Bazı ciddi insanlarla uğraştığını biliyorsun. Bir grup doktor ve avukattan çalmıyorsun."

"İşte, bu yüzden bunu gizli tutacağım. Her zaman yaptığım gibi kartvizit bırakmayacağım."

Dante gülmüyordu. "Raymond bürokrat değil. Ellerini kirletiyor."

"Dante." Kaşlarımı çattım. "Şehirdeki en kötü orospu çocukları biz miyiz, değil miyiz? Raymond Page'den korkmuyorum. Veya orada hesabı olan herhangi birinden."

Ninova

Dante bir süre sessizce düşündükten sonra, "Hasılat ne?" diye sordu.

"Varlıklı. Sekiz rakam. Ve buna Kış Elması dahil. Sanırım Kristoff onu kasaya saklamış. Benden başka kimse bilmiyor."

St. Petersburg *Bratva*'sı, bu değerli taşı sekiz yıl önce Hermitage Müzesi'ndeki imparatorluk koleksiyonundan almıştı. Kristoff'un onu satın mı aldığını, yoksa kardeşlerinden mi çaldığını bilmiyordum. Ama eminim ki diğer *Bratva* onun nerede olduğunu bilseydi uzun süre Raymond'ın ellerine bırakmazdı.

Elmas tek başına, doğru alıcı için muhtemelen elli milyon değerindeydi.

"Bir puan. Ayrıca South Shore'daki projemizin tamamını finanse edebiliriz."

Dante yavaşça başını salladı. "Bu riskli."

"Büyük ölçekli inşaat, kirli parayı aklamanın en iyi yollarından biridir. Ruslar bunu her zaman yapıyor."

"Bir sürü düşman edinebilirsin."

"Sadece yakalanırsam," diyerek sırıttım. "Ayrıca şu anda pek arkadaşça yüzmüyoruz. Daha ne kadar kötüleşebilir? Griffin'ler hâlâ bizim tarafımızda olacak. Yeter ki kasalarına dokunmayalım."

"Onları bu işe dahil etmeyecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Artık kanunları bizzat çiğnemeye niyetli olduklarını düşünmüyorum. Korumaları gereken bir imajları var."

"Ama senin yok," diyen Dante gülümsedi.

"Hayır. İtibarım olabilecek en kötü durumda."

Dante tekrar kâğıtlarıma baktı. Ona müdahale etmedim, kardeşimi aceleye getirmenin bir anlamı yoktu. Bir şeyleri defalarca düşünmeyi severdi.

Ama onun titizliği benim sabrımı aşıyordu. Sonunda, "Peki, var mısın?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden?"

Dante kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Çünkü babamın arkasından iş çeviriyorsun."

"Sana söyledim, tansiyonunu yükseltmek istemiyorum."

"Saçmalık. Bundan hoşlanmayacağını biliyorsun. Bunun çok riskli olduğunu söylerdi."

"Bütün o zırhlı kamyonları devirdiğimizde hiçbiriniz bunu umursamadınız."

"Bu farklıydı," dedi Dante, kaşlarını çatarak. "O zamanlar paraya ihtiyacımız vardı."

"Şimdi de paraya ihtiyacımız var!"

"Hayır, yok. Başka bir şekilde de bulabiliriz. Ortak bulabiliriz..."

"Daha fazla ortak istemiyorum!"

"Dikkatsizsin."

"Sen de cesaretini kaybetmişsin!" diye bağırdım. "Sana ne oldu? Sen meydan okumayı severdin."

Dante şimdi gerçekten kızgın görünüyordu. Onun fitilini ateşlemek için çok çabalamak gerekiyordu. Ama bunu bir kez yaptığınızda arkasındaki dinamitler peş peşe patlardı. Çenesini sıkarak söylemek istediklerini geri yutuyordu.

"Eskiden pek çok aptalca karar verdim," diye homurdandı. "Sonra büyüdüm."

Dante ile aynı öz kontrole sahip değildim. Öfkeden neredeyse deliye döndüm.

"Bütün bunların *benim* fikrim olmasından hoşlanmıyorsun," diye söyleyiverdim. "Sonsuza kadar patron olmak istiyorsun."

"Patron olmak umurumda değil," diye homurdandı Dante, benden uzaklaşarak. "Keşke görevi devralacak kadar olgun olsaydın."

Bunun üzerine yemek odasından çıkıp evin arka tarafındaki yatak odasına doğru ilerledi.

"Evet, git de duş al!" diye bağırdım arkasından. "Berbat kokuyorsun!"

Dağınık kâğıtlarımla baş başa kalmak pek tatmin edici değildi.

Ama Dante'nin ne dediği umurumda değildi. Bu işi yapacak ve tereyağından kıl çeker gibi zekice halledecektim. Her kuruşu South Shore için harcayacak ve önümüzdeki beş yıl içinde imparatorluğumuzu üçe katlayacaktım. Bizi mafya elebaşılarından ülkenin en zengin ailelerinden birine götürecektim.

Hırslı olanlar sadece Griffin'ler değildi.

Öfkeli olabilirdim ama aynı zamanda zekâ ve vizyon sahibiydim.

Bunu gerçekleştirecektim.

Ve hiçbir şey yoluma çıkamayacaktı.

17
CAMILLE

LEVI'Yİ TEKRAR GÖRMEK ZORUNDAYDIM çünkü satmam gereken bir torba Molly'nin parasını ona vermeliydim. Ayrıca her ne kadar bundan kaçınmak istesem de Bella Page'i görmeye ihtiyacım vardı.

Raymond'm gerçekten Vic'in babası olup olmadığını nasıl doğrulayabileceğimi bulmuştum. İlk başta boş kahve fincanını veya çiğnenmiş sakızını çalmam gerektiğini düşündüm. Adam yumurta kadar kel olduğu için saçından bir tel alamazdım ve güvenlik görevlilerinin ona bir daha üç metre yaklaşmama izin vereceğinden şüpheliydim.

Ama sonra Raymond'm DNA'smı test etmem gerekmediğini fark ettim. Elimde bir sonraki şey vardı: Onun kızı.

Elbette, Bella'nın benim için bir tüpün içine tükürmek isteyeceğinden şüpheliydim. Ama eğer onu savunmasız bir anda yakalayabilirsem... Eminim bir şeyler bulabilirdim.

Ninova

Bir de görmeyi hem umduğum hem de görmekten korktuğum bir başkası vardı: Nero.

Onu düşünmek bile kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Onu tekrar görmek istiyordum. Sadece istiyordum. Bu çok aptalcaydı ve bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama hislerime engel olamıyordum.

Levi'nin yakın gelecekte başka partiler verip vermeyeceğini öğrenmek için Patricia'yı aradım.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi. "Ama bu gece herkes sahilde şenlik ateşi yakmaya gidecek."

"Sen gidecek misin?"

"Evet. Ama Mason'la *değil*. Kuzenimin restoranında onun için mükemmel bir iş görüşmesi ayarladım ve o bana 'başka bir şeyin üzerinde çalıştığını' söyledi. Ben de şaka mı yapıyorsun dostum gibi bir şeyler geveledim. Yasadışı bir şey olmasa iyi olur çünkü bana tüm bu saçmalıkların bittiğini söyledi ve şimdi birdenbire, gecede yüz elli bahşiş kazandıran bir hizmet işi için çok meşgul oldu, öyle mi? Bu hiç mantıklı değil..."

Patricia'yı dinliyordum ama söylediklerinin ilk bölümüne takılıp kalmıştım. Mason'm üzerinde çalıştığı bir şey mi vardı? Bildiğim kadarıyla Nero da öyle. Alliance Bank'la ilgili bir şey. Bunun ne olabileceğini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

"Bu arada senin numaranı istedi," dedi Patricia.

"Mason mı?" dedim şaşkınlıkla.

"Hayır. Nero. Mason bunu benden istedi ve bunu ona vermek için yaptığını da biliyorum."

Nero telefon numaramı mı istedi?

Beni aramamıştı, mesaj da atmamıştı.

Ama belki de istiyordu...

Ninova

"Yarıştan sonra bir şey mi oldu?" diye sordu Patricia.

"Hayır!" dedim, biraz aceleyle.

"Emin misin?" Sesindeki inançsızlığı ve hattın diğer ucunda sırıttığını gösteren alaycı tonunu duyabiliyordum. "Seni oradan bir mağara adamı gibi sürüklemesi... Biraz ateşliydi, değil mi?"

"Sadece tutuklanmamı engelliyordu." Patricia'nın kızardığımı görmemesine sevindim.

"Ama neden peki? O pek şövalyevari bir tip değil..."

"Bilmiyorum. Sanırım arkadaşız. Bir bakıma."

"Birbirlerinin bebekleri olan arkadaşlar?.."

"Hayır!"

Patricia gülüyor, benimle dalga geçecek bir şeyin olmasından keyif alıyordu. Genellikle dramatik bir romantik hayatı olan tek kişi oydu. Bu onun bana takılmak için tek şansı olabilirdi.

"Tanrım kızım," dedi, "eğer onunla yatmaya başlarsan, bana bunun nasıl bir şey olduğunu anlatmalısın."

Bu sözle tüm bedenim ürperdi. "Böyle bir şey olmayacak," dedim sessizce.

"Neden? Everest'e tırmanmak ya da paraşütle atlamak gibi. Arkadaşım Jess bunu yaptı ve dedi ki..."

"Bunu duymak istemiyorum!" dedim kesin bir ifadeyle. Jessica ya da Nero'nun birlikte olduğu başka bir kız hakkında bir şeyler duymaya dayanamıyordum. Kıskançlıktan yanıyordum ve o bana ait bile değildi. Azıcık bile değil. Bu yüzden istesem bile onunla asla çıkamazdım. Beni canlı canlı yerdi.

Patricia azarı yemiş bir çocuk gibi, "Özür dilerim," dedi.

"Hayır, ben özür dilerim. Yanlış bir şey yapmadın. Sadece çok gerginim. Babamın durumunu biliyorsun..."

Patricia nazikçe, "Evet," dedi. "Dosyasını gördüm. Bunun için gerçekten üzgünüm. Akşam yemeği falan getirmemi ister misin? Kızarmış tavuk ve havuçla muhteşem bir çorba yapıyorum..."

"Sanırım çoktan yattı. Yine de teşekkürler. Çok naziksin."

"Ah. Peki... Buraya gel, birlikte şenlik ateşine hazırlanabiliriz," dedi Patricia. "Gitmeden önce bir kadeh şarap içip biraz rahatlarız."

"Elbette. Kulağa gerçekten hoş geliyor."

"O halde saat onda görüşürüz."

"Pekâlâ. Teşekkürler Patricia."

"Ne demek. Görüşürüz."

***

PATRICIA'NIN WILLOW CADDESİ'NİN köşesinde yer alan dairesine akşam saat ona çeyrek kala gittim. Oraya saat kaçta varacağımı bilemediğimden erkenden gelmiştim.

Beyaz tuğladan yapılma güzel bir binanın on ikinci katında oturuyordu. Asansörle yukarı çıkıp dairesinin kapısını tıklattım. Üzerinde pembe bir bornoz ve ayağında pofuduk terliklerle kapıyı hemen açtı.

"Merhaba!" dedi. "Daha giyinmedim."

"Sorun değil! Ben erken geldim."

Onu takip ederek içeri girdim. Onun evini daha önce görmemiştim; temiz, aydınlık ve bazı insanların içgüdüsel olarak anladığı şekilde dekore edilmişti, her şeyin tam olarak uyuşmadığı ama mekânın şık, rahat ve gerçek bir ev gibi görünmesini sağlayacak şekilde düzenlenmişti. Oturma odasında tüm kitapların kapaklarının rengine göre düzenlendiği büyük bir kitaplık vardı, böylece raflar kırmızıdan mora doğru bir gökkuşağı gibi uzanıyordu.

"Otursana!" dedi Patricia neşeyle.

Mavi Aztek yastıkları olan tertemiz beyaz kanepeyi işaret etti. Yastıkları hareket ettirmeli miydim, yoksa üzerine mi oturmalıydım emin olamadım. Ayrıca kanepenin lekelenmesinden ya da Patricia'nın bana verdiği şarap kadehinin dökülmesinden korkuyordum.

"Dairen çok güzel," dedim ona. "Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık bir yıldır."

"Tanrım. Neredeyse tüm hayatım boyunca büyüdüğüm evde yaşadım ve sanırım duvara asılı sadece bir resmimiz var."

Patricia kahkaha atarak "Kendi kendime her zaman şömineye, güzel bir ayakkabı koleksiyonuna ve manzaraya sahip, oda arkadaşı olmayan, kendime ait bir evin olacağını söyledim," dedi.

Pencereden dışarıyı görebilmem için tül perdeleri geri çekti.

"Şuna bak," dedi gururla.

Elbette, çeşitli binaların arasından Lincoln Park'a doğru uzanan bir cadde manzarasına sahipti.

"Kesinlikle mükemmel," dedim.

Patricia şarabından bir yudum alırken yeşil ağaçların tepelerine memnuniyetle baktı.

"Seni bu yüzden hep sevdim," dedi bana. "Sen çok çalışkan biriydin. Ben de öyleydim. Ne yapmamız gerektiğini biliyorduk. Mason'ın asla büyüyüp güvenebileceğim biri olacağını sanmıyorum."

"Ama o seni önemsiyor."

Patricia, "Biliyorum," diye içini çekti. "Ama onu değiştirmeye çalışıyorum. Ve sonunda bunun asla işe yaramadığını anlıyorsun."

"Sen benden daha iyi bilirsin," diyerek şarabımdan bir yudum aldım. "Sanırım en uzun ilişkim bir ay sürdü."

"Neden?" Patricia kadehini sehpanın üzerine koydu. "Güzel olduğunu biliyorsun, Camille. Her ne kadar saklamaya çalışsan da."

"Bilmiyorum." Onunla göz göze gelemeyecek kadar utangaç bir halde başımı iki yana salladım.

"Sadece iş ve aile meseleleriyle meşgulüm."

Patricia, "Bazen bencil olmakta sorun yok," dedi. "Bütün ailem berbat durumda. Bu beni istediğim şeyin peşinden gitmekten alıkoymadı. Çalışmaya devam ediyorum. Para biriktirmeye devam ediyorum. Kendim için bir şeyler yapıyorum. Sonsuza kadar aynı döngüde kalmak istiyorlarsa bu onların sorunu."

"Bu mantıklı..." dedim, kadehimin ince sapını parmaklarımın arasında döndürerek. "Benim için durum karmaşık... Vic ve babamın yardımıma ihtiyacı var. Bunu da hak ediyorlar. Babam her zaman çok çalıştı. O sadece şanssız."

Patricia anlayışla başını salladı.

"Eh!" dedi. "Bu gece biraz eğlenebilirsin. Değiştirmek için kıyafet getirdin mi?"

Kot pantolonumla tişörtüme baktım. "Bunları giydim."

"Plajda?" Bana bakıp başını iki yana salladıktan sonra elimden tutup beni yatak odasına doğru çekti. "Hadi ama aptal. Benim bir şeyimi ödünç alabilirsin."

Patricia'nın dolabı da dairesinin geri kalanı gibi güzel bir şekilde düzenlenmişti. Patricia askıları karıştırdı, birkaç parçayı çıkarıp bana doğru tuttu, sonra tekrar yerine koydu. Sonunda bana kanepesindeki yastıkları hatırlatan baskılı bir tulum çıkardı.

"Giy şunu," diye emretti.

"Hı-hı." Başımı iki yana salladım. "Alınma ama bu tulumlar bana yeni yürümeye başlayan bir çocuğun kıyafetini hatırlatıyor. Ayrıca üzerindeyken nasıl işiyorsun?"

"Sadece aşağıya indiriyorsun," diyen Patricia, kahkaha attı.

"Yani sonuna kadar mı?"

"Evet."

"Yani tamamen çıplak mı kalıyorum?"

"Temel olarak."

"Bunu sahilde nasıl yapacağım?"

Patricia, "Bazen seksi görünmek için acı çekmen gerekir," diye bilgilendirdi.

"Bu pek de iyi bir takas gibi görünmüyor."

"Nero için bile mi?" Bana muzip bir bakış attı.

Hadi ama, gerçekten bu konuyu kapatmak gibi bir niyeti yoktu. "Özellikle onun için."

"Saçmalık!" diye bağırdı Patricia. "İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyorum. Aniden partilere geliyorsun. Seni polislerden kurtarıyor..."

Sanki birdenbire daha iyi bir yalancı olmama yardım edecekmiş gibi dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Çıkar ağzındaki baklayı!" dedi Patricia.

Bu dostane bir kadeh şarap değildi. O kahrolası bir CIA sorgulayıcısıydı.

"İyi!" Su işkencesine maruz kalmışım gibi bir anda konuşmaya başladım. "Öpüştük."

"Biliyordum!" diye fısıldadı Patricia, gözleri neşeyle parlıyordu.

"Ama hepsi bu!" diye ekledim aceleyle. "Ve muhtemelen bir daha asla olmayacak."

"Muhtemelen..." dedi Patricia.

"Büyük ihtimalle. Neredeyse kesinlikle."

"Tamam," diyerek sırıttı Patricia. "Ve?"

"Ve ne?"

"Tadı vişneli turtaya benziyor mu?"

"Hayır," diyerek kahkaha attım. "Ama harika kokuyor..."

"Tanrım, biliyorum..." diye inledi Patricia. "Lisedeyken onun ceketini bir kez denemiştim. Sonsuza dek onun içinde yaşamak istedim..."

"Teri yabansümbülü gibi kokuyor. Başımın döndüğünü hissettim."

Bunu birine itiraf etmek iyi gelmişti.

Patricia bunu sevmişti; sonuçta benim de duygularımın olduğunu keşfetmişti. Nadir de olsa.

"İşte bu," dedi. "Bu gece sonuna kadar gideceğiz. Çok muhteşem görüneceksin."

Beni banyoya çekmesine izin verdim. Saçlarıma ve yüzüme neredeyse bir saat harcamıştı.

Saç işin en zor kısmıydı.

"Saçını yıkamadan önce bakım yapıyor musun?" diye sordu Patricia bana.

"Fırçalamak gibi mi?"

"Yüce Tanrım, lütfen bana saçını fırçalamadığını söyle."

"Yani... Bunu yapmak zorundayım."

"Aman Tanrım. Geniş dişli bir tarak kullanman lazım, fırça değil be kadın. Peki, ya yoğun saç kremi? Ayrıca geceleri saten şal kullanıyor musun?"

"Suave şampuanı kullanıyorum..."

Patricia sanki onu vurmuşum gibi nefesi kesildi. "Beni *öldürüyorsun.*"

Patricia, bol miktarda saç kremi ve sonsuz sabırla yelemi evcilleştirerek onu bir şeye benzeyen veya en azından daha az elektrik çarpmış gibi görünen bir şeye dönüştürmeyi başardı.

Makyaj yapmaya başlamadan önce cildimi nemlendirip kaşlarımı şekillendirerek yüzümle de uzun süre uğraştı.

Başparmağının yumuşak, sabit hareketleriyle nemlendiriciyi gözlerimin altına ve yanaklarıma sürerken neredeyse ağlayacaktım. Hiç bu şekilde ilgi görmemiştim. Çok nazik ve çok sevgi doluydu.

"Sorun ne?" diye sordu Patricia.

"Üzgünüm," diyerek burnumu çektim. "Ben sadece... Ah... Annem bana saçımı ve diğer şeyleri nasıl yapacağımı hiç göstermedi."

Patricia nemlendirici şişesini bırakıp bana sarıldı.

"Özür dilerim," dedim tekrar. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Ben bir yetişkinim. Bunu kendim de öğrenebilirdim..."

Patricia, "Cidden sorun değil," dedi. "Lütfen bana arabamın yağını nasıl değiştireceğimi göster çünkü bunu aldığımdan beri yapmadım."

"Anlaştık." Ben de ona sertçe sarıldım.

Patricia nihayet yüzüm üzerinde çalışmayı bitirdiğinde, "Tamam," dedi. "Bir göz at."

Aynaya bakmam için beni döndürdü.

Tuhaftı çünkü pek farklı görünmüyordum; hâlâ bendim. Benim lanet bir melek gibi parlayan bir versiyonumdu. Dudaklarımda ve yanaklarımda bir miktar parlaklık, hafif bir göz kalemi ve yumuşak, sarmal buklelerden oluşan, kökleri koyu, uçları güneşte yanmış bir karamele dönüşen yele.

Tulum bile oldukça sevimli görünüyordu; yeşil, mavi ve kremden oluşan desenli şeritler çok parlak olmasa da güzel ve yazlık görünüyordu. Düşük kollu olduğundan omuzlarım çıplaktı.

Patricia bana sandaletleri ve küçük boncuklu halka küpelerini ödünç verdiğinde kıyafetim tamamlandı.

Daha sonra Patricia hazırlanmaya başladı. Bu da zamanın dörtte birini alsa da sonuç yine çok şaşırtıcı değildi. Bacaklarını upuzun gösteren şortlu, bol yazlık beyaz bir üst giydi ve saçını kendine özgü yüksek at kuyruğu şeklinde topladı.

"Tamam, lanet olsun," dedim. "İnsanları seksi gösterme konusunda neden bu kadar iyisin?"

Patricia sırıttı. "Ünlü bir stilist olma fırsatını kaçırdım."

Patricia'nın arabasıyla Osterman Plajı'na gittik. Lincoln Park'ın tam karşı tarafında olduğundan oraya varmamız sadece birkaç dakika sürdü. Şu anda neredeyse gece yarısıydı. Kafam karışmıştı çünkü bu saatlerde genellikle halk plajları kapalı olurdu. Şenlik ateşlerinin ve alkolün her zaman yasak olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Kovulmaz mıyız?" diye sordum Patricia'ya.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Partiyi Miles Kelly veriyor. Babası Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nün başında. Kimseyi öldürmediğimiz sürece sorun yok. Ve o zaman bile... cinayeti kimin işlediğine bağlı."

Elbette, serin kumların uzun kısmı ıssız olsa da kimse bizi suya doğru yürümekten alıkoymadı. Kum yığınında şimdiden alevler saçan şenlik ateşini görebiliyordum; önce uzaktaki bir meşale, sonra yaklaştıkça etrafta kümelenmiş siluetleri gösteren bir işaret ışığı.

Lincoln Park'a doğru baktım. Sudan, üç farklı katmanlı manzara görüyordunuz; plaj, ardından arkadaki yemyeşil park ve onun ötesinde şehir merkezindeki gökdelenlerin çıkıntılı parmakları. Sanki üç farklı görüş birbirine ait değilmiş gibi tuhaf görünüyordu.

Plajı bu kadar boş görmek de aynı derecede garipti. Dalgaların kumlara yavaşça vuruşunu duyabiliyor, gökyüzünün siyah yarım kubbesinde soluk yıldızları seçebiliyordum.

Ninova

Ateşin etrafındaki insanları tanımak zordu. Herkes turuncu ve parlak görünüyordu, yalnızca yüzlerinin bir kısmı aydınlanmıştı. Levi ve Sione göze çarpıyordu çünkü Sione'nin iriliği gibi Levi'nin sarı saçlarının da gözden kaçırılmak imkânsızdı. Yanlarındaki figürün o aptal Pauly olduğunu tahmin ediyordum. Ali Brown'ı gördüğümde ona el salladım.

Ardından Patricia ve bana doğru yürümeye başladı.

"İçer misiniz?" İkimize birer Heineken bira uzattı.

"Teşekkürler," dedi Patricia, anahtarlarıyla kapakları açarak.

Ali, puslu gözleriyle bana bakarak "Farklı görünüyorsun," dedi.

"Patricia beni giydirdi..." dedim.

"Kıyafetler değil," dedi Ali. "Yüzünden bahsediyorum. Heyecanlı görünüyorsun."

Partiye kimler gelmiş diye bakarken gözlerim Nero'yu aradı. Bu kadar açık davrandığım için utanarak kızardım.

Onu hiçbir yerde göremedim. Gerçi Bella'nın flört ettiği Grisha Lukin adlı Rus adam dikkatimi çekti. Kumların üzerine çömelmiş, birkaç adamla zar oyunu oynuyordu. Bu bir içki oyunu olabilirdi ya da kaybettiğinde keyiflenmek için içiyor olabilirdi.

Bluetooth hoparlörde "Nobody's Love" parçası çalıyordu. Kimisi kumlu kütüklerin üzerinde, kimisi de Meksika tarzı battaniyelerin üzerinde oturuyordu. Birkaç kız müzik eşliğinde sallanarak usulca dans ediyordu.

Ortam huzurluydu. Belki hem Nero hem de Bella burada olmadıkları içindi. Ekipten sadece daha az agresif görünen Beatrice buradaydı. Hatta Patricia ve bana el salladı.

Kızlardan biri bir paket marshmallow getirdi. Beatrice bunlardan birini şenlik ateşinde kızartmaya çalıştı ama alevler çok yüksek olduğu için şekerleme anında yandı. Beatrice çığlık attı

Ninova

ve sopayı alevlerin arasından savurarak kömürleşmiş yapışkan şekerlemeyi Levi ile Sione'ye doğru fırlattı. Şekerleme Levi'nin ayakkabısını zar zor ıskalayarak hemen dibindeki kuma düştü.

"Dikkat et," diye homurdandı Lev. "Yoksa seni lanet göle atarım."

"Üzgünüm," dedi Beatrice, utangaç bir tavırla.

Levi'nin huysuzluğu üzerindeymiş gibi görünüyordu. Ne olduğunu bilmiyordum. Battaniyenin üzerine uzanmış konuşmuyor, sadece herkese dik dik bakıyordu. Sione ona bir şey söylemeye çalıştıysa da Levi cevap verme zahmetine bile girmedi.

Ali bir soğutucunun kapağının üzerinde oturuyordu. Elinde küçük plastik köpüklü solüsyon şişelerinden biri vardı ve şenlik ateşinden uzağa, koyu renkli, pürüzsüz kumların üzerine baloncuklar üflüyordu.

Onun yanına oturdum.

"Denemek ister misin?" diye soran Ali, baloncuklu çubuğu bana uzattı.

Küçüklüğümden beri bunlardan birini bile elime almamıştım. Ali'nin yaptığı gibi mükemmel baloncuklardan oluşan bir seri oluşturmak beklediğimden daha zordu.

"Çok sert üflüyorsun," dedi Ali gülerek. "Bak, böyle yapacaksın."

Çubuğu geri alıp dudaklarını büzdü ve usulca, düzenli bir şekilde üfleyerek kumun üzerinde dönen bir düzine parlak yuvarlak baloncuk oluşturdu.

"Bu hafta nasıl geçti?" diye sordum ona.

"İyi. Salı günü doğum günümdü."

"Ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi sakin bir tavırla. "Lincoln Park'ta tek başıma yürüyüşe çıktım. Kusursuzdu."

"Levi seni dışarı çıkarmadı mı?"

Ninova

Ali bir kahkaha attı. "Hayır. Akşam yemeğine gideceğimizi söyledi ama sonra kardeşi aradı ve büyük bir kavgaya tutuştular. Onun ardından yemeğe gitmek falan istemedi."

"Neden kavga ettiler ki?" diye sordum gelişigüzel bir tavırla.

"Ah... kardeşi İbiza'dan dönüyor."

"Bu yüzden mi?"

"Yani evini geri istiyor."

"O evin Levi'ye ait olduğunu sanıyordum."

"Hayır," dedi Ali sabırla. "Diğeri."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Ali çelişkilerle doluydu çünkü garip bir şekilde masum ve aklına ne gelirse söylüyor gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda neden bahsettiğini zaten bildiğimi varsayıyor gibiydi, oysaki hiçbir fikrim yoktu.

Onunla konuşmaya devam etmek istiyordum ama Levi'nin kötü niyetli bir ifadeyle bizi izlediğini görebiliyordum. Benimle göz göze geldiğinde başıyla bana işaret etti.

İsteksizce ayağa kalktım ve onun yanına gidip battaniyeye oturdum.

"N'aber?" dedim.

"Neden Ali'yle konuşuyorsun?" diye sordu.

"Ah... çünkü o iyi biri."

"Eskiden Exotica'da dans ettiğini biliyorsun."

"Evet, bundan bahsetmişti."

"Onunla orada tanıştım."

"Aferin sana," dedim, samimi görünmeye çalışarak. Levi'nin Ali'nin tangasına dolar banknotları sokarak ona asılması fikri bana hiç de romantik gelmiyordu.

"Anneni de orada gördüm," dedi Levi. "O istifa etmeden önce."

Tenim öfke ve tiksintiyle karıncalandı.

Ninova

Annemin soyunması ya da başka ne işe bulaştığı umurumda değildi. Bu onun seçimiydi. En nefret ettiğim şey, herkesin bunu bana karşı bir silah olarak kullanmaya çalışmasıydı; beni utandırmak ve aşağılamak için.

Levi yüzünde çirkin bir gülümsemeyle, "Gerçekten çok ateşliydi," dedi. "Senden daha ateşli."

"Biliyorum."

Herkes her zaman annemin ne kadar güzel olduğunu söylerdi. Gençliğinde oyuncu olmak istiyordu. Sophia Loren ya da Ava Gardner gibi zamansız yüzlerden biri olarak tarihe geçmek istiyordu.

Bunun yerine bana hamile kalmıştı.

Beni terk ettiği için ona kızgın değildim. Beni doğurduğunda on altı yaşındaydı; şu an olduğumdan çok daha gençti. Hatta Vic'den bile genç. Sadece bir çocuktu.

Kızgındım çünkü bir daha geri dönmemişti. Levi gibi bok kafalılardan onun hakkında bir şeyler duymak zorunda kalıyordum. Onun hâlâ Chicago'da olduğunu bilmek zorundaydım. İyi olup olmadığını merak etmeliydim. Ve artık beni neden aramadığını merak etmeliydim. Utanıyor muydu? Onun için acı verici miydi? Yoksa umursamıyor muydu?

Levi hâlâ bana zalimce gülümsüyordu.

Erkekler neden kadınlara zarar vermekten hoşlanırdı? Neden beni kötü hissettirmekten keyif alıyordu?

"Paran bende." Schultz'un bana verdiği banknot tomarını ona uzattım.

"İyi," diyen Levi, parayı Sione'ye verdi. "Bir sorun yaşamayacağımızı gördüğüme sevindim."

En azından şimdilik.

"Elinde hiç mal kaldı mı?" diye sordu Levi.

"Biraz."

"Bir bakayım."

Schultz'un ihtiyacım olursa diye saklamamı söylediği torbayı cebimden çıkardım. İçinde yaklaşık on iki hap vardı.

"İyi," dedi Levi, tekrar başını sallayarak. "Al şunu."

Ona baktım.

"Ne alayım?" diye sordum aptal bir tavırla.

Levi biraz daha doğrularak oturduğunda yüzündeki gülümsemeden eser yoktu. Gözleri adeta beni delip geçiyordu. Gözbebekleri, açık mavi irislerini neredeyse kapatacak şekilde koyu halkalara bürünmüştü.

"Bir tane al. Hemen şimdi."

Yutkunmaya çalıştım, ağzım birden kurumuştu. "Neden?"

"Çünkü sana güvenmiyorum."

Kalbim hızlı atsa da sığ nefes alıyordum. Hayatımda birkaç tutam ot dışında tek bir hap bile almamıştım. Çoğunlukla her şeyden sorumlu olduğum için. Ama aynı zamanda bu şeyler beni gerçekten korkutuyordu. Kendi kontrolümü kaybetmek hoşuma gitmiyordu. Levi'nin bunu nereden aldığına dair hiçbir fikrimin olmaması şöyle dursun, burada fare zehri de olabilirdi.

"Molly'den hoşlanmıyorum," dedim zayıf bir sesle.

Levi, "Ne sevdiğin *umurumda* değil," diye tısladı. "Hemen bir tane al, yoksa pişman olursun."

Gruba hızlı bir bakış attım. Kimse bana bakmıyordu. Kimse beni kurtarmaya gelmiyordu. Patricia, Ali ile konuşuyor, Beatrice diğer kızlarla dans ediyordu. Benimle ilgilenen tek kişi, birkaç adım ötemde duran ve Levi'nin ona ihtiyacı olursa diye sessizce nöbet tutan Sione'ydi. Bana hiçbir faydası olmayacaktı; eğer Levi emir verseydi muhtemelen bu torbayı boğazıma tıkardı.

Ninova

"Tamam..." dedim tereddütle.

Bir sarı hap çıkardım. Aspirin gibi sertti ve tebeşire benziyordu. Heineken'imin kalanıyla içmeden önce dilimin üzerine koydum.

Levi, "Ağzını aç," diye fısıldadı.

Ağzımı açıp dilimi dışarı çıkararak yuttuğumu gösterdim. Levi gülerek gerilimi bozdu. "Pekâlâ," dedi. "Git biraz eğlen."

Ben de gülmeye çalıştım ama doğru düzgün gülümseyemiyordum bile. Battaniyeden kalktım, sonra sendeleyerek ondan uzaklaştım.

Ah kahretsin, ah kahretsin.

Bana ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Molly hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum. Ne komik ama sözde Levi'nin satıcılar ordusundan biri olmam gerekiyordu. Bu illet etkisini ne kadar sürede gösterirdi? Bir şey olmadan önce bir yere saklanıp kusabilir miydim?

Daha şimdiden kendimi endişeli ve terden yapış yapış hissediyordum ama bunun uyuşturucudan mı, yoksa sinirlerden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Tanrım, neden insanlar bunu eğlenmek için yapıyordu?

Korkudan ölecektim.

Patricia kolumu yakalayarak, "Hey! Sorun nedir?" dedi.

"Bir şey yok. Ben sadece... Ah, seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Elbette. Sen ne..."

Patricia'ya ne yapmam gerektiğini soracaktım. Ama o anda Bella Page'in ateşin karşı tarafında Grisha ve arkadaşlarına katıldığını görünce dikkatim dağıldı. Grisha onu görür görmez kolunu Bella'nın omzuna doladı, görünüşe göre Bella'nın geçen gün Nero'yla randevuya çıktığının farkında değildi.

Onu ispiyonlamakla ilgilenmiyordum. Aslında Bella'dan istediğim tek bir şey vardı.

"Boş ver," dedim Patricia'ya. "Hadi Bella'yla konuşalım."

Patricia bana aklımı kaybetmişim gibi bakıyordu. "Ne? Bunu neden yapmak isteyelim?"

"Sadece bana ayak uydur, tamam mı?"

Patricia iç çekerek benimle birlikte kumların üzerinden küçük kalabalığa doğru yürüdü.

"Hey! Bu Mario Andretti!" dedi Grisha, biz yaklaşırken. Güldü ve tokalaşmak maksadıyla yumruğunu bana uzattı, görünüşe göre Bella'yla yarışmamız konusunda bana hiç kin beslemiyordu.

Bella ise pek hoşnut görünmüyordu. Muhtemelen beni görmeden bu şehirde tek bir yere gidemeyeceğini düşünerek kaşlarını çattı.

Aslında haklıydı. İstediğimi elde edene kadar onun karşısına çıkacaktım.

"Merhaba Bella!" dedim, yalandan dostane bir tavırla. "Geçen gün öğle yemeğin nasıldı?"

Eğer istersem Grisha ile olan ilişkisini mahvedebileceğimi fark ettiğinde gözleri iri iri açıldı ve yanakları kızardı.

Bella kibar olmaya çalışarak, "Harikaydı," dedi.

"Ne yemeği?" diye sordu Grisha.

"Bella ve ben babasının ofisinin önünde karşılaştık," dedim neşeyle. "River Roast'ta yemek yiyordum."

"Orayı severim," dedi Grisha, ardından Bella'ya döndü. "Beni davet etmeliydin!"

Bella garip bir şekilde, "Henüz babamla tanışmak isteyeceğini düşünmemiştim," dedi.

"Aileler beni sever," dedi Grisha sırıtarak. "Çok çekici biriyim."

Bella ciddi bir tavırla, "Babam kimseyi sevmez," dedi. Yüzünde hüzünlü bir ifade hâkimdi.

Ona karşı herhangi bir şefkat beslememe fırsat vermeden parmaklarımı saçının birkaç teline doladım. Bella'nın ciyaklayıp onu arı sokmuş gibi dönmesine neden olarak birkaç teli hızla çektim.

"Ah!" diye bağırdı. "Ne oluyor be?"

"Özür dilerim," dedim belli belirsiz. "Gömleğinde saç var sandım ama anlaşılan değilmiş."

Bella gözlerini kısarak bana bakarken öfkeden kuduruyordu. Onunla dalga geçtiğimi biliyordu ama onun aptal öğle yemeği hikâyesini mahvetme ihtimaline karşı hiçbir şey demedi.

Amacıma hizmet edecek kadar saç topladığımı ve birkaç saat tulumun cebinde mahvolmayacaklarını umarak saçları cebime tıktım. Tüm bu adli olayların nasıl işlediğini gerçekten bilmiyordum. Schultz bu kadar aptal olmasaydı ona danışabilirdim.

O anda tuhaf bir his tüm bedenimi sardı.

Bir sıcaklık ve rahatlama dalgasıyla sarılıp sarmalandım.

Gece birdenbire eskisinden on kat daha güzel görünmeye başladı. Kıyıya vuran suyun hareketi huzurlu ve ritmikti. Arkamdaki ateşin her çıtırtısını duyuyordum. Yansıyan ışık etrafımdaki insanların yüzlerinde çok güzel görünüyordu. Herkesin gözleri ışıl ışıldı ve her gülümsediklerinde dişleri parlıyordu.

Tüm bu insanlara, hatta çok az tanıdığım kişilere bile büyük bir sevgi hissediyordum. Patricia'ya baktım ve ona ne kadar hayran olduğumu düşündüm; o güçlü, zeki ve çalışkandı. Bu gece beni bu kadar güzel giydirmesi, kıyafetlerini ödünç vermesi inanılmaz nazik bir davranıştı. Keşke lisedeyken onunla daha yakın olabilseydim.

Sonra gözlerimi Bella'ya çevirdim ve onun gerçekten çok güzel olduğunu düşündüm. Daha önce itiraf etmek istemedim ama onun yüzüyle kardeşimin yüzü arasında bazı benzerlikler vardı. İri mavi gözleri tıpkı Vic'inkiler gibi üzgün ve savunmasız olabiliyordu. O muhteşem, kalın kirpikler de aynıydı. Bana Vic'in küçük ve acı verici derecede tatlı olduğu zamanları hatırlatıyorlardı. O gözlere bakarken kendimi nostaljik ve üzgün hissediyordum.

Bella bana karşı her zaman çok kötüydü ama şu anda, sonunda davranışlarını kendi acısının bir yansıması olarak görüyordum, bana yönelik olsa da aslında benimle hiçbir ilgisi yoktu. Bu iki şeyi ayırabildiğimde artık canımı acıtmıyordu. Sadece içinin ne kadar acıdığını ve bu yüzden sürekli etrafa saldırdığını fark etmemi sağlamıştı.

Bu düşünceyi onunla paylaşma zorunluluğu hissettim. Hem de tam anlamıyla.

"Bella," dedim. "Keşke sen ve ben arkadaş olabilseydik. Aslında o kadar da farklı olduğumuzu düşünmüyorum. Akıllı ve kararlısın. Sanırım sen de benim gibi çok zorlu şeyler yaşadın. Eminim pek çok ortak noktamız vardır."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bella dehşete düşmüş bir ifadeyle konuşuyordu.

Birbirimize benzediğimiz fikrinden duyduğu tiksinti beni güldürdü. Bir huzur bulutunun içinde sürükleniyordum adeta. Beni hiçbir şekilde üzemezdi.

"Seni kıskanıyordum..." dedim ona. "Paran ve arkadaşların var. Ama baban berbat. Benimse harika bir babam var... ama o gerçekten hasta. Sanırım herkesin kendi içinde verdiği bir savaşın olduğunu fark ettim..."

Bella'nın dili tutulmuştu. Bunun benim açımdan yeni bir strateji, ona saldırmanın yeni bir yolu olup olmadığını anlamaya çalıştığını söyleyebilirdim. Şimdiye kadar yaşadığımız her etki-

Ninova

leşim kavgacıydı, bu yüzden bunun nasıl işleyeceğini hiç bilmiyordu.

Patricia kolumdan tutup beni Bella'dan uzaklaştırdı. "Dostum, senin derdin ne?"

Bir kahkaha attım. Komikti çünkü Patricia kolumu sertçe çekiyor olsa da aslında iyi hissettiriyordu...

Kolunu sıkmaya çalıştım ve parmaklarım tenine batarken bu da iyi hissettiriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Patricia.

Yüzündeki şaşkın ifadeye daha da çok güldüm.

Çok eğleniyordum. Daha önce bir partide gerçekten eğlendiğimi sanmıyordum. Her zaman farklı derecelerde tuhaf bulmuştum. Şimdi denesem de bunu hissedemiyordum. Ne olacağı umurumda değildi. Ben sadece huzurluydum ve her şeye karşı ilgiliydim.

Her şey çok güzel görünüyordu. Ali hâlâ soğutucunun üstünden, rüzgârda uçuşan yarı saydam mücevherlere benzeyen baloncuklar üflüyordu.

Gözlerim Nero'nun Mustang'inin yeni yaklaşmakta olduğu park alanına çekilene kadar baloncukları takip ettim.

"Bak!" dedim Patricia'ya neşeyle. "Nero burada!"

Arabasına doğru ilerlemeye başladım.

"Ah, şu anda Nero'yla konuşman gerektiğini düşünmüyorum..."

"Ben iyiyim!" dedim ona neşeyle.

Kumların üzerinden Nero'nun arabasına doğru hızla ilerledim. Hızlı yürümek zordu çünkü tüm vücudum uykudaymışım gibi gevşekti ve rahatlamıştım.

Nero araçtan henüz iniyordu. Silueti, arkasındaki sokak lambalarının önünde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Onun uzun yapısını seçebiliyordum. Geniş omuzlar ve dar kot pantolonunun içinde güçlü bacaklar. Yana döndüğünde kalçalarının esnediğini, geri kalanı kadar ince ve güçlü olan kıçının kıvrımını fark ettim.

Bir şehvet dalgası neredeyse ayaklarımı yerden kesti.

Levi'nin bana aldırdığı hapın bir düzeyde etkisini gösterdiğinin farkındaydım. Ama Molly daha önce var olmayan duyguları üretmiyordu. Daha ziyade beynimdeki her kapının kilidini açan bir anahtardı. O kapıları sonuna kadar açıyor, kapattığım her şeyin bir anda dışarı akmasına izin veriyordu.

Nero'nun yanına gittiğimde onun kollarına atılmak niyetindeydim. Ona ihtiyacım vardı. Umutsuzca. Ona sahip olamazsam ölecekmişim gibi geliyordu.

Beni gördü ve benden yana döndü. Elini saçlarının arasından geçirip yüzünden uzaklaştırdı. Bu jest sonsuz bir zaman alıyor gibi görünüyordu. Mürekkep siyahı saç tellerinin parmaklarının arasından süzüldüğünü, bazılarının kaçıp yeniden gözlerinin üzerine düştüğünü gördüm. Düz koyu kaşlarının birleştiğini gördüm. O çelik grisi gözler bana odaklıydı. Alt dudağını ısırıp bıraktı; bu hem huzursuz hem de son derece seksi bir hareketti.

"Burada olacağını umuyordum," dedim.

Genellikle bu kadar hassas bir şeyi asla söyleyemezdim. Ama bu damarlarımda dolaşan şey her ne ise saklanma yeteneğimi kaybetmiştim. Dürüst olmaya mecburdum.

"Öyle mi?" dedi Nero şaşırmış bir şekilde.

"Evet. Bu yüzden geldim."

"Bana kızgın olduğunu sanıyordum. Çünkü Bella'yla birlikteydim."

"Bir anlığına duygularımı incitti," diye itiraf ettim. "Ama neden bankada olduğunu biliyorum."

Nero bana dikkatle bakarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Birine... söyleyecek misin?"

"Hayır," dedim açıkça.

"Neden?"

"Çünkü ne yaptığın umurumda değil. Sadece... benim hakkımda ne hissettiğin umurumda."

Nero kaşlarını çattı. "Senin neyin var?"

"Levi zorla bana Molly yutturdu."

Şaka yaptığımı sanıyormuş gibi şaşırmış bir şekilde homurdandı. "Ciddi misin?"

"Evet."

"İyi misin?" diye sordu Nero. "Bırak da sana bir bakayım." Elini yüzümün yan tarafına koydu ve gözlerime bakabilmek için çenemi yukarı kaldırdı.

Parmakları yüzüme dokunduğu anda yoğun bir zevk dalgası hissettim, sanki parmak uçları ham sinirleri okşuyormuş gibiydi. O parmaklar ilerlerken gözle görülür kıvılcımlar bırakıyormuş gibi görünen bir sıcaklık ve duygusallık dalgası yayıyordu.

"Ah, evet," dedi, genişlemiş gözbebeklerime bakarak. "Senin kafan uçmuş."

Bir şişe su çıkarmadan önce arabasına doğru eğildi. "Bunu içsen iyi olur."

Şişenin kapağını çevirip çıkardı. Ardından verdiği şişedeki suyun yarısını içtim. Soğuk olmasa da tadı lezzetli ve ferahlatıcıydı.

"Seni evine bırakmamı ister misin?"

"Hayır," dedim sersem bir halde. "Evde olmak beni üzüyor. Babamla vakit geçirmek istiyorum ama onu ne zaman görsem içimden ağlamak geliyor. Dayanamıyorum."

"Babanın nesi var?" diye sordu Nero hemen.

"Akciğer kanseri."

"Ah." Sesinde öfkenin şefkate karıştığı huzursuz bir tını hâkimdi. "Bunu bilmiyordum."

Ne söyleyeceğini, ne yapacağını tartıyor gibi görünüyordu. Rahatsız ve çaresiz hissettiğini anlıyordum ve bu onu daha da sinirlendiriyordu.

Genellikle bu beni de tuhaf hissettirirdi ve birimiz diğerini rahatsız edecek aptalca bir şey söylerdi. Ama şu anda hiçbir şey beni rahatsız edemezdi. Olayları tamamen farklı bir şekilde görüyormuşum gibi hissediyordum. Hem Nero'yu hem de kendimi anlıyordum.

"Yürüyüşe falan çıkmak ister misin?" diye sordu Nero umutsuzca.

"Evet. İsterim."

Şenlik ateşinden uzakta, göl kıyısı boyunca yürümeye başladık. Islak kumların üzerinde, suyun yanından ilerliyorduk. Sandaletlerimi çıkardım ve Nero da ayakkabılarını arabasında bırakmıştı, böylece soğuk su çıplak ayaklarımıza çarpıyordu. Benim için bu tamamen inanılmaz bir duyguydu. Nero da bunu umursamıyor gibi görünüyordu.

Hayatımda ilk kez hiçbir şeyi saklamadan açıkça ve özgürce konuşuyordum. Nero'ya tam anlamıyla her şeyi anlattım. Babamı ve kardeşimi. Meteliksiz olduğumu ve Vic'in okulunun ya da babamın tedavisinin masraflarını nasıl ödeyeceğim hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeğini.

Hatta ona annemi bile anlattım. Onu ne çok özlediğimi. Sonra onu özlediğim için kendimden nefret ettim çünkü onun beni umursamadığı açıkça ortadayken bunu umursamamam gerektiğini biliyordum. Ayrıca babam her zaman o olsun ya da

Ninova

olmasın ailemizi tamamlamaya çalışırken kalbimde o boşlukla kendimi nasıl da suçlu hissediyordum.

Ateşten ve şehir ışıklarından yeterince uzaklaştık, ortalık neredeyse tamamen karanlıktı. Artık Nero'nun yüzünü gerçekten göremiyordum. Bu, son ihtiyat parçasını da ortadan kaldırdı. Ona her şeyi söylerken kendimi güvende hissettim.

Kumun üzerine oturduğumuzda ısınmak için sırtımı onun vücuduna yasladım.

"Babamı da kaybedersem hiçbir şeyim kalmayacak," dedim. "Benimle ilgilenmeye çalışan tek kişi o. Vic'e tek başıma destek olmam gerekecek. Ben o kadar da iyi bir kız kardeş değilim. Daha kendi hayatımı bile çözememişken Vic'e ne yapması gerektiğini nasıl söyleyebilirim?"

Nero uzun süre sessiz kaldı. O kadar uzundu ki çok fazla şey söylediğimi düşündüm.

"Ben küçükken annem hastalandı," dedi sonunda. "Babam bunun grip olduğunu düşündü. Yatak odalarındaydı. Hepimize onu rahat bırakmamızı ve dinlenmesine izin vermemizi söyledi. Ama dinlemedim. Amcamın bana verdiği çakıyı ona göstermek istedim. Odasına gizlice girdim."

Kalbinin sırtımda güçlü bir şekilde attığını hissedebiliyordum. Nero'yu alışılmadık ve bir çocuk için neredeyse korkutucu olacak kadar yakışıklı bir çocuk olarak hayal ederken sessizliğimi korudum.

"Onun odasına çıktım. Yatakta yatıyordu. Çok solgundu ve normal nefes almıyordu. Ben... korktuğumu hissettim. Gitmem gerektiğini düşündüm. Ama o beni gördü ve yanına gelmemi işaret etti. Onun... çok güzel elleri vardı. O bir konser piyanistiydi."

Zorlukla yutkunurken boğazından gelen sesi duyabildim.

"Ben de onun yanındaki yastığa uzandım. Parmaklarıyla saçlarımı taramaya çalıştı. Bunu her zaman yapardı. Ancak bu sefer elini doğru hareket ettiremedi ve parmakları birbirine dolandı. Korktuğum için elini ittim. Eli terliydi ve nefesi metal gibi kokuyordu."

Nero kollarını bana dolayıp beni sıkıca sardı. Onun lafını bölecek hiçbir şey söylemedim.

"Gidip babamı çağırsam mı diye düşünüp durdum. Ama annemi uyuması gerekirken onu uyandırdığım için başımın belaya gireceğini biliyordum. Sonra birdenbire boğulmaya başladı. Yüksek sesle değil ama. Sessizce. Ben de oradaydım, yüzünü görebiliyordum. Ağzı açıktı, hiçbir ses çıkmıyordu. Vücudu sarsılıyordu. Sürekli babama bağırmam, ayağa kalkıp onu getirmem gerektiğini düşünüyordum. Ama olduğum yerde donup kalmıştım. Hareket edemiyordum. Gözlerimi bile kapatamadım. Gözlerindeki kan damarları patlarken ben sadece yüzüne bakıyordum. Ne olduğunu, boğulduğunu anlamadım. Gözlerinin beyazları tamamen kanla kaplıydı. Sonra gözleri donuklaştı ve cam gibi oldu, ben hâlâ hareket etmedim. Konuşamıyordum ya da en ufak bir ses çıkaramıyordum. Sadece izledim ve olmasına izin verdim. Annemin ölmesine izin verdim."

Yüzüne bakabilmek için başımı ondan yana çevirdim.

Karanlıkta sadece gözlerinin gri parıltısını ve yanaklarındaki ıslaklığı görebiliyordum.

Onu öpmek için sezgilerime güvenmeliydim. Dudaklarındaki tuzun tadını alarak onu usulca öptüm.

"Bu senin hatan değildi," dedim, onu tekrar öperek. Sonra sözlerimi tekrarladım. "Bu senin hatan değildi, Nero."

Bu gece ona tüm dürüstlüğümle anlattığım onca şeyden sonra şu anda doğruyu söylediğimi anlayacağını umuyordum.

Bir an öylece kalakalırken bana cevap vermedi.

Sonra o da beni derin ve yoğun bir şekilde öptü.

Tüm duyularım adeta yanıyordu. Kirpiklerinin yanağımı gıdıkladığını, dilinin benimkine dolandığını, parmaklarının saçlarımın arasma girdiğini hissedebiliyordum.

Üşüyordum çünkü günün sıcaklığı sonunda etkisini kaybediyordu. Ellerimi sıcak teninin üzerinde gezdirebilmek için Nero'nun gömleğini başının üzerine çektim. Boynunu öpüp dilimi boğazından göğsüne kadar gezdirdim.

Tenindeki tuzun tadını alabiliyordum. Görünür kıvılcımlarla dilime çarpıyor gibi hissettiriyordu. Cildinin pürüzsüzlüğü inanılmazdı; bir kızmkine benziyordu ama Nero'da kadınsı hiçbir özellik yoktu. Enerjisi vahşi, öfkeli, intikamcı, hayvaniydi... ama asla kadınsı değildi.

Nero buna karşılık canlandı. Tulumumun üst kısmını aşağı indirdi ve çıplak göğsünü benimkine bastırarak beni sımsıkı tuttu. Sonra ellerini göğüslerimin üzerinde gezdirdi, sanki gözleri görmüyormuş gibi sadece şekillerini hissediyordu.

"Lanet olsun, Camille," diye inledi. "Bu vücut gerçek olamaz."

Kendime engel olamadan bir kahkaha attım. "Beni tulumun altında bir çocuk mu sanıyordun?"

"Hayır. O gün seni garajda gördüm. Hayal edilebilecek en muhteşem göğüsleri sakladığını biliyordum."

Onları ağzına alıyor, meme uçları sızlayan noktalarda sertleşene kadar diliyle oynuyordu. Sırayla onları emiyor, his dalgalar halinde arttıkça aralarında gidip geliyordu.

Şimdi MDMA'ya neden *ekstazi* adının verildiğini anlıyordum. Fiziksel hazzın artması şiddetli ve aşırıydı. En küçük şeyler bile

Ninova

delicesine zevkli hale geliyordu; Nero'nun eli kolumdan aşağıya kayıyor ya da parmakları benimkilere dolanıyordu. Zaten seksvari olan şeyler neredeyse orgazma dönüşüyordu. Göğüslerimi sonsuza kadar emmesini istiyordum. Bu o kadar acı dolu bir hazdı ki inleyip ona karşı kıvranmak, başının arkasını tutup yüzünü göğüslerime daha sert bastırmaktan başka bir şey yapmıyordum.

Nero tulumu sonuna kadar indirdiğinde tamamen çıplak kaldım. Daha sonra beni kalçalarımdan yakalayıp yüzünü kadınlığıma gömdü.

Ben bir bakire değildim. Daha önce birkaç erkekle takılmıştım. Ama öğrendiğim şey Nero'nun tamamen farklı düzeyde becerilere sahip olduğuydu. Kızların estetik nedenlerden dolayı ona saldırdıklarını sanıyordum. Onun bir seks ustası olduğunu bilmiyordum. O devam ettiğinde kadınların çaresiz Ophelia'ya* dönüşmesine şaşmamak gerekti; bundan beş dakika sonra sanırım tamamen bağımlısı olmuştum. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Parmaklarını, dudaklarını ve dilini hiç hayal etmediğim şekillerde kullanıyordu. Nazik ama kararlıydı. En hassas bölgelerimi araştırıp, neredeyse ben zevkten ağlayıncaya kadar onlarla dalga geçip onlara eziyet ediyordu. Kadınlığımın tüm katmanlarını ve hatta popomu yalıyordu.

Aşağıya inmeye cesaret ettiğinde kıvranmaya çalıştım ama beni o büyük, güçlü elleriyle tutuyor ve dilini ulaşmak istediği her yere götürmesine izin vermem için beni zorluyordu. Bedenimin seksi olduğunu hiç düşünmediğim o kısmı birdenbire doğru türden bir dokunuşu bekleyen binlerce zevk alıcısından oluşmuş gibi görünüyordu. Sapıkça, yaramaz ve son derece samimiydi.

---

* William Shakespeare'in *Hamlet* adlı oyununda yer alan bir karakterdir. Oyunda çok az yerde bulunsa da bu oyunun en derin ruhlarından biridir. Prens Hamlet'e duyduğu aşk onu deliliğe sürüklemiş ve suda boğularak ölmesine neden olmuştur. (ç.n.)

Dilini tekrar klitorisime doğru hareket ettirip parmaklarını kullanarak popoma çok hafif bir baskı uyguluyordu. Parmağıyla içime girmiyor, yalnızca başparmağını geri kalan kısmım kadar kaygan ve ıslak hale gelen o sıkı küçük tomurcuğun üzerinde gezdiriyordu. Tamamen yeni bir şekilde zevk yaratarak diğer tüm duyuları yoğunlaştırıyordu.

İki parmağını kadınlığımın içine kaydırarak dilinin klitorisime yaptığı baskıyı arttırdı. Kalçalarımı parmaklarına ve diline doğru bastırdım, o kadar çılgınca uyarılmıştım ki artık inleyecek halde değildim.

Karanlık gökyüzüne baktığımda yıldızlarla bezeli olduğunu fark ettim, sanki meteor yağmuru varmış gibi ışık huzmeleri dikkatimi çekti. Şimşekten yapılmış yağmur gibiydi. Bunun gerçek mi, yoksa hayal mi olduğundan emin değildim ve Nero'ya da soramıyordum çünkü o fazlasıyla meşguldü. Tek bildiğim, nihayet içimde bir orgazm patlarken ışığın gökyüzüne hızla yayıldığıydı. Bembeyaz parlak bir yay o kadar göz kamaştırıcı ve yoğundu ki ağlayabilirdim.

Bacaklarım titriyordu; bütün vücudum öyle titriyordu ki dişlerim takırdıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Sen bana ne yaptın böyle?.."

Nero karanlıkta sandaletlerimi bulmaya çalışırken kıyafetlerimi üzerime çekti.

"Devam etmek istemiyor musun?" dememe fırsat vermeden beni yeniden giydirdi.

"Elbette istiyorum," diye homurdandı. "Benim aletim pantolonumu parçalayacak. Ama sen ayılana kadar başka bir şey yapmayacağım."

"Benim aklım başımda!"

"Bu ayık olmakla aynı şey değil."

Onu tekrar öpmeye çalıştıysam da beni durdurdu.

"Camille," dedi. "Seni istiyorum. Ama... genelde yaptığım gibi değil. Sadece becermek ve başımdan savmak için değil."

Daha önce bunun bir bahane olduğunu düşünürdüm. Ama beni nasıl öptüğünü, vücuduma nasıl dokunduğunu hissettim. Benim onu istediğim kadar Nero'nun da beni istediğini biliyordum.

Kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Şu anda hayatımı kurtarmak için yapamayacağım bir şeydi.

"Seni evine götüreyim. Yarın... eğer beni aramak istersen..."

"Ararım," dedim.

"Sabah nasıl hissedeceğini görürüz."

Tartışamayacak kadar uyuşuk bir haldeydim.

Hem yürüyor hem de beni arabasına taşıyordu.

Beni eve götürmesine izin verdim, bedenim ve beynim hâlâ zevkten kızarmış haldeydi.

Ninova

18
NERO

CAMILLE'İ EVİNE BIRAKMAK ŞİMDİYE kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Neredeyse hiçbir zaman seksi reddetmedim. Kesinlikle gerçekten hoşlandığım birinden değil. Ama daha önce hiç kimseyi gerçekten sevmedim.

Bu beni korkutuyordu.

Seksin duyguları nasıl çarpıtabileceğini biliyordum. Acıya ve çatışmaya nasıl sebep olduğunu biliyordum.

İlk defa bir kadına karşı gerçekten bir bağ hissediyordum. Her zamanki gibi davranarak her şeyi mahvetmekten korkuyordum. Her şeyi yok ettiğim gibi aramızdaki bu kırılgan şeyi de yok etmekten korkuyordum.

Tanrım, Camille muhteşem görünüyordu. Benim için süslendiğini bildiğim bu sevimli hoş kıyafeti giymişti. Genellikle bu kadar pratik ve inatçıyken normların bu kadar dışında bir şey yapması... beni rahatsız etmişti.

Üstelik ona gerçekten çok yakışmıştı. Mavi, teninde çok hoş durmuştu. Vahşi buklelerden oluşan bir yelesi vardı, yanakları kızarmıştı, dudakları şişmişti ve gözleri her zamankinden daha büyük ve koyu görünüyordu, gözbebekleri ise bir kedininki gibi genişlemişti.

Arabamın kapısına yaslanıp pürüzsüz kahverengi boğazını ve o tatlı göğüslerinin üst kısımlarını açığa çıkardı. Lanet olsun, keşke onları ışıkta görebilseydim.

Ama şimdi bunu düşünmenin faydası yoktu. Penisim hâlâ kot pantolonumun içinde öfkeyle sızlıyor, acı verici bir şekilde uyluğuma doğru bükülüyor ve sürekli zonkluyordu.

Tanrım, o kadınlığının tadı... Kokusunu hâlâ parmaklarımda ve yüzümde hissedebiliyordum. Mest olmuştum. Daha fazla istiyordum.

Hayır. Kahretsin, hayır.

Onu evine götürecektim ve o bu haldeyken ondan faydalanmayacaktım.

Camille elini vites kolunu tuttuğum elimin üzerine koydu.

Bana o berrak koyu renk gözleriyle bakıyordu. "Söylediğim her şeyde ciddiydim."

Göğsümün sıkıştığını hissettim. "Ben de."

Ona annemden bahsettiğime inanamıyordum. Bunu hiç kimseye söylememiştim. Kimse bilmiyordu. Ne erkek kardeşlerim ne de kız kardeşim. Babam bile bilmiyordu.

Annem öldükten sonra neredeyse bir saat boyunca orada yatıp ona bakmıştım. Sonra nihayet eline dokunmuştum. Artık terli değildi. Serin ve kuruydu.

Bu büyüyü bozuyor gibiydi. Yataktan fırlayıp odadan dışarı çıktım. Çatı katına koştum ve Dante sonunda beni bulana kadar orada saklandım. Babamın annemizi hastaneye götürmesi

gerektiğini söyledi. Ama yüzündeki ifadeden Dante'nin onun öldüğünü zaten bildiğini görebiliyordum. Sadece onu gördüğümü bilmiyorlardı. Bunun olmasını izlemiş ve yardım edecek hiçbir şey yapmamıştım.

Kimseye söylemedim çünkü çok utanıyordum. Çocuk olduğumu biliyordum. Ama ben hâlâ kahrolası bir korkaktım.

Bunun için kendimden nefret ettim. Sonra kendimden nefret etmek her şeyden ve herkesten nefret etmeye dönüştü.

Ama Camille'den nefret edemiyordum.

Sert olduğu ve kimseye teslim olmadığı zamanlarda ona saygı duyuyordum. Şimdi kafam karışmıştı ve neredeyse bu kadar zaman sonra, sonunda birine açıldığında... o ben olduğum için utanmıştım.

Ben bunu hak etmiyordum. Ben nazik değildim. Anlamıyordum.

Ama... bunu hak etmek istiyordum. Onun için bir sığmak olmak istiyordum. Bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilmesem bile.

Camille, "Sana başka bir şey söylemem gerekiyor," dedi.

"Nedir?"

"Beni rahatsız eden bir polis var. Bana Levi için Molly'yi sattırıyor."

"Ne?"

"Evet. Kardeşimi bunu yaparken yakaladı ve Vic'i beladan uzak tutabileyim diye onun için muhbir olarak çalışacağımı söyledim."

"Adı Schultz mu?"

"Evet," dedi Camille. "Logan Schultz."

O öfkenin içimde yeniden yükseldiğini hissedebiliyordum. Ellerim titremesin diye vücudumu kasmam gerekti.

Camille eli benimkinin üzerindeyken bunu hissedebiliyordu zaten. Korkmuş bir ifadeyle bana baktı. "Özür dilerim," dedi.

Kızgındım ama onun düşündüğü sebepten değil.

Bir kişinin daha Camille'e baskı yapıp onu en hassas yerinden kırabilmesine kızgındım.

Hırslı bir polisin bana ateş etmek istemesi umurumda değildi. Ama Camille'le uğraşmaya hakkı yoktu. Yüzünde o aptal sırıtışla, Brass Anchor'un önünde beklediği gibi dükkânının önünde beklediği düşüncesi...

Bu bende onu bulup kalbine bıçak saplama isteği uyandırdı.

"Ona bir şey söyledin mi?" diye sordum Camille'e.

"Levi hakkında birkaç şey."

Bu iyi değildi. Levi, Camille'in ne yaptığını öğrenirse onu incitmeye çalışacak kadar şiddetli ve pervasız olacaktı.

Eğer aklına bile gelirse onu da öldürecektim.

"Ona senin hakkında hiçbir şey söylemedim!" dedi Camille hemen beni temin etmek için.

"Bu umurumda değil. Schultz'dan korkmuyorum. Eğer seni tehdit ederse onu yerle bir ederim."

Camille beti benzi attı. "Benim için kimseyi öldürmeni istemiyorum. Ben ciddiyim, Nero. Benim yüzümden kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

Gözlerinin içine baktım. "Peki, nasıl birlikte olabiliriz? Kendimle ilgili bazı şeyleri değiştirebilirim. Ama bunu değil."

Bedeninin ürperdiğini hissettim. Bunun bir çift olarak birlikte olmamızdan mı kaynaklandığını, yoksa benim hakkımda bildiklerinden mi ya da zorunda kaldığımda tereddüt etmeden şiddet kullanacağımdan mı rahatsız olduğunu bilmiyordum.

Axel Auto'ya yaklaştık. Motoru kapatmadan önce kaldırıma yanaştım.

"Seni kapıya kadar götürmemi ister misin?" diye sordum ona.

Başını iki yana salladı. "Bunu yapabilirim. Artık normale döndüm sanırım."

"Seni yarın arayacağım," dedim ona.

Arabadan inmeden önce öne doğru eğilip dudaklarımdan usulca öptü.

Camille'in dükkâna girişini izledim ama hemen eve gitmedim.

Eğer Schultz, Camille'e güveniyorsa bu düşündüğümden daha büyük bir sorun demekti. O adamı tekrar incelemem gerekiyordu ama bu sefer farklı bir açıdan. Matthew Schultz hakkında bilgi edinmek zorundaydım.

Gecenin geri kalanını etrafta dolaşarak eski dostlarımı ziyaret ederek geçirdim. Baba Schultz'un memur olduğu 2005 yılında South Shore mahallesinde yaşayan kırk yaş ve üzeri insanları.

O gece onu kimin vurduğunu bilmek istiyordum.

Hiç kimse görevde olmayan bir polisin üzerine gelip kazara kafasına kurşun sıkmazdı. Bu ters giden bir araba hırsızlığı değildi.

Evde karısı ve çocuğu olan çok az sayıda aile babasının gece bir buçukta arabayla dolaştığını söylememiz şöyle dursun, Rosenblum Park'tan bahsetmiyorum bile. Bir metres, bir kumar alışkanlığı, bir yolsuzluk planı keşfetmeyi bekliyordum. Baba Schultz'un bir düşmanı vardı; onun kim olduğunu bilmek istiyordum.

Yetmiş Altıncı Cadde ile Chappel Caddesi'nin köşesinde, parkın hemen yanında bir büfe sahibi olan yaşlı Jeremy Porter'la konuştum. Dükkânını işlettiği için saldırının gerçekleştiği geceyi hatırladığını ve sonrasında silah sesleriyle sirenleri duyduğunu söyledi.

"Haberde güvenlik görüntülerinin olduğu yazıyordu," dedim ona. "Buna senin dükkânından mı ulaştılar?"

Adam başını iki yana salladı. "Hayır. Buradan hiçbir şey göremezdin. Zaten o zamanlar kameram da yoktu."

"Sence görüntüler nereden geldi?"

Omzunu silkti. "Jeffrey'deki cenaze evinden olabilir. Ama artık orası yok."

Eskiden cenaze evinin bulunduğu yerin yanındaki Chinese Kitchen restoranına gittim. Sahibi bu konuda hiçbir şey bilmiyordu ve benimle konuşmak istemedi.

"Bela istemiyorum," dedi bana. "Restoranı kapatıyorum. Bir daha buraya gelme."

Sonunda ilerleme kaydetmeme yardım eden kişi August Bruce oldu. South Shore'da parkın yakınında olmasa da yine de mahallede bir barı vardı.

Aşağı yukarı altmış yaşında, güçlü çenesi ve Temel Reis gibi kolları olan bir adamdı. Yaşayan en ucuz orospu çocuğu olduğunu bilmeme rağmen bana mekânında bir içki ikram etti. Babamı sevdiği için misafirperver olmaya çalışıyordu.

Tozlu şişeyi ve Bruce'un barı silmek için kullandığı pis bezi görmezden gelerek birayı aldım.

"Evet, Schultz'u tanıyordum," dedi. Kendi barında sigara içmemesi gerektiği gerçeğini görmezden gelerek bir sarma sigara yaktı. Ortamda bunu sık sık yaptığını gösteren bir koku hâkimdi.

"Onu nereden tanıyordun?"

"Kız kardeşi yeğenimle evlendi. Ayrıca Güney Yakası'nda büyüdü. Beyzbol yıldızıydı. Atıcı olarak tüm eyalet yarışmalarını kazandı. South Bend tarafından seçildi ama asla çağrılmadı. Yani mahallede herkes onu tanıyordu."

"Sonra polis oldu."

"Bu doğru," dedi Bruce, gülerek. "İnsanlar burada yalnızca iki tür kariyer biliyor. Suçlu olmak ya da suçluları yakalamak. Tıpkı amatör beyzbol takımı gibi bir takım seçersin."

Ninova

"Ama o kirli bir polisti."

Bruce sigarasından bir nefes çekerek kaşlarını çattı, sonra dilinden bir parça tütün aldı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Biri onu vurdu. Bu tesadüfen olmaz. Ayrıca, ortalamalar yasası da var..."

Bruce başını iki yana salladı. "Schultz tertemizdi. Gerçek kahraman tipi."

"Emin misin?"

"Herkesi tanıyabildiğin kadar."

"Peki, onu kim vurdu? Hapse attırdığı biri mi? Soruşturduğu biri mi?"

"Olabilir," dedi Bruce, omzunu silkerek. "Veya..."

Bekledim ve gerilimin tadını çıkarmasına izin verdim.

"Kahraman bir polisten kim nefret eder biliyor musun?" Bruce gözlerini kısarak bana baktı. "Kirli bir polis."

"Bu gerçeğe mi dayanıyor, yoksa sadece bir tahmin mi?"

Bruce ağır omuzlarını silkti. "Birkaç polis oraya çok çabuk geldi. South Shore'da sabah saat bir buçukta trafik kontrolü yapmaları komikti. Burada yaşadığım süre boyunca bunu hiç görmedim."

Sanırım bu kadardı.

Sonra ayağa kalkıp Bruce'un omzuna vurdum. "Teşekkürler. Bazı ilginç soruları gündeme getiriyorsun."

Bruce, "Evet, bu soruları başka birine sorarken dikkat et," dedi. "Kimse eski çöpleri kazmaktan hoşlanmaz."

Hayır, hoşlanmazdı.

Ama insanların neden hoşlandıkları asla umurumda olmadı.

19
CAMILLE

SABAH UYANDIĞIMDA GÜNEŞ KORKUNÇ derecede parlak görünüyor ve başım zonkluyordu. Üzerimde hâlâ Patricia'nın tulumuyla mutfağa girip musluktan kendime koca bir bardak su doldurdum. Güneşte kurumuş bir kuru üzüm gibi hissederek onu yudumladım.

Su karnımda çalkalanıncaya kadar kana kana içtim. Sonra bardağı tezgâha bıraktım ve onun üzerinde çıkardığı yüksek tıngırdama sesiyle ürktüm.

Jay-Z şarkısındaki o cümleyi hatırladım; *MDMA sana kendini şampiyon gibi hissettirdi...*

Ertesi sabah kendimi suratına yüzlerce darbe yiyen ve ringin dışına düşen bir boksör gibi hissediyordum.

Ve bu, kafamdaki her düşünceyi sözlü olarak Nero Gallo'ya nasıl kustuğumu hatırlamadan önceydi.

Bunu düşününce yüzümün rengi bir Ferrari'den daha çok kırmızıya büründü. Ona her şeyi anlatmıştım. Tüm sırlarımı. Ona tamamen âşık olduğum gerçeği de buna dahildi.

Ninova

Ama... bu tam bir felaket değildi.

Çünkü Nero bana da bir şeyler söylemişti. Bunu unutmadım; bana annesine olanları anlatmıştı. Bunu pek çok kişiyle paylaşmadığına dair bir his vardı içimde.

Sonra... ah, bundan sonra ne olduğunu kesinlikle hatırlıyordum.

Hayatımın yalnızca en beynimi büken, dünyayı sarsan, yıpratan orgazmı. Muhtemelen yasadışı olması gereken bir orgazmdı çünkü bu kadar iyi hissettiren bir şeyin ister istemez dağıtılması mümkün değildi. Bir insanın kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Ah evet, o karşılaşmanın her saniyesini hatırlıyordum. Sonsuza dek zihnime kazınmıştı.

Ama sonrasında seks yapmadık. Onun yerine Nero beni eve bıraktı.

Neredeyse bir beyefendi olmaya çalıştığını düşündüm. Gerçi buna inanmak için kafamın hâlâ güzel olması gerekiyordu. Çünkü Nero şimdiye kadar karşılaştığım, beyefendiye en uzak şeydi. Ya da en azından dün geceye kadar öyleydi.

Bu, zonklayan beynimin düşünemeyeceği kadar büyük bir muammaydı. Benim endişelenmem gereken tamamen farklı bir şey vardı. Tulumumun cebine sıkıştırılmış beş adet sarı saç teli. Hâlâ orada duruyordu; biraz kumlu olsa da nispeten zarar görmemişlerdi.

Babalık testi yaptırmak için en yakın yeri Google'da aratmadan önce onları bir zarfın içine koydum. Tam aradığım şeye benzeyen Fastest Labs adında bir yer buldum. *Anında ve Kapsamlı Test Hizmetleri - Rezervasyonsuz Gelenler Memnuniyetle Karşılanır!* Mükemmel.

Terli elimin arasmda tuttuğum çalıntı DNA zarfımla birlikte oranın yolunu tuttum.

Önceki geceden beri duş almamıştım, kıyafetlerimi değiştirmemiştim ya da yüzümdeki makyajı temizlememiştim, bu yüzden Patricia'nın üzerimde sihrini uygulamayı bitirdiği zamana kıyasla çok daha az sevimli görünüyordum. Ama umurumda değildi. Zorunlu uyuşturucu ve alkol testlerini bekleyen diğer insanlarla tam olarak uyum sağlıyordum.

Zarfı kadın teknisyene verdim. Bir çift plastik eldiven taktı, ardından bir cımbız kullanarak saç tellerini zarfın içinden alıp onları parlak floresan ışığın altında tutarak gözlerini kıstı.

"Genellikle yedi ila on saç teli isteriz," diye açıkladı. "Ama bazı düzgün saç kökleri eklenmiş durumda. Bu işe yarayabilir."

"Diğer denek için bir diş fırçası getirdim."

Vic'in diş fırçasını plastik bir poşet içinde ona verdim. Ağzının içinden bir örnek alabilirdim ama ne yaptığımı Bella'ya söylemediğim gibi ona da söylemek istemedim. Vic biyolojik babasını umursamadığı konusunda ısrarcıydı. Belki de gerçekten bilmek istemiyordu. Ama okul için paraya ihtiyacı vardı. Gururlu olamayacak kadar fakirdik.

"Aile ilişkisini bilmek istiyorum," dedim teknisyeni. "Tabii varsa."

"Sorun değil," dedi kız. "Birkaç saat sürer. Sistemde dolaşmaya yetecek kadar DNA toplayabileceğimizi varsayarsak."

"Sorun değil. Beklerim."

Bekleme odasındaki sandalyeyi köşeye koydum, böylece başımı duvara yaslayıp kestirmeye çalışabilirdim. Birkaç kez uyuklayıp durdum ancak resepsiyon görevlisi küçük alan için gereken sesin yaklaşık on katı ses seviyesinde birinin adını söylediğinde tekrar sarsılarak uyandım.

En azından su soğutucuları vardı. Yaklaşık sekiz bardak daha su içtikten sonra birkaç kez tuvalete gittim.

Ninova

"Yarı balık mısın?" Beşinci ya da altıncı suyumu içtikten sonra yaşlı bir adam benimle dalga geçmeden duramamıştı.

"Keşke," diye inledim. "O zaman orada Hemşire Ratched'ı* duyamazdım."

"NAGORSKI!" diye bağıran resepsiyon görevlisi, pencerelerin takırdamasına neden oldu.

Yaşlı adam sakin bir tavırla, "İşte sağır olmanın faydası bu," dedi. "İşitme cihazımı kapatıyorum."

Resepsiyon görevlisinin, "RIVERA!" diye bağırması bir saat daha aldı.

Görevli seslenir seslenmez 149 dolarlık ücretimi ödemek ve sonuçlarımı almak için ayağa fırladım.

Nakit param kalmamıştı, bu yüzden ücreti kredi kartıyla yapmam gerekiyordu. Limit aşımına uğramamış olanı bulmak için birkaç deneme yapmamız gerekti.

Mastercard'ım sonunda ödemeye izin verdiği için resepsiyon görevlisi bana, "Bunların karşılığını gerçekten ödemelisin," dedi. "Bakiye taşımak kredi puanınız için kötüdür."

"Bu benimle banka arasındaki eğlenceli bir oyun. Onları tahmin etmeye devam ettirmek hoşuma gidiyor."

Resepsiyon görevlisi gözlerini kısıp bana baktı. "Finansal sorumluluk şakaya sığacak bir şey değil, genç bayan."

"Haklısın." Ardından sonuç zarfını elinden kaptım. "Piyangoyu kazandığım anda o kartları ödeyeceğim."

Dışarı çıkıp zarfı açtım.

Elim biraz titriyordu ve içimde bir korku vardı.

---

* İlk olarak Ken Kesey'nin 1962'deki romanında ve 1975 yılında *Guguk Kuşu* adlı film uyarlamasında yer alan kurgusal bir karakter ve ana antagonisttir. Soğuk, kalpsiz bir tiran olan Hemşire Ratched, hemşirenin bir savaş baltası olarak klişesi haline gelmiştir. (ç.n.)

Teorimi kanıtlamak için bu kadar zahmete girmiştim ama gerçek şuydu ki yanılmayı tercih ederdim. Son on beş yıldır Vic bana ve babama aitti, başka kimseye ait değildi. O dünyamızın merkeziydi. Biz onu deli gibi sevdik. Babam ona gerçekten bir robottan itfaiye aracına dönüşebilen bir Transformers Cadılar Bayramı kostümü yaptı. Her gün okul için öğle yemeğini hazırladım ve onu güldürmek için çantanın üzerine küçük karikatürler çizdim. Doğum günü partilerini, Noel hediyelerini planladık. Cubs maçlarına birlikte gittik; en boktan koltuklarda oturuyorduk ama bunun bir önemi yoktu çünkü biz mükemmel bir çekirdek aileydik. Maçı izlerken en ucuza aldığımız koltuklarımız ve sosisli sandviçlerimizle mutluyduk.

Neden bunu mahvetmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü bilmiyordum.

Babam ve benim dibe batmamız haricinde. Vic'i de yanımıza çekmeye dayanamazdım. Eğer ona hak ettiği geleceği veremezsek, bunu başkasının yapması gerekirdi.

Zarfı yırtıp açtım ve sonuçları çıkardım.

Neye baktığımı anlamam bir dakikamı aldı.

Konu 1: Victor Rivera.

Konu 2: Bilinmeyen Kadın.

%21,6 paylaşımlı, 29 segment.

Olası İlişkiler: Amca/Yeğen, Teyze/Yeğen, Büyükbaba/Torun, Büyükanne/Torun, Üvey Kardeşler.

Doğruydu. Test, deneklerin yaşını belirtmemişti, bu yüzden sadece aralarında nasıl bir ilişki olabileceğini tahmin ediyordu. Ama Victor ve Bella'yı tanıyordum. Bella onun teyzesi ya da büyükannesi değildi. Bu da... onun üvey kardeşi olduğu anlamına geliyordu.

Ninova

Derin bir soluk verdim. Rahatlamış mıydım, yoksa derin bir kedere mi boğulmuştum, bilmiyordum.

Sanırım ikincisine meyilliydim.

Şimdi onu yırtabilirsin. Çöp kutusuna at. Asla kimseye söyleme.

Bunu yapabilirdim. Ama bunu kendim için yapacaktım. Vic için değil.

Kaybettiğimi hissetmek için kendime beş dakika verdim. Sonra kâğıdı tekrar zarfın içine tıkıp omuzlarımı dikleştirdim.

Duş almak için eve döndüm. Sonra Raymond Page'in izini sürecektim. Bu sefer beni dinlemesini sağlayacaktım, o zarfı boğazına kadar tıkmak zorunda kalsam bile...

***

TAM RAYMOND'IN ÖĞLE yemeği molasında Alliance Bank'a varmıştım.

Bu sefer biraz daha akıllıca davranmıştım. Sahip olduğum tek güzel elbiseyi giyerek kendime çekidüzen verdim; elbise siyahtı ve onu büyükannemin cenazesinde giymiştim ama bu mahalleye biraz daha uyum sağlamama yardımcı oldu. Bankanın dışında bekledim, sonra Raymond'ın peşinden tercih ettiği restorana gittim ve beni görmemesi için yarım blok kadar geride durdum.

Binadan neredeyse öncekiyle aynı saatte çıkarken bu sefer yanında farklı bir çalışan vardı; Raymond'a bir dosyadan bilgi okumaya çalışırken aynı zamanda onun uzun adımlarına ayak uydurmaya gayret eden, bu yüzden patronunun yanında koşmak zorunda kalan gözlüklü, tombul bir adamdı.

Raymond, yürürken önüne çıkabilecek yayaları umursamıyordu. Yolundan çekilmek zorunda kalan herkesin kendini koruyacağına güvenerek dümdüz ilerliyordu.

Şık görünen bir deniz ürünleri restoranı olan La Mer'e girdi. Hosteslerin onu selamlayıp yer göstermek için can atmalarını restoranın camından izledim.

Ninova

İçeri girdiğimde beni daha az samimi bir tavırla karşılayarak "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordular.

Page'in kaybolduğu yönü işaret ederek "Ray Amcamla birlikteyim," dedim.

"Ah," dedi kızlardan biri. "Size masaya kadar eşlik edelim."

"Sorun yok," diyerek onu itip yanından geçtim. "Ona sürpriz yapmak istiyorum."

Raymond'ın masasına gizlice yaklaşırken tombul adamın suyundan hızlı bir yudum aldığını ve ardından aceleyle tuvalete gittiğini gördüm.

Harika.

Page'in karşısındaki sandalyeye oturdum. İlk başta sadece arkadaşının geri döndüğünü düşünerek başını kaldırıp bakmadı. Sonra karşısında oturduğumu fark etti ve ifadesi hafif bir şaşkınlıktan saf öfkeye dönüştü.

"Beni tekrar rahatsız etmek için *oldukça* iyi bir nedenin olsa iyi olur," diye tısladı.

"İlk seferinde ne istediğimi sorma zahmetine girmedin."

"Ne istediğin umurumda değil." Koyu renk gözleri, normalde sert yüzündeki tek çarpıcı özellikti. Vic'in çok güzel görünen kirpikleri Raymond'da rahatsız edici duruyordu. Onu tüyler ürpertici bir oyuncak bebeğe benzetiyordu; bir korku filminde rafta duran, sonra geceleri canlanıp sizi bıçaklayacak türden.

Beni korkutmasına izin veremezdim. Vic için buradaydım.

"Belki karınız söyleyeceklerimle ilgilenir," diye belirttim. "Tabii aldatman onun için bir problemse."

Raymond bundan hiç hoşlanmadı.

Masanın karşısından hızla uzanıp bileğimi sıkıca tuttu.

Ninova

"Beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun? Kim olduğuma dair en ufak bir fikrin var mı?"

Kolumu ne kadar bükmeye çalışsa da irkilmemeye çalıştım. "Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Bu yüzden buradayım."

Boştaki elimle zarfı cebimden çıkarıp masanın üzerinden ona doğru kaydırdım. Yırtmaya falan kalkışma ihtimaline karşı test sonuçlarının bir kopyasını almıştım.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Raymond.

Cevabımı beklemeden kâğıdı çıkarıp bir bakışta okudu.

Vic'in isminin üzerini siyah bir Sharpie kalemle kapatmıştım ama geri kalan bilgi yazıyordu.

Raymond kısaca, "Açıkla," dedi.

"Senin bir oğlun var," dedim ona. "Onun DNA'sını Bella'nınkiyle karşılaştırdım."

Gözlerini hızla sayfadan kaldırıp bana, sonra tekrar sayfaya yöneltişini izledim.

İfadesini okumak zordu. Belli ki kızgındı. Ama bileğimi bırakıp daha yakından okumaya başladı.

Acaba bu fikirden gerçekten memnun muydu?

Bildiğim kadarıyla Bella onun tek çocuğuydu. Onu pek umursamıyor gibi görünüyordu. Belki de hep bir erkek çocuk istemişti.

"Kim bu *sözde* oğul?" diye sordu.

Bir an tereddüt ettim. Ona söyleyecektim. Ama şimdi Vic için tehlikeli bir durum yaratabileceğimin farkına vardım. Page'i hiç tanımıyordum. Bir sürü suçluyla bağlantısı olması dışında kendisi de kanunları çiğnemekten korkmuyordu.

"Bunu sana şimdi söylemeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü önce niyetini bilmek istiyorum."

Raymond adeta ulurcasına bir kahkaha attı. "*Niyetim* mi?"

"Doğru."

Raymond'ın meslektaşı masaya geri döndü. Özenle kesilmiş sakalı ve ona hâlâ pek uymayan pahalı bir takım elbise giyen kısa boylu, tombul bir adamdı. Renkli gözlüğü Tony Stark'ınkilere benziyordu ama çok daha az havalıydı.

Koltuğuna oturduğumu görünce birden duraksadı. "Ah, merhaba..." dedi tuhaf bir ifadeyle.

Raymond ona bakmadan, "Git ellerini tekrar yıka, Porter," dedi.

"Pekâlâ." Porter topuklarının üzerinde döndü ve ikinci kez bakmadan tuvalete doğru yürüdü.

"Çalışanlarını iyi eğitmişsin," dedim.

"Ona ne yapmasını söyleyebileceğimi hayal bile edemezsin." Raymond'ın sesi buz gibiydi. "Ondan seni bu restoranın dışına sürüklemesini ve doğrudan karşıdan gelen bir arabanın altına atmasını isteseydim, 'lütfen' dememe bile gerek kalmazdı."

Tenim yapış yapıştı. O an umutsuzca gözlerimi kırpmak istedim ama bir an olsun gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Bunun gibi adamlar korkudan beslenirdi.

"Bak," dedim. "Rahatsız edilmekten hoşlanmadığın çok açık. Zamanını boşa harcamayacağım. Takıldığın bir eskort hamile kaldı ve artık bir oğlun var. Çocuğun olay çıkarmak gibi bir derdi yok. Benim de öyle. Nafaka olarak ne kadar borcun olduğunu bilmiyorum; muhtemelen çılgınca bir rakam. Biz açgözlü değiliz; sadece bunun kalıcı olarak ortadan kalkması için tek seferlik bir ödeme istiyorum. Oğlunun eğitimi için elli bin. Sonrasında bir daha ikimizden de haber almak zorunda kalmayacaksın."

Çok fazla para değildi. Page muhtemelen bu meblağda bir saat takıyordu. Elbisesi de öyle olabilirdi.

Ninova

Raymond da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyordu. Test sonuçlarını yavaşça mükemmel bir dikdörtgen şeklinde katlayıp tekrar zarfın içine koydu. Ardından masanın üzerinden bana uzattı.

"Daha fazlasını istemek için geri gelmeyeceğine nasıl güveneyim?"

"Söz veriyorum," dedim ona.

Sert ve kararlı ifademe baktı.

Sonra göğüs cebine uzanıp bir çek defteri çıkardı. Kaleminin kapağını çıkardı; gösterişli, altın uçlu, gravürlü.

Bir çek yazıp onu defterden kopardı ve masanın üzerinden bana doğru itti. "Ben de bunu ödemeye hazırım."

Aldım. Çekte 0,00$ yazıyordu.

"Tek. Bir. Kuruş. Yok." Raymond öfkeyle konuşuyordu. "Yüzünü ya da benim bu sözde yavrumu bir daha görürsem ikinizi, Porter kadar arkadaş canlısı olmayan bir meslektaşımla tanıştırırım. Ona 'Diş Hekimi' demeyi seviyorum. Penseyle dişlerinin her birini son azı dişine kadar söker. Ve korkarım anestezi kullanmıyor. O zaman ağız dolusu diş etiyle ne kadar iyi pazarlık yaptığını görürüz. Bu da benim sana *sözüm* olsun."

Çeki titreyen ellerimle masaya koydum.

"Hayır," diye söylendi Raymond. "Onu yanına al. Hatırlatma olarak. Bu şehirde piç bir oğul hakkında tek bir fısıltı duyarsam... Seni bulmanın zor olacağını sanmıyorum. Ayrıca kızımdan uzak dur."

Masadan kalktım. Raymond'ın da ayağa kalkmasından korkuyordum ama hâlâ oturuyordu. Restorandan dışarı çıkarken beni durduracak hiçbir şey yapmamıştı.

Duzenleme
Ny.Ozlem

20
NERO

SABAHIN ERKEN SAATLERİNE KADAR Matthew Schultz'la ilgili bilgileri araştırıyordum ve normalden çok daha uzun süre uyuyordum. Sonunda kapımın çalınmasıyla uyandığımda vakit öğleyi geçmişti.

"Ne?" Başımı yastıktan kaldırmaya gerek duymadan inledim.

"Kapıda seni bekleyen biri var," dedi Greta.

"Kimmiş?"

"Kalk da kendin bak," dedi sabırsızca.

Yataktan yuvarlanarak çıktım; kelimenin tam anlamıyla yere yuvarlanarak çıktım. Üzerimde sadece iç çamaşırım vardı ve saçlarım dağınıktı ama pek umurumda değildi. Önemli biri olsaydı Greta bana haber verirdi. Muhtemelen gelen Aida'dı; gerçi Tanrı biliyor ya, o kapı eşiğinde beklemezdi. Eğer canı isterse doğrudan odama girerdi.

Belki Cal'dı.

Greta beni beklemeden çoktan yola koyuldu. Uyuyakalmamızdan nefret ediyordu. İçindeki Püriten sağ olsun. Tembellik ettiği-

Ninova

mizi düşündüğünde mutfakta tencere ve tavaları birbirine vurmayı severdi. Şans eseri bu sabah uyuyabilecek kadar yorgundum.

Dante'nin her çıkışında yan dönmek zorunda kaldığı o daracık, çürük merdivenlerden tökezleyerek indim. Muhtemelen odasının ana katta olmasının nedeni buydu. İnsanların başımın üstünde gıcırdamasına dayanamazdım. Mümkün olduğu kadar yüksekte, manzaralı bir yerde olmayı seviyordum. Bir nevi Camille'in odası gibi.

Şey... iyi insan lafının üzerine gelirmiş.

Camille Rivera kapımın önünde duruyordu.

Ağustos ayının son günlerine pek uymayan siyah bir elbise giymişti ve solgun yüzünde kasvetli bir ifade hâkimdi. Beni görünce kızarıp gözlerini ayakkabılarına indirdi. Neredeyse çıplak olduğumu hatırladım. Kapı çerçevesine yaslanıp ona yakın durdum çünkü gergin olduğunda çok tatlı oluyordu.

"Erkencisin," dedim.

"Saat iki," dedi Camille ve beni düzeltme ihtiyacıyla bana bakmaya başladı. Gözleri çıplak göğsümde gezinirken her zamankinden daha da kızardı.

"Yine de," diye homurdandım, sesim uykudan dolayı boğuk çıkıyordu. "Geçen geceden sonra yorgun olacağını düşünmüştüm."

Camille bana bir kez daha baktı, sonra kırmızı yüzünü gizlemek için elleriyle yüzünü kapattı. "Lütfen üzerine bir gömlek giyer misin?"

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Böylece seninle şey olmadan konuşabilirim..."

"Ne olmadan?" diye sordum ona daha da yanaşarak.

"Sen giyinene kadar bakmayacağım," dedi, eliyle gözlerini siper ederek. Eliyle kapattığı gözlerinin altında dudakları çok baş-

tan çıkarıcı görünüyordu. Şu anda hiçbir uyarıda bulunmadan eğilip onu öpebilirdim.

Ama Camille'i çok fazla kızdırmak istemiyordum. Buraya bir nedenden dolayı geldiğini biliyordum.

"Tamam, içeri gel," dedim ona.

"Oraya?" diye ciyakladı. "Evine?"

"Neden olmasın?"

"Evde kim var?" diye sordu.

"Sadece Greta. Onunla zaten tanıştın."

Camille tereddütle beni içeri doğru takip etti. Onun eski, koyu renkli ahşap işçiliğe, el üflemeli lambalara, renkli camlı kurşunlu pencerelere bakışını fark edebiliyordum.

Son derece eski olmasına rağmen hâlâ büyük bir malikâneydi. Ana özelliklerin çoğu inşa edildiği zamankiyle aynıydı: Karmaşık, asimetrik bir şekil. Süslemeli dik üçgen çatılar. İç duvarlarda tuhaf dokular.

Büyük yeraltı garajı, spor salonu ve sauna gibi bazı şeyleri sonradan eklemiştik.

Gallo'lar artık Amerika'da nadiren görebileceğiniz bir şekilde bu eve aitti. Biz burada büyüdük, onunla şekillendik. Old Town bizim evimizdi ve her zaman öyle kalacaktı. Diğer mafya aileleri popüler Gold Coast'a veya daha kuzeye taşınırken biz burada, kendi halkımızın kalbinde kaldık.

Camille bunu görebiliyordu. Önceki nesillerin fotoğraflarını seçebiliyordu. Mobilyalar benden daha yaşlıydı.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsunuz?" diye sordu, gözleri iri iri açılmış halde.

"Eh, büyük büyükbabam burayı 1901'de inşa etti, yani... oldukça uzun bir zaman."

Ninova

Camille şaşkınlıkla başını sallarken yarı çıplak olduğumu unutmuştu. Küçük dairesinin on katı büyüklüğünde olması gereken bu ev karşısında şoke olmuş görünüyordu. Bodrum katlarını da sayarsanız belki daha büyük olabilirdi.

"Ne kadar zengin olduğunu unutmuşum," dedi donuk bir sesle.

Ortamı yumuşatmaya çalışarak "Kızların bundan hoşlandığını sanıyordum," dedim.

Camille bana acı dolu bir bakış attı ve aptalca yorumumdan hemen pişman oldum. Neden ona söylenecek doğru şeyi bir türlü düşünemiyordum? Daha önce kadınlardan istediklerimi nasıl elde edeceğimi hep bilirdim. Onları manipüle etmek kolaydı.

Ama Camille'i manipüle etmek istemiyordum.

Bazen tesadüfen karşılaştığımız, birbirimizi anladığımız o alanda olmamızı istiyordum. Aramızdaki her şeyin net olduğu yerde.

Oraya asla kasıtlı olarak varamıyordum. Ne kadar çabalarsam durumu o kadar çok batırıyordum.

"Gerçekten çok hoş görünüyorsun," dedim umutsuzca. "Ama diğeri daha çok hoşuma gitmişti..."

"Tulum mu?" dedi Camille, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Evet. Bu da güzel. Aslında... bir şey görmek ister misin?"

"Sanırım..." Camille ona silah koleksiyonumu ya da cesetlerle dolu bir odayı göstermek üzere olabileceğimden korkmuş görünüyordu.

"Hadi," diyerek elini tuttum.

Parmakları benimkine dolandı. Elleri küçük ama güçlüydü. Parmak eklemlerindeki küçük yağ parçacıkları hoşuma gidiyordu. Benim elim de böyleydi. Eğer elini yüzüme götürüp nefes alsaydım teninin nasıl kokacağını tam olarak biliyordum. Dizel, sabun ve vanilya gibi.

Onu mutfağa yönlendirip Greta'nın yanından geçirdim; Greta, Camille'i gerçekten evin içinde görünce şaşırmıştı.

"Tekrar merhaba," dedi Greta.

"Bu Camille," dedim ona.

"Biliyorum. Kapıda tanıştık."

"Beni Greta büyüttü," dedim Camille'e.

"Bunu bana yıkmaya kalkışma," diyen Greta, kaşlarını çatarak bana baktı. "Söylediklerimin tekini bile dinlemedin."

"Hâlâ en sevdiğin benim," diyerek sırıttım.

Camille'i garaja götürürken bana, "Bu doğru mu?" diye sordu.

"Ne?"

"Greta'nın en sevdiği çocuk sen misin?"

"Hayır," diye homurdandım. "Yakınından bile geçmiyorum. Kesinlikle Sebastian."

"Babanın favorisi kim?"

"Aida veya Dante."

Merdivenlerin sonuna geldik. Camille başını kaldırıp bana bakarken kara gözleri yüzümü inceliyordu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Neden etsin ki?" diye cevap vermeden önce soruyu doğru düzgün düşünmemiştim bile. Onu ileri doğru çekip tavandaki ışıkları yaktım.

Camille'in nefesi kesildi. Sütunlarla desteklenen, alçak tavanlı, geniş bir alandı. Çimento zemin yeni boyanmıştı ve her arabanın kendi park alanı vardı. Sekiz araba ve iki bisiklet bulunuyordu. Arabalardan ikisi babama, biri de Dante'ye aitti. Geri kalanların hepsi benimdi.

Camille her birine sırayla dokunarak etrafta dolanıyordu; Scout, Vette, Jag ve Shelby. Ama en uzun süre benim favorim

olan Talbot-Lago Grand Sport'a bakakaldı. Üzerinde hâlâ çalıştığım için tamamen kullanımda değildi. Yine de çok güzel olacaktı. Benim başyapıtımdı.

"Nereden aldın?" diye fısıldadı.

"Almanya'daki bir müzayededen satın aldım. Sadece bir sürücünün elinden geçmişti. Bunu 54'te satın alan yaşlı bir adamdı. Yıllarca ahırında kalmıştı. Onu buraya nakliyeyle getirttim."

"Bütün işi kendin mi yaptın?"

"Tüm parçasını."

"Tanrım..." diye inledi Camille. "Şu kasaya bak..."

Grand Sport'un tamamı şık, pürüzsüz hatlara sahipti; klasik Amerikan aracı gibi uzundu, ancak gösterişli bir Avrupa havasına sahipti. Biraz Rolls-Royce ve Porsche karışımına benziyordu.

"Biliyorum," dedim. "Bir tek bu böyleydi; temel şasiyi sattılar, ardından ısmarlama karoser, özel bir otobüs üreticisi tarafından yapıldı."

"Hangi renge boyuyorsun?"

"Aslen siyahtı."

"Bu güzel..." dedi. "Ama onu kan kırmızısı renkte hayal etsene..."

"Hiç bu renkte olmadı," dedim gülerek.

"Biliyorum. Ama bunu yapmaları gerekirdi."

Buraya asla kimseyi getirmezdim. Dante bile neredeyse hiç gelmezdi. Camille, benim gibi eski arabaları sanki canlı varlıklarmış gibi seven tanıdığım tek kişiydi. Kaputun altına bakmak, motorun her noktasına el atmak için can attığını söyleyebilirdim. Genellikle bunun beni rahatsız edip ihtiyatlı davranmama neden olması gerekirdi ama onun bir çocuk gibi hevesli bir şekilde etrafta koşuşunu izlemekten keyif almadan duramıyordum.

"Ohhh!" diye inledi Camille, tüm aletlerime bakarken. "Burada her şey var. Başardın, Nero. Sonunda beni kıskandırdın."

Gözleri ışıl ışıldı ve yanakları kıpkırmızıydı. Siyah elbisenin etkisiyle dudakları ve yanakları fazlasıyla kırmızı görünüyordu.

"Seni daha önce bir kez kıskandırdığımı sanıyordum," dedim alçak sesle. "Beni Bella'yla gördüğünde."

"Ondan hoşlanmadığını biliyorum," diyen Camille, oldukça hareketsiz duruyordu.

"Ama yine de kıskandın."

Ona doğru bir adım attığımda ister istemez bir adım geri çekildi, böylece Grand Sport'un kaportasına yaslandı. Hiçbir zaman kıyafet giymediğimi hatırlayarak gözleri bir kez daha çıplak göğsüme kaydı.

Elimi saçlarımın arasından geçirip yüzümden geri ittim. Gözlerinin elimi takip etmesini, sonra kolumdan, çıplak gövdemden iç çamaşırıma kadar ilerlemesini izledim. İnce kumaşın arasından aletimin şişkinliğini görebildiğini biliyordum. Özellikle şimdi uyarılmaya başladığım için.

Camille endişeyle dudaklarını yaladı.

Neredeyse nefesinin sıcaklığını hissedebilecek kadar yakındım. Havaya ağır bir benzin kokusu hâkimdi. Camille'in kokusu kadar olmasa da kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Tek bir hareketle ellerimi beline doladım ve onu arabanın kaportasına oturacak şekilde kaldırdım. Bacaklarının arasına girdiğimde yüzünü rahatlıkla görebiliyordum. Göz göze, burun burunaydık.

"Kıskanmanı asla istemiyorum," dedim ona. "Başka kimse yok, Camille. Hiç kimse bana böyle hissettirmedi."

Gözlerimin içine bakarken dudakları titriyordu.

Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum.

Ninova

Pek çok şeydim ama asla yalancı değildim...

"Dün gece bir şeye başladık," dedim. "Bitirmeye hazır mısın?"

Cevap olarak Camille yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü.

Sanki Camille motoruma azot oksit katmış gibiydi. Tahrik durumum bir anda yüzde 1000 arttı. Onu kaportanın üzerine itip dudaklarım ve ellerimle ona saldırdım. Onu yalayıp öpüyor, dudaklarını ve boğazını emiyordum. Elbisesinin eteğini yukarı çekip elimi külotuna soktum ve o sıcak, sırılsıklam kadınlığını buldum. Parmaklarımı onun içine soktuğumda Camille ağzıma doğru inlemeden duramadı.

Üzerinde kıyafet olması hoşuma gitmemişti. Camille bu haliyle sadece ağzıma bir parmak bal çalıyordu, ona tamamen sahip olamamıştım. Karanlıkta göğüslerinin hissi, kadınlığının tadı... Bu hiç yeterli değildi.

Külotunu tutup parçalara ayırdığımda kumaş adeta yanan parmaklarımın altında pamuk şekeri gibi yırtıldı.

Aletim çoktan iç çamaşırım içinden kendini belli etmişti. Şiddetli bir şekilde zonkluyor, onun içinde olmayı istiyordu. Tek yapmam gereken, sikimi tutup doğru yöne çevirmekti.

Prezervatif takmam gerektiğini biliyordum. Daha önce hep kullanmıştım. Çocuk ya da başka kötü sürprizler istemiyordum.

Ama Camille'le tamamen ve samimi bir şekilde birlikte olmak istiyordum. Onu aramızda bir bariyerle becermek istemiyordum.

Bu ilki onunla tatmak istiyordum. Böylece onun içine, çıplak aletimin her milimetresini saran o sıcaklığa ve ıslaklığa ittim. Duygu beklediğimden on kat daha güçlüydü. O tek hamle yüzünden dizlerim neredeyse çözülecekti.

Vücudumun her zerresini istila eden, beni kesinlikle deli eden bu kadının yirmi santim derinliğindeydim. Neredeyse ora-

cıkta patlayacaktım. Geri çekilmek için kontrolümü tamamen sağlamam gerekiyordu.

Kontrolü tekrar ele geçirdiğimde, onu sert ve hızlı bir şekilde, umutsuzca ve çılgınca becermeye başladım. Yavaşlamak elimde değildi sanki. Sokak yarışma benziyordu, damarlarımda saf adrenalin dolaşıyordu. Tek istediğim daha fazlası, daha fazlası, daha fazlasıydı.

Hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Vahşi duygulara teslim olmaya alışkındım. Şehvet, şiddet, öfke... Hepsinin başında geliyor ve yakınından bile geçmiyordu. Camille'in sıcak kadınlığının sikimi kavradığı, tırnaklarının sırtımı tırmaladığı, dişlerinin dudaklarımı kemirdiği, dilinin ağzımın derinliklerine girdiği hissi...

Birbirimizi parçalamaya çalışıyorduk. Ama bunun nefretle alakası yoktu.

Sebep o ham, savunmasız merkezi yeniden bulma arzusuydu. Camille'in çevresinde bir ortaçağ kalesinden daha fazla duvar vardı. Ben de öfke, dikkatsizlik ve zulümden oluşan bir bariyerle insanları dışarıda tutmaya aynı derecede kararlıydım.

Yine de birbirimizin duvarlarına tırmandık. Çünkü kendimiz hakkında bildiklerimizi birbirimizde gördük. İkimiz de acı çekiyorduk. İkimiz de yalnızdık. Her ikimiz de bizi anlayabilecek birini istiyorduk.

Camille'i hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum.

Onun beni sevmesini istiyordum.

Beni tanıyan tek kişi oydu, dolayısıyla bunu yapabilecek kişi de o olmalıydı.

Ve onu sevmek istiyordum.

Bu konuda çok berbattım, hiç tecrübem yoktu.

Ama içimdeki tüm tutkuyu, kıskançlığı ve takıntıyı alıp hepsini ona vermek istiyordum. Ne olursa olsun ona elimden gelen her şeyi sunmak niyetindeydim.

Bunun sadece yeterli olmasını umabilirdim.

Camille tüm vücuduyla beni sarıp sarmaladı. Kollarını sıkıca etrafıma dolayıp kulağıma fısıldadı: "Nero... Aman Tanrım, Nero..."

Kalçaları beni sarıyordu. Kadınlığı beni sımsıkı sıkıyor, rahatlamaya başladıkça tekrar tekrar sıkıyordu. Şişmiş dudaklarını öpüyor ve vücudundan doruğa giden tüm zevk kimyasallarını (serotonin, oksitosin, dopamin) boşaltırken nefesindeki farklılığı tadıyordum.

Camille'in ağzı şu ana kadar yediğim yemeklerin hepsinden daha lezzetliydi. Bu beni hem tatmin ediyor hem de bir anda açgözlü yapıyordu.

Doruk noktasından itibaren sikimin etrafında bir ıslaklık hissettim. Kadınlığı biraz rahatlıyordu, böylece onu eskisinden daha da derin becerebilirdim. Bırakın durmayı, bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordum.

Ama bu imkânsızdı. Bu kadar uzun süre dayanabildiğime bile inanamıyordum.

Camille bana o kocaman kara gözleriyle bakıyordu. İlk öpüştüğümüzdeki gibi o bakış içime işliyordu.

Rahatlamamı sağlayan bedeni kadar ifadesiydi de. Bana bakışı ve içimde hissettirdiği hisler. Sonunda patladım. Hem de ne patlama! Orgazm beni sarstı. Hıçkırık gibi bir sesle bağırmama neden oldu.

Üstüne yığılıp onu arabanın kaputuna sabitlerken ellerim ellerinde, başının iki yanında parmaklarımız birbirine dolanıyordu. Bedenim titreyip son orgazmla seğirirken yüzümü boynuna gömdüm.

Bacakları belime kilitlendi. Ondan ayrılmadım.

Göğsünün bir yanında onun kalbinin, diğer yanında benimkinin atışını hissedebiliyordum. Aralarında sadece birkaç santimlik etten duvardan başka bir şey yoktu.

Sonunda ayağa kalktığımda aletim hâlâ o kadar sertti ki patlama sesiyle dışarı çıktı. Sıcak sıvı uyluğunun iç kısmından aşağı doğru aktı.

"Sorun yok değil mi? Sormam gerekirdi," dedim.

"Hayır, sorun yok," dedi Camille, yüzü kıpkırmızıydı. "Bir dahaki sefere daha dikkatli oluruz."

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım," dedim ona. "Bu şekilde, korunmasız."

"Ben de öyle."

Ayağa kalkmasına yardım ettim ve elbisesinin eteğini aşağı çekip indirdim. İç çamaşırı mahvolmuştu.

Camille de benim kadar şaşkın görünüyordu. Nahoş bir duygu değildi. Aslında huzurluydu. Garaj tamamen sessizdi; yukarıdaki evin veya şehrin sokaklarının sesi buraya ulaşmıyordu.

Aramızda hiçbir gariplik yoktu. Fiziksel olarak ayrıldık ama hâlâ Camille'e bağlı olduğumu hissediyordum.

Başını kaldırıp bana baktı ve koyu renk buklelerden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sana bir şey sormam lazım, Nero."

"Ne istersen."

"Alliance Bank'ın kasasını mı soyacaksınız?"

"Evet," dedim tereddüt etmeden.

"Ne zaman?"

"İki hafta içinde."

Derin bir nefes aldı. "Ben de dahil olmak istiyorum."

"Sen... ne istiyorsun?"

"Bankayı soymana yardım etmek istiyorum. Paraya ihtiyacım var. Ayrıca Raymond Page'i *mahvetmek* niyetindeyim."

Sonunda yavaşlamaya başlayan kalp atışlarım yeniden hızlandı.

Bu iyi bir fikir değildi. Öncelikle, Camille'in suç faaliyeti konusunda hiç deneyimi yoktu. İkincisi, şu anda ikimiz de çok meraklı bir polis tarafından takip ediliyorduk. Ve üçüncüsü, bu pazar pikniği değildi. Bu, en yüksek ölçekte büyük bir hırsızlıktı, acımasız ve iyi bağlantıları olan A sınıfı bir pislikten çalmaktı.

"Ne oldu?" Camille ifademi çözmeye çalışıyordu. "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Derin bir iç çektim. "Bence hemen hemen her şeyi yapabilirsin, Camille. Ama kimse yakalanma ihtimali olmadan banka soyamaz. Ya da vurulmadan. Ya da daha kötüsü."

"Gözcü olabilir miyim?" dedi Camille. "Tam bir paya ihtiyacım yok. Sadece kardeşime ve babama yardım edecek kadar."

"Sana para verebilirim."

"Hayır!" diye bağırdı. "Sadaka istemiyorum. Sadece bir iş istiyorum."

Tanrım, ona bakamadım bile. O iri kara gözler bana her şeyi yaptırabilirdi.

Bu süreci uzattım çünkü evet demek istemiyordum.

Yine de onu reddedemeyeceğimi zaten biliyordum.

"Pekâlâ," diye iç geçirdim. "Ama bir kez olsun dediğimi yapmalısın."

21
CAMILLE

SONRAKİ HAFTALAR HAYATIMIN EN tuhaf haftalarıydı. Nero ve ben gerçek bir banka soygunu planlıyorduk. Onun dışında her dakika, ne zaman yalnız kalsak, ellerimizi birbirimizden çekemiyorduk.

Onun garajında başlayan şey, onun arabasında, benim arabamda, onun evinde, benim evimde, plajda, bir asansörde, bir İrlanda barındaki tuvalette ve kendimizi bulduğumuz herhangi bir yerde birlikte olmamızla ilerledi.

Böyle bir şeyi hissedebileceğimi hiç hayal etmezdim. Birine karşı bu tür bir takıntıyı.

Nero'yla birlikte olmadığımda onu düşünüyordum. Onun yanındayken de gözlerimi ondan alamıyordum.

Yaptığı her şey beni tahrik ediyordu. Vites değiştirirken kolunun esnemesi. Elini saçlarının arasından geçirmesi. Bana bakarken gözlerinde beliren muzır ışıltı. Yalnız kaldığımız anda beni yakalayıp kollarının arasma alması.

Ninova

Ve seks... Sevgili Tanrım, kafa derimden ayak parmaklarıma kadar kızarmadan bunu düşünemiyordum bile.

Her seferinde daha da iyiye gidiyordu.

Ellerini kullanmakta lanet olası bir sihirbazdı. Bunu herhangi bir nesneye dokunuşunda, bir motorla uğraşırken ya da cebinde çakmak ya da bozuk para gibi bir şeyle oynarken görebilirdiniz. Bir bozukluğu parmaklarının arasında sektirebilir, sonra onu su gibi akıcı bir şekilde hareket ettirerek ortadan kaybedebilirdi.

O ellerini vücuduma koyduğunda... Sıcak tostun üstündeki tereyağı gibi eriyordum. Beni becermeye başlamadan önce bazen beş ya da altı kez tekrar tekrar rahatlamamı sağlıyordu.

Beni aklı başında tutan tek şey buydu. Çünkü artık dükkâna gelen tüm işleri kendim yapmak zorundaydım, bir yandan da babamla ilgilenip Vic'e göz kulak oluyordum.

Okul yeniden başladı. Vic, söz verdiği gibi AP yaz kursunu tamamladı ve normal okul ödevleriyle meşgul oldu. Stop & Shop'ta haftada üç vardiya çalışıyordu ve bana üniversite için biriktirdiği altı yüz doların yanı sıra satın almayı hayal ettiği ses mikseri için de iki yüz kırk dolar biriktirdiğini söyledi. Onun o bok kafalı Andrew'la takıldığını bile sanmıyordum, gerçi ona bu konuyu sormamıştım çünkü ona bir Gestapo gibi davranmak istemiyordum.

Bir hafta önce babam akciğerindeki şişliğin giderilmesi için ameliyata girdi. Artık geride hiçbir şey kalmadığından emin olmak için haftada üç kez radyasyon tedavisi görüyordu. Durumu iç açıcı değildi; ben olmadan merdivenlerden inip çıkamıyordu. Yemek yemek istemiyordu ama ben ona içeceklerini hazırlıyordum ve Patricia da çorbasını getiriyordu.

Ameliyat sırasında tamamen mahvolmuş haldeydim. Bekleme odasında tek başına bir bebek gibi ağlayıp durdum.

Daha sonra bir kol omzumu kavradı.

Ninova

Nero gelmişti. Ona hastanede olacağımı söylememiştim; Patricia'dan duymuş olmalıydı. Saatlerce benimle oturup bana sarıldı. Teninin kokusu o kadar sıcak ve rahatlatıcıydı ki. Onun önünde ağlamaktan utanmam gerekirdi ama utanmıyordum. Çünkü kumsalda bana annesinden bahsettiği ve yüzünün de gözyaşlarıyla ıslanmış olduğu geceyi hatırlıyordum.

Herkese iyi davranan biri tarafından teselli edilmek başka bir şeydi. Dünyada şefkat bekleyeceğiniz son kişiden ilgi görmek tamamen farklıydı. Bunun benim için olduğu kadar Nero için de tuhaf olduğunu biliyordum. Benim için çok daha anlamlı olmasını sağlayan da buydu. Sırf benim için çılgınca karakterine aykırı bir şey yapıyordu.

Babamı eve geri getirdiğimde Nero onu merdivenlerden çıkarıp yatağma yatırmaya yardım etmek için yine oradaydı. O sadece bana karşı nazik değil, babama karşı da nazikti. Ona çok iyi davranıyordu. Saygılıydı. Ona birkaç yıl önce babamın eski bir Corvette için Nero'nun başka hiçbir yerde bulamadığı bir tamponu bulduğu zamanı hatırlattı.

Nero, "Bu yüzden sana bir iyilik borçluyum," dedi. "Çünkü o Corvette hâlâ bende. Kendini daha iyi hissettiğinde bir gezintiye çıkmalıyız."

Babam zar zor konuşabiliyordu. Yorgun bir halde yatağma yatmadan önce Nero'nun kolunu sıktı.

Nero ayrılmadan önce beni kenara çekerek "Hastaneyi aradım," dedi. "Faturaları bana göndermelerini söyledim."

"Bunu yapmanı istemiyorum!" Yüzüm alev alev yanıyordu. "Bir hafta sonra bu işi kendim halletmeye yetecek kadar param olacak."

Nero kaşlarını çattı. Yüzü yalnızca öfkelendiğinde daha güzel görünse de korkutucuydu. İntikam meleğini andırıyordu.

"Lafı açılmışken..." dedi. "Schultz ayakkabılarıma bulaşan sakız gibi her yerde beni takip ediyor."

"Biliyorum. Onu ben de gördüm. Hatta beni hastaneye kadar takip etti."

"Bu bizi birlikte gördüğü anlamına geliyor."

"Biliyorum."

"Çok fazla."

"*Biliyorum*," dedim.

Schultz bana mesaj atmıyordu. Bu hiç iyiye işaret değildi. Pes etmediğini biliyordum; benden Nero'ya ve Levi'ye düşman olmamı bekliyordu.

"İş günü onu bir yere götürmen gerektiğini düşünüyordum. Dikkat dağıtmak için," dedi Nero. "Yine de payını alacaksın."

"Mümkün değil," diyerek başımı iki yana salladım. "Beni bu işin dışında tutmaya çalışıyorsun."

"Hayır!" diye ısrar etti Nero. "Bir şekilde ondan kurtulmamız lazım. Eğer her şeyin kötüye gittiğini görürse..."

"O zaman onun dikkatini dağıtırız. Ama arabayı kullanan ben olacağım."

Ben soygun sonrası onları araçla uzaklaştıracaktım. Bu benim görevimdi ve bunu yapacaktım. Raymond Page'in kardeşime vermesi gerekeni ve başka bir şeyi daha ondan alacaktım.

Bunu Nero'ya söylemek istemiyordum. Ama ona onun dünyasının bir parçası olabileceğimi kanıtlamak niyetindeydim. Ben lisedeki o iyi küçük kız değildim. Ben de özüne kadar Old Town sakiniydim, tıpkı onun gibi.

Nero, geri adım atmadığımı görünce "Tamam," dedi. "Bu, planı değiştirmemiz gerektiği anlamına geliyor..."

"O zaman değiştir."

Huzursuz bir ifadeyle homurdandı. "O kadar kolay değil!"

"Hiçbir şeyi kolay yoldan yapmıyorsun. Neden şimdi böyle davranasın ki?"

"*Tanrım!* Çok inatçısın." Nero sanki şu anda beni boğmaktan hoşlanırmış gibi parmaklarını esnetip sıkıyordu.

"Bunu yapabilirim," dedim ona.

"Yapabileceğini biliyorum," dedi Nero iç çekerek. "Endişelendiğim şey bu değil."

"O zaman ne?"

"Sana zarar gelmesini istemiyorum!"

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Ağır bedensel yaralanma fikri yüzünden değildi, bunun sebebi Nero'nun yüzündeki ifadeydi. Herhangi birinin bana el uzatabileceği fikrine duyduğu öfke.

"Bak," dedi, elini cebine atıp bıçağını çıkardı. Bazen düşüncelere daldığında ya da canı sıkıldığında çıkarıp oynadığı bu bıçağı her zaman yanında taşırdı.

Onu bana vermeye çalıştı.

Başımı iki yana salladım. "Kimseyi bıçaklamam."

"Belki yapmak zorunda kalırsın." Elimi yakaladı ve bıçağın sapını tutmamı sağladı. "Ne olacağını asla bilemezsin, Camille. Bunu gittiğin her yerde yanında taşıyacağına söz ver."

Bir anlık tereddüdün ardından başımı olumlu anlamda salladım. "İyi," dedim.

Aslında kullanmak zorunda değildim. Sadece yanımda taşıyacaktım.

Nero bana bıçağın nasıl açılıp tekrar kapatılacağını gösterdi. Bana bıçağı nasıl tutup yukarı doğru sallayacağımı veya aşağı doğru bir hamle için nasıl savuracağımı gösterdi.

Teninin kokusundan ve benimkilerin üzerine kapanan sıcak parmaklarından dolayı dikkatim dağılmasın diye uğraşıyordum.

"Unutma, hiçbir kavga adil değildir," dedi bana, gri gözleri çelik kadar soğuktu. "Sen her zaman daha küçük rakip olacaksın. Eline geçen her şansı değerlendirmelisin. Hassas noktaları kolla; gözler, burun, boğaz, kasık, diz, ayak tabanı. Acımasız ve zalim olmalısın. Yoksa kazanma şansın yok."

Zorlukla yutkundum. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

"İyi, umarım olmaz. Biz yine de çalışalım," dedi.

Nero bıçağı katlayıp cebime koyarken eli kalçamın üzerindeydi.

Tamamen içgüdülerimle hareket ederek onu odama çektim ve kapıyı arkamızdan kapattım.

"Gidip babana bakman gerektiğini sanıyordum," diye takıldı bana.

"Beş dakikam daha var." Onu yatağımın üzerine bastırıp kot pantolonunun düğmelerini çözdüm.

Penisi zaten sert bir şekilde dışarı fırladı. Bunu başka hiçbir durumda görmemiştim, birbirimize bir buçuk metre yaklaştığımız anda heyecanlanıyor gibi görünüyordu.

Bunu karşılaştıracak yoğun bir tecrübem yoktu ama Nero'nun penisi muhteşemdi, tıpkı onun geri kalanı gibi; uzun, kalın ve yukarı doğru kavisli. Cildinin geri kalanından biraz daha koyuydu.

Asla kabul etmeyeceğim kısım şuydu, tadı inanılmazdı.

Dilimi tabanından ucuna kadar yukarı doğru kaydırdım. En tepe noktasına ulaştığımda küçük bir damla şeffaf sıvı beni bekliyordu. Ağzımı penisinin başınm üzerine kapattım ve onu yaladım.

Tadı tuz ve baharat gibiydi.

Nero inlediğinde, "Şişşt!" dedim. "Babam seni duyar."

Penisini alabildiğim kadar ağzıma aldım. Teninin tadı yüzünden ağzım sulanıyor, bu da penisinin kolayca içeri ve dışarı kaymasına neden oluyordu.

Dudaklarımı, dilimi ve iki elimi aynı anda kaydırarak, sıkarak, yalayarak ve emerek kullanıyordum. Nero kalçalarını yuvarlıyor, derin nefes alıyor ve daha fazla ses çıkarmamaya çalışıyordu. Ancak elinde değildi. Hareketlerimi hızlandırırken yastığımı başının üstüne koyup ona doğru inledi ve yastığı iki eliyle yüzüne bastırdı.

Bunu ona yapabilmeyi seviyordum. Nero tanıdığım en korkutucu adamdı ama bu beş dakika boyunca benim insafımdaydı. Dilimle oynayarak onu inletip istediğim zaman rahatlamasını sağlayabilirdim.

Bunu biraz daha uzattım. Daha sonra onun üzerinde çalışarak artık kendini tutamayacağını anlayana kadar tempoyu ve yoğunluğu artırdım.

Nero yükselip kendini sertçe boğazımın arkasına doğru ittirdi. Oraya patlamadan önce penisinin seğirdiğini hissedebiliyordum.

Sanki işkence görüyormuş gibi inliyordu. Bu noktada yastık pek bir işe yaramadı.

Umurumda değildi, onu bağırtmayı seviyordum. Aynısını bana birçok kez yapmıştı.

İşinin bittiğinden emin olana kadar dudaklarımı penisinin etrafında tuttum. Sonra elimin tersiyle ağzımı silip bıraktım.

Nero yastığın altından, "Beni öldüreceksin," dedi.

Bir kahkaha atarken anlam veremediğim şekilde memnundum. "Artık gidebilirsin," dedim ona.

Nero yastığı bir kenara fırlatıp gözlerini kısarak bana baktı. "Mümkün değil. Ödeşinceye kadar olmaz."

Üzerime atlayıp beni yatağa fırlattı ve üstüme çıktı.

22
NERO

BİR İŞİ PLANLAMAK RUBE Goldberg makinesi yapmaya benzerdi. Topu A noktasından B noktasına taşımak için yalnızca tek şansınızın olduğu yer. Tüm makarayla rampaları ve kaldıraçlarla tekerlekleri siz ayarlardınız. Son olarak makinenin her parçasının en küçük açıya kadar mükemmel olduğundan emin olduğunuzda, topunuzu yuvarlamaya başlardınız. Eğer tüm iş başarıyla sonuçlanırsa parayla kaçabilirdiniz. Eğer yetersiz kalırsa siz ve tüm arkadaşlarınız hayatınızın geri kalanını hapiste geçirirdiniz. En iyi senaryoyu baz alırsak...

Daha önce sonuçlarına hiç odaklanmamıştım.

Camille'in olaya dahil olması durumu değiştirmişti. Onu yüzüstü bırakamazdım. Yapamazdım. Benim verdiğim parayı kabul etmeyecekti. Ama birlikte çalmakta sıkıntı yoktu.

Mason'a ihtiyacımız olan ekipmanı amcasının dükkânını kullanarak imal ettirdim. Jonesy ilaçlarını yeniden almaya başlamıştı ya da öyle olduğuna yemin ediyordu ve son dört aydır yaptığı gibi Canon komplo teorileri yerine Alliance Bank'ın alarm sistemini araştırmaya geri döndü.

Gerçek kasa kırma işlemini ben yapacaktım. Kendime mıknatıslı kilit kapı sistemi ile elektrik şebekesinin ölçekli bir modelini yaptım ve bunu sadece dokunarak devreye sokabilmek için gözlerim kapalı üzerinde çalıştım. Ayrıca Camille'in soygun gecesi arkadaşımız Schultz'u neşeli bir kovalamacaya yönlendirmek için nerede olması gerektiğini bulmaya çalıştım, öyle ki daha sonra hepimizi almasına yetecek kadar zamanı da kalmalıydı.

Elimde olmayan tek şey kas gücüydü. En azından beni babama ispiyonlamamış olsa da Dante hâlâ işle ilgilenmiyordu. Başka birini bulabilirdim ama küçük çevrem dışında kimseye güvenemezdim. Muhtemelen sonunda bir önemi kalmayacaktı. Her şey planlandığı gibi giderse, herhangi bir kavga ya da çatışma yaşanmayacaktı.

Eğer olursa bunu benim halletmem gerekecekti.

Yani çözmemiz gereken son bir şey vardı. Tamamen ortadan kaldırmak istediğim küçük bir gizem.

Bunu yapmak için küçük bir geziye çıkmam gerekiyordu. Tek başıma gitmeyi planlıyordum. Son dakikada küçük kardeşime benimle gelmek isteyip istemediğini sordum.

Sebastian aile işlerine pek karışmıyordu. Poker oyunları düzenlemek ya da müteahhitlerden para sızdırmak gibi bir niyetinin olmadığını açıkça belirtmişti. Düz bir yaşam istiyordu; üniversite eğitimi, üniversitede atletizm, hatta belki profesyonel bir kariyer.

Daha sonra bir gecede basketbol yıldızıyken zorlukla yürümeye başladı.

Callum'a ya da Aida'ya kin beslemiyordu; ailelerimiz arasındaki husumet köprünün altından akan suyla geçti gitti. Ama bu onu değiştirdi. Nazik ve hayalperest hali sessiz ve öngörülemez bir duruma dönüştü.

Ninova

Hâlâ üniversitedeki derslere katılıyordu; aslında bütün yaz boyunca her zamanki gibi birkaç ay eve gelmek yerine kampüste kaldı. Artık hafta sonları da eve neredeyse hiç gelmiyordu. Bunu yaptığında akşamdan kalma görünüyordu.

Bir gecede hayatının değişmesinin, bir iblisin içine girip yerleşmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Seb'i arayıp benimle Braidwood'a gelmek isteyip istemediğini sordum.

Seb rahat oturabilsin diye Dante'nin Escalade'ini aldım. Ailenin en küçük çocuğuydu ama piç, leylek gibiydi ve yaklaşık iki metre boyuyla Dante'den bile daha uzundu. Aslında eskisi kadar zayıf da değildi.

"Ağırlık mı çalışıyorsun?" diye sordum ona.

Beni başıyla onayladı. "Dizim için fizik tedaviye girdiğimde yapıyordum. Sonra buna devam edebileceğimi düşündüm. Artık takımda olmadığım için boş vaktim var."

Gülümsemeden camdan dışarı baktı. Çocuksu yüzü dolgunlaşıyor, çenesi genişliyordu. Eskiden yumuşak yüz hatları ve ipeksi saçları vardı. Artık bukleleri daha sık duruyor ve kirli sakalı yanağını gölgeliyordu.

"Eve pek gelmiyorsun," dedim. "Biriyle mi görüşüyorsun?"

Seb başını iki yana salladı. "Benim sana böyle bir soru sormama gerek yok."

"Aslında," dedim, "ben görüşüyorum."

"Hadi oradan, ciddi misin?" Seb bana bakarken yüzünde eskiden eksik olmayan o gülümseme belirdi. "Ne, Taylor Swift'le tanıştın mı?"

"Hayır," diyerek sırıttım. "Camille Rivera'yı tanıyor musun?"

Seb başını iki yana salladı.

"Babası Wells'teki oto tamir dükkânının sahibi."

"Ah..." Yüzünden aydınlandığı anlaşılıyordu. "Oto Tamircisi'ni kastediyorsun..."

"Ona böyle hitap etme!" diye homurdandım.

"Üzgünüm!" diyen Seb, ellerini kaldırdı. "Bazı çocuklar ona böyle sesleniyordu. Onun her zaman havalı olduğunu düşünmüştüm. Biraz serseri."

"Öyle."

Kalbim hızla çarparken direksiyonu sertçe tutuyordum. Seb'in bununla hiçbir şey kastetmediğini biliyordum, kötü niyetli değildi. Ya da en azından daha önce öyle değildi. Ama birinin Camille hakkında kötü konuşması düşüncesi bende liseye birlikte gittiğimiz her çocuğun izini sürüp boyunlarını kırma isteği uyandırıyordu.

"Ciddi mi?" diye sordu Seb.

Evet demek istedim. Ama Camille adına cevap verebileceğimden emin değildim. "Bana göre öyle."

Sebastian yavaşça başını salladı. "Senin adına sevindim, dostum."

"Bir hafta içinde bana bir banka işinde yardım edecek."

"Ah, öyle mi? Hangi banka?"

"Alliance."

Sebastian kısık bir kahkaha attı. "Dalga geçmiyorsun değil mi? Babam biliyor mu?"

"Hayır, o yüzden sessiz ol. Dante biliyor ama gelmiyor."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Seb.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Ciddi misin?"

Seb omzunu silkti, "Neden olmasın?" dedi.

"Biliyor musun... ben sadece düz bir hayat istediğini sanıyordum."

Sebastian kaşlarını çattı. "Evet, açıkçası hayalim buydu. Ben Michael Jordan değilim. Bunu düşünmek aptallıktı."

"Seb, gerçekten iyiydin. Biraz daha terapiyle..."

"Terapinin canı *cehenneme*!" diye bağırdı. "Bu sorunu çözmüyor. Kazadan önce günde dokuz saat oynuyordum ve sürekli antrenman yapıyordum. Her maçta daha da iyiye gitmem, sürekli zorlamam gerekiyordu. Artık eski halime zar zor dönebiliyorum. Ve birlikte oynadığım tüm adamların ilerlemeye devam etmek için ayları vardı. Benden çok öndeler. Bitti."

Daha önce bunu itiraf ettiğini hiç duymamıştım. Hepimiz onun en azından mezun oluncaya kadar denemeye devam edeceğini düşünüyorduk.

Daha önce ona ne diyeceğimi bilemezdim.

Ancak Camille'le geçirdiğim zamandan öğrendiğim bir şey varsa o da böyle bir durumu düzeltmek için hiçbir şey söyleyemeyeceğinizdi. Bunun için bir zorunluluk da yoktu. Sadece orada olmanız yeterliydi.

"Gerçekten üzgünüm, Seb," dedim. "Bu çok kötü bir durum ve başına böyle bir şeyin gelmesini hak etmedin."

Seb bir dakika sessiz kaldı. Sonra, "Teşekkür ederim, kardeşim," dedi.

"Bu işi benimle yapmak istersen... seni görmekten memnuniyet duyarım."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle."

Ama önce, gece yarısı ziyaretimize gittik.

Gece saat on civarında Braidwood'a vardık. Küçücük bir kasabaydı, belki altı bin nüfusu vardı. Çoğu nükleer santralde çalışıyordu. Görmeye geldiğimiz adam da öyle. Eric Edwards, saati on iki dolar gibi yüksek bir ücret karşılığında endüstriyel casusluk eylemlerini önleyen bir güvenlik görevlisiydi.

Bu, Chicago Polis Teşkilatı için şehir sokaklarında devriye gezdiği günlerin bir adım gerisindeydi. Rutin bir hırsızlık tutuklaması sırasında bir çocuğun kolunu kırdıktan sonra emekli maaşı almadan işten el çektirilmişti. Meğer o çocuk itfaiye komiserinin on dört yaşındaki oğluymuş, dolayısıyla bu küçük saldırganlık eylemi Edwards'ın daha önce aldığı yirmi iki şikâyet gibi halının altına süpürülmemişti.

Ama herhangi bir çocuk için burada değildim.

Buradaydım çünkü Edwards, Matthew Schultz'u 18 Nisan 2005'te Rosenblum Park'ın dışında bulan iki memurdan biriydi. Şimdi şehrin eteklerinde, Dollar General ile Hicksgas ve Propane arasında önden iki katlı, arkadan tek katlı olan tipik küçük bir kır evinde yaşıyordu.

Kalın siyah bıyıklı ve kaslı bir fiziğe sahip olduğu polislik günlerine ait fotoğrafları görmüştüm. Ateş başında oturan, ayağında bir çift lastik çizme, güve yeniği bir bornoz ve lekeli bir Hayalet Avcıları tişörtü olan bu pasaklı adamı tanımakta güçlük çektim. Bıyıkları artık kırlaşmıştı ve o kadar dağınıktı ki yüzünün yarısını kaplamıştı. Bir sopanın üzerinde sosis kızartıyordu, eğer tabağına dizilmiş sandviçlere bakacak olursak birden fazla hazırlamayı planlıyordu.

Arabamız garajına yanaştığında başını kaldırıp baktı. Vücudunu zar zor taşıyabilen yıpranmış katlanır sandalyeden kalkma zahmetine girmedi.

Seb ve ben arabadan indik. Babamın bize her zaman öğrettiği gibi ona iki taraftan yaklaştık. Kurtlar gibi yanlardan.

"Ne istiyorsun?" diye soran Edwards, gözlerini kısarak bize baktı.

"Sadece bir dakikanı," dedim sessizce. "Sana üç sorum var. Eğer dürüstçe cevap verirsen yolumuza devam edebiliriz."

Ninova

Bakışları Seb ile benim aramda gidip gelirken Edwards'ın küçük domuzcuk gözleri daha da kısılıyordu. "Sen kimsin? Flores için mi çalışıyorsun?"

Flores'in kim olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi.

"Oyun böyle işlemiyor," diye hatırlattım ona. "Soruları ben soracağım. Sen cevaplayacaksın."

"Senin lanet oyununu oynamak zorunda değilim, evlat." Edwards, sandalyesinin kolçağında kılıfında asılı duran eski hizmet tabancasını işaret etti.

Etkilenmiş gibi davranarak kaşlarımı kaldırdım. "Şunu görüyor musun, Seb? Silahı var."

Sebastian ve ben birbirimize baktık. Sonra aynı anda ben silahı ve kılıfını Edwards'ın ulaşamayacağı yere fırlatırken, Seb sağlam bacağını kullanarak katlanır sandalyesinin gergin desteklerini tekmeledi.

Sandalye adamın altında çökünce o da geriye doğru yuvarlandı. Yerde debelenerek silahı almaya çalıştı. Botumla eline bastırıp hareket etmesini önledim.

Sebastian, Edwards'ın diğer koluna da aynısını yaptı. Şimdi çimenlerin üzerinde yatarken bize bakıp öfkeyle uluyordu.

"Sessiz ol," diye çıkıştım, "yoksa o pis çoraplardan birini ağzına tıkarım."

Edwards sandaletlerinin altına bir çift eski yün çorap giyiyordu. Tadının ne kadar iğrenç olacağını benden daha iyi bildiği için hemen sustu.

"Ne istiyorsun?" diye söylendi Edwards.

"Sana söyledim," dedim. "Üç soru. Öncelikle Matthew Schultz'u kim vurdu?"

"Nereden bileyim?"

"Yanlış cevap." Başımla Sebastian'a işaret ettim. Diğer ayakkabısını Edwards'ın boğazına dayayıp bastırdı.

Edwards boğulurcasına sesler çıkarırken yüzü kıpkırmızı kesildi. Seb biraz serbest bırakınca Edwards, "Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Kimse bilmiyor!"

Seb tekrar boğazını bastırmaya başladı ve Edwards anlayamadığım bir şeyler söyledi.

"Bırak," dedim Seb'e, ardından Edwards'dan yana döndüm. "Son şansın. Ne söylüyordun?"

Edwards nefes nefese aksırıp tıksırırken öksürüp durdu. "Çok düşmanı vardı."

"Kim?"

"Herkes. İnsanlar onun İçişleri'yle çalıştığını ve başka polisleri ihbar ettiğini söyledi."

"Peki, onun ölmesini kim istedi?"

"*Bilmiyorum*!" diye bağırdı Edwards. Seb tekrar ayağını kaldırınca Edwards bağırmaya başladı. "Tek bildiğim o gece parkta olmamız gerektiği. Aramaya cevap vermek için."

"Ne araması?"

"Saldırı konusunda. Ancak biz oraya varana kadar silahlı saldırı olacağını bilmiyordum."

"Sana orada olmanı kim söyledi?"

Edwards kıvranarak bileklerini ayaklarımızın altından kurtarmaya çalışıyordu. Ağzını kapatıyor ve yemeği reddetmeye çalışan küçük bir çocuk gibi başını iki yana sallıyordu.

"Kim?" dedim, liflerin ezildiğini hissedene kadar bileğine bastırmaya devam ettim.

"Aahhh!" diye bağırdı Edwards. Daha sonra Seb boynuna son kez bastırmaya başladığında Edwards nefes nefese, "Brodie! Brodie'ydi!" dedi.

Seb'e onu rahat bırakması için başımla işaret ettim.

Ben de ayağımı geri çektiğimde Edwards doğrulup yüzünde somurtkan bir ifadeyle bileklerini ovuşturuyordu.

"Brodie sana o gece orada olmanı mı söyledi?" diye sordum.

"Evet."

"Vurulma olayını gösteren güvenlik görüntülerini aldın mı?"

"Evet. Ama hiç izlemedim. Ortağıma verdim. Coop'un bunu kaydetmesi gerekiyordu. Bunun yerine ortadan kayboldu."

"Bu, makul."

"Bu niye seni ilgilendiriyor?" diye mırıldandı Edwards, Seb'e ve bana dik dik bakarak. "Siz polis değilsiniz. Bu arada siz kimsiniz?"

"Ben seni bu gece öldürmeyecek olan adamım," dedim. "Rica ederim."

Silahını ulaşamayacağı bir yere fırlattıktan sonra Seb'e başımla işaret ettim ve SUV'a geri döndük.

Araca bindiğimizde Seb, "Kimden bahsettiğini biliyor muydun?" diye sordu. "Şu Brodie denen adamı?"

"Evet. Onun kim olduğunu biliyorum."

Logan Schultz'a madalya takarken çekilmiş bir fotoğrafını görmüştüm.

23
CAMILLE

BUGÜN BİR BANKA SOYAÇAKTIM.

Tamamen gerçek dışı görünüyordu. Küçücük, izbe mutfağımda dururken her şey o kadar sıradan ve tanıdık görünüyordu ki yemek pişirme, temizlik yapma veya tamirci dükkânında çalışma gibi normal faaliyetlerden başka bir şey yaptığımı hayal edemiyordum.

Yine de bu gece (çoğunlukla) yasalara saygılı vatandaştan tam anlamıyla suçluya geçiyordum. Nero ve ben planımızı uygulamaya koyduk. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Buna rağmen her şeyin ters gidebileceği binlerce yola odaklanmaktan kendimi alamıyordum. Ya planın bir kısmını unutursam. Ya tek bir hata yaparsam...

Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı.

Babamın bana bir motoru nasıl parçalara ayıracağımı ve tekrar nasıl birleştireceğimi ilk kez gösterdiği anı hayal etmeye çalıştım.

Bunlar karmaşık makinelerdir. Sen de bir makine gibi olmalısın. Hataya yer yok.

Ninova

Plan büyük bir motordu. Daha önce hiç olmadığı kadar sistemli ve doğru yaklaşmam gerekiyordu.

Günün ilk bölümünde acı verici derecede gergindim. Vic'e okuldan sonra Stop & Shop'ta vardiyası olduğunu hatırlattım. Öğle yemeği çantasını buzdolabından almasını söyledim. Babamın kahvaltısını yatağına götürdüm. Dükkânda bir çift fren balatasını değiştirdim. Sonra babama öğle yemeği hazırladım. Bu sefer benimle yemek yemek için masaya oturabilecekti.

"İyi misin, *mija*?" diye sordu babam. "Solgun görünüyorsun. Hasta mısın?"

"Yo, hayır. Hiç hastalanmadığımı biliyorsun."

"Evet, öyle," dedi babam yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bundan asla şikâyet etmiyorsun."

"Bu gece dışarı çıkmam lazım baba," dedim ona. "Vic işte... Burada yalnız başına rahat olacak mısın?"

"Kesinlikle. Bana bebek gibi davranmana gerek yok, tatlım. Her geçen gün daha iyiye gidiyorum. Yakında aşağıda çalışmaya döneceğim."

Dairenin içinde topallayarak yürüyebildiğimi gördüğüm için bundan şüpheliydim. Ama iyimser hissetmesine sevinmiştim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedim ona.

"İyi olacağım. Bu gece *Bir Zamanlar Hollywood'da*'yı izleyeceğim, Showtime'da yayınlanıyor. Muhteşem arabaların olduğu bir film. Tarantino klasik arabaları seviyor. Sırf arka planda sokakları doldurmak için iki bin tane kullandığını okudum. Brad Pitt'in o filmde ne kullandığını hatırlıyor musun?"

"Bilmiyorum." Babam, Vic ve ben filmi izlemeye sinemaya gitmiştik. Filmi büyülenmiş bir halde izlemiştik. Sadece arabalar değil, bu arada sanki her anını yaşıyormuşuz gibi bizi 1969'a çekmesi de büyülemişti. "Ah, bir dakika!" dedim. "Cadillac mıydı?"

Ninova

"Aynen." Babam sırıtarak bakıyordu. "66 model bir DeVille. Tarantino'nun *Rezervuar Köpekleri*'nde kullandığı arabanın aynısı."

"Bunu nasıl biliyorsun?"

"Markette sıra beklerken *Entertainment Weekly*'yi okudum. Açıkçası şimdi değil. Ama market alışverişi yaptığım zamanlarda."

"Peki, bir an önce bu konuya dönsen iyi olur baba. Çünkü sütü unutup duruyorum ve Vic'e eve biraz süt getirmesini söylediğimde o berbat pembe şeyi de alıyor. Mısır gevreğine falan koyuyor. İğrenç."

Babam ciddi bir tavırla başını sallayarak "Kardeşin çok rahatsız," diye onayladı.

Onu tekrar şakalaşırken görmek beni mutlu etmişti. Yağla kaplı olduğum ve onun bornozunun altında hâlâ zayıf olduğu gerçeğini görmezden gelerek ona sarılmak için masanın üzerinden uzandım.

"Bu geceki randevunda iyi şanslar," diyerek göz kırptı babam.

Yüzüm kızardı. "Bu bir randevu değil."

"Tabii, tabii," dedi. "Dışarı çıktığını gördüğüme sevindim. Sen bunu hak ediyorsun, Camille."

"Teşekkür ederim, baba."

Aptalcaydı ama babamın bana şans dilemesi beni biraz sakinleştirmişti aslında. Günlük işlerimi bitirmek için dükkâna geri döndüm. Daha sonra duş alıp kıyafetlerimi değiştirdim.

Ancak o zaman Schultz'u aramaya hazırdım.

Telefon birkaç kez çaldı. Telefonu açmayacağından endişelenerek huzursuzca kıpırdandım.

Sonunda onun gergin sesinin, "Güzel haber versen iyi olur," dediğini duydum.

"Öyle. Levi'nin malı nerede ürettiğini buldum."

Ninova

"Emin misin?" Schultz sesindeki hevesi gizleyemiyordu.

"Kesinlikle."

"Dükkânda mısın? Seni almaya geliyorum."

"Evet," dedim. "Birazdan görüşürüz."

***

KIRK DAKİKA SONRA Schultz ile birlikte arka kapıdan girdiğimiz polis merkezindeydim.

Bir kadın polis göğüslerimin arasına mikrofon koyabilsin diye gömleğimi çıkardım.

"Bunu yapmanın daha iyi bir yolu yok mu?" diye sordum Schultz'a.

"Bu daha iyi bir yol. Bu şey eskisinin dörtte biri büyüklüğünde. Bir verici, mikrofon ve pil takımı var. Tüm bunların hepsi bir Zippo'dan biraz daha büyük."

"Ben sadece... sanki birisi onu görecekmiş gibi hissediyorum."

"Hayır," dedi Schultz, bakışlarını göğüslerimin üzerinde gezdirerek. "Gizlemek için oldukça büyük... bir çatalın var."

Kadın memurun Schultz'a pis bir bakış atarak gözlerini kıstığını gördüm ama o bunu fark etmedi bile.

"Peki, hepinizin içeri dalacağını nasıl bileceğim?" diye sordum Schultz'a.

"Kapıyı sebepsiz yere kıramayız. Levi'nin seni laboratuvara götürmesini sağlamalısın. Sonra o suçunu itiraf ederken onu kayda almalısın."

"Ya yapmazsa?"

Schultz soğuk bir şekilde gülümsedi. "O zaman tek başınasın."

Piç kurusu.

Kadın polis, "Hepiniz hazırsınız," dedi.

Mikrofonun yerinde kaldığından emin olmak için tişörtümü başımın üzerine çektim ve biraz dönüp eğildim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Schultz.

"Garip."

Schultz bana, "Alışırsın," diye güvence verdi.

Kurşun geçirmez yelekler ve tam teçhizat giyinmiş bir düzine polis daha dikkatimi çekti. Levi'nin laboratuvarına baskın yapmayı planlıyorlardı.

Tabii, içeri girmeleri için olası bir neden oluşturabilirsem. Eğer bu işi berbat edersem Schultz tek başına kalacağımı söyledi. Levi'nin bodrumunda tek başına olacaktım.

Ve bu en kötü kısmı da değildi; en kötü kısım Nero ve Sebastian'ın kaçış şoförü olmadan bankada mahsur kalması olurdu.

Bu olamazdı. Onları yüzüstü bırakamazdım.

Odadan çıkmak üzereyken Schultz kolumdan tutup beni içeri çekti. Sadece ikimiz vardık, diğer memurlar hazırlanıyordu.

"Bu gece erkek arkadaşın nerede?"

"Şehir dışında," dedim yumuşak bir sesle.

"Bu gece Levi Cargill'i ispiyonladığını biliyor mu?"

"Levi umurunda değil."

Schultz parmaklarını bileğime doladı ve ondan bir adım bile geri çekilmeyeyim diye beni kendine yakın tuttu. Nihayet onunla tanıştığım ilk geceki gibi üniformasını tekrar giyiyordu. Derin lacivert onu sert ve resmi gösteriyordu. Ama şapkasının siperliğinin altındaki gözleri her zamankinden daha parlaktı.

"İkinizi birlikte gördüm," diye tısladı. "Seni uçurumlara kadar takip ettim. Seni arabasının arka koltuğunda gördüm..."

Tenim karıncalanıyordu; hangi geceden bahsettiğini biliyordum. Nero beni Mustang'in arka koltuğunda camlar buharlaşıp ikimiz de terden sırılsıklam olana kadar becermişti.

Schultz sürekli bizi mi izliyordu?

Lanet sürüngen.

"Polisliği ilginç alanlarda kullanıyorsun," diye mırıldandım.

"O gece görevde değildim."

Bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım ama o beni sıkı sıkı tutarken bir santim bile hareket etmeme izin vermedi.

Schultz, "Senin bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum," dedi. "Senin gibi... böyle bir vücuda sahip bir kız... daha iyi sınıftan bir erkek seçebilirdin. Hâlâ yapabilirsin."

"Kendinden mi bahsediyorsun?"

"Neden olmasın?"

Öfkeli ve küçümseyici bir tavırla yüzüne baktım. "Çünkü Nero hakkında ne istersen söyle... O beni asla yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmaya zorlamadı." Bileğimi büküp Schultz'un elinden kurtardım. "Kötü bir adama göre... oldukça iyi biri."

Schultz'u iterek yanından geçtim ve onu sorgu odasında yalnız bıraktım.

Saat neredeyse on olmuştu. Laboratuvara gitmem gerekiyordu.

***

379 MOHAWK CADDESİ'NİN eşiğinde durdum. Nero ve ben burayı Evan Cargill'in mülk kayıtlarından bulmuştuk.

Ali, Levi ve kardeşi hakkındaki küçük yorumunu aktardıktan sonra Nero ile kafa kafaya verip durumu çözdük. Levi, Hudson Bulvarı'ndaki evinde uyuşturucu satıyordu. Ama bunları kardeşinin bodrumunda üretiyordu.

Evan, Ibiza'da mirasını çarçur ederken Levi de evini kullanıyordu. Ağabeyi artık eve geri dönüyordu ve Levi laboratuvarı için yeni bir yer bulması gerektiğinden dolayı öfkeliydi.

Nero ve ben tüm bunları kendi başımıza küçük bir casusluk yaparak doğruladık. Schultz'un yaptığı gibi yaparak Levi'yi, görünüşe göre her perşembe gecesi haftanın malını almak için ziyaret ettiği Mohawk Caddesi'ndeki eve kadar takip ettik. Ya da şöyle demek daha doğru olur, güvenilir koruması Sione bunu alıyor, Levi ise üzerinde tek bir hap bile taşımadığından emin oluyordu.

Ama eve geliyordu. Burası onunla buluşmam gereken yerdi. Eğer Schultz'un istenmeyen "patronumdan" sonsuza dek kurtulacağına dair bir umudum varsa.

Birinin cevap vermesini beklerken ayak parmaklarımın üzerinde gergin bir şekilde zıplayarak kapıyı çaldım. Mikrofonu göğüslerimin arasında hissedebiliyordum. Biraz terlediğim için bantın gevşemesinden korktum. Gereğinden fazla itip kakmamak için hareketsiz durmaya çalışıyordum.

Sonunda kapı aralandı. Sione'nin sert, gülümsemeyen bakışıyla karşılaşmak için başımı kaldırmam gerekti.

"Levi'yi görmem lazım."

Sanki kapıyı suratıma çarpmayı düşünüyormuş gibi bana baktı. Sonra benim geçebileceğim kadar geniş bir şekilde açtı.

"Senin burada ne işin var?" İçeri adım attığım anda Levi söylenmeye başladı. Orada Pauly, Sione ve tanımadığım bir adamla birlikte duruyordu. Dördü de gergin ve sinirli görünüyordu. Burada kimse etrafta ot içmiyordu; Hudson Caddesi'ndeki evi parti yapmak için kullanabilirdi ama Mohawk tamamen iş amaçlıydı.

"Sana buradan kim bahsetti?" diye bağırdı Levi.

"Beni Nero gönderdi," dedim hızlıca.

"Ne?" dedi Levi, gözlerini kısarak.

"Seninle bir anlaşma yapmak istiyor."

"Nasıl bir *anlaşma*?"

Ninova

"Mal istiyor. Hem de fazlasıyla."

Levi, Sione'ye hızlı bir bakış attı. Kocaman omuzlarının neredeyse fark edilemeyecek bir omuz silkmeyle yükselip alçaldığını görebildim.

"Seni neden gönderdi?" diye sordu Levi.

"Onun kız arkadaşıyım."

"Onun *kız arkadaşı* mı?" diye bağırdı Levi.

Pauly, Levi'ye bir şeyler mırıldandı, belki de söylediklerimi onaylamıştı. Levi'nin yüzündeki ifade bir anda değişerek saygın bir hale büründü.

"Bunu bilmiyordum," dedi.

"Laboratuvarı kontrol etmemi istiyor. Eğer söylediklerimi beğenirse ailesi sipariş verecek."

"Burası McDonald's değil," diyen Levi, kaşlarını çattı. "Genelde başkası için üretim yapmıyorum."

"Tamam," dedim soğuk bir tavırla. "Söylediklerini Gallo'lara ileteceğim."

"Ne yani... hepsi mi?" Levi gergin bir şekilde bir bana bir adamlara baktı.

"Evet, *hepsi*. Enzo kendi mahallesindeki küçük operasyonunu yürütmene izin veriyor. Gallo'larla dostane ilişkiler içinde kalmak isteyeceğini düşünüyorum. Ama sana işini nasıl yürüteceğini söyleyecek değilim."

Levi benden rahatsız olarak dudaklarını yaladı ama Gallo'lara dudak bükecek kadar cesur değildi. "İyi," dedi kısaca. "Hadi, aşağı inelim."

Gallo'ları bahane olarak sunacağımı Schultz'a zaten söylemiştim. Yine de kaydın bu kısmını delil olarak kullanmak gibi parlak bir fikre kapılmamasını umuyordum.

Levi'yi gıcırdayan ahşap merdivenlerden bodruma doğru takip ettim.

Burası yaklaşık yirmi derece daha sıcaktı. Bir grup sıkı uyuşturucu satıcısına yalan söylemenin stresiyle zaten kızarmış ve aşırı ısınmıştım. Şimdi tenim her zamankinden daha fazla terlemeye başlamıştı. Levi'nin fark etmesini istemediğim için elimin tersiyle alnımı sildim.

"Klima yok mu?" diye sordum.

Levi omzunu silkti. "Mutfak sıcak oluyor."

Bodrum katı geniş ama alçak tavanlıydı. Sadece duvarların yüksek noktalarına yerleştirilmiş küçük pencereler dışarıya açılıyordu. Buranın inşaatı henüz bitmemişti; çıplak beton zeminler ve açıkta kalan direkleri görmemek imkânsızdı. Yine de fıçılar, damıtıcı ve arka bahçeye açılan bir davlumbazla bir tür endüstriyel "mutfak" vardı.

Üç "aşçı" üzerlerinde şort, deri önlük, ağır iş eldivenleri ve yağmur çizmeleri giymişti. Hepsinin yüzünde maske vardı. Açıkta kalan derilerinden ter damlıyordu.

Ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlaç yapımının çeşitli aşamalarını süreç içinde görebiliyordum, ancak bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Peki, malzemeleri nereden buluyorsun?" diye sordum Levi'ye.

"Öncü bileşenler Çin'den geliyor," dedi. "Safrol ile işe başlıyorsun. Daha sonra formaldehit ve amonyum klorürden metilamin hidroklorür yapıyorsun."

Bunların ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi başımı salladım. Vic anlardı. Umarım Schultz da telsizin diğer ucunda anlıyordu.

Ninova

Levi, ilaç yapımının çeşitli aşamalarına dikkat çekerek açıklamasına devam etti. Bunun Schultz'un kapıyı kırması için yeterli "suçlayıcı delil" olmasını umarak başımı sallayıp onu cesaretlendirmeye devam ettim. Aslında her an polislerin içeri gireceğini duymayı bekliyordum.

Saatime hızlıca bir göz attım. Saat on bire yirmi vardı. Sadece Schultz'u buraya sokmam değil, aynı zamanda çıkmam da gerekiyordu. Nero ve diğerlerini tam olarak 23.05'te almalıydım.

Levi, "Daha sonra MDMA yağını hidroklorik asit ve izopropil alkolle birleştirerek kristalleştiriyorsun," diyerek anlatımını bitirdi.

"Çok iş varmış gibi görünüyor," dedim zayıf bir sesle.

"Evet, çok büyük bir iş bu. Ayrıca hiçbir şeye dokunma çünkü her yerde cıva var."

Harika. Burada geçirdiğim her dakika muhtemelen hayatımdan bir hafta çalıyordum.

"Tatmin oldun mu?" diye dalga geçti Levi. "Benimle ilgili Nero'ya iyi bir rapor verecek misin?"

"Evet," dedim. "Hepsi... harika görünüyor."

"Bu da ne böyle?" diye soran Pauly, karnımı işaret etti.

Ağır hareketlerle başımı aşağıya doğru çevirdim. Terden ıslanan bant çözülmüş ve mikrofon tişörtümün altından çıkmıştı. Bunu hiç fark etmemiştim bile. Şimdi kasıklarımdan sarkıyor, kablonun ucunda asılı duruyordu.

Levi göz açıp kapayıncaya kadar bıçağını çekip tişörtümün önünü kesti. Tişörtü yırtıp açarak gevşek bandı, mikrofonu ve pil takımını ortaya çıkardı. Mikrofonu alıp yere attı ve kırık bir plastik yığını haline gelinceye kadar üzerine bastı.

"Sen kahrolası bir ajansın," dedi, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu.

Elindeki sustalı bıçağa bakarak, "Evet, polisler de her an burada olabilir, o yüzden onu kullanmayı aklından bile geçirme," dedim.

Beni şoke eden ve dehşete düşüren Levi'nin bir kahkaha atmasıydı.

"Ben öyle sanmıyorum. Bu evin her köşesinde bir sinyal bozucu var. Polisler bu kayıttan hiçbir şey duymadı. Bu da kimsenin seni kurtarmaya gelmeyeceği anlamına geliyor." Başıyla Sione'ye işaret etti. "Kurtul ondan."

Sione beni kolumdan yakalayıp merdivenlerden yukarı sürüklemeye başladı.

"Hayır!" diye çığlık attım. "Bunu yapmak istemezsin!"

Levi umursamaz bir tavırla, "Kesinlikle istiyorum," dedi.

Sione beni sanki bir bez bebekmişim gibi sürükledi. Beni ana kata ve gerçek mutfağa çekmekte hiç zorlanmıyordu.

Var gücümle debelenip ondan kurtulmaya çalıştım. Duvara yumruk atmaktan farksızdı. Hiçbirini hissetmiyor gibi görünüyordu.

"Yapma!" diye yalvardım ona. "Beni öldürürsen Nero..."

"Ben Nero için çalışmıyorum," diye homurdandı Sione. "Levi için çalışıyorum."

Bunun üzerine devasa ellerini boğazıma dolayıp sıkmaya başladı.

Kalan iki saniyelik kan akışında gözlerimi kapattım ve Nero'nun bu durumda ne yapacağını hayal etmeye çalıştım.

Bana ne söylediğini hatırladım: *Her zaman daha küçük rakip olacaksın. O yüzden adil oynamaya çalışma bile. Hassas noktalarına vur; gözler, burun, boğaz, diz kapakları, kasıklar, ayaklar.*

Kalan gücümün son zerresiyle Sione'nin ayağına sertçe bastım. Sonra onu tekrar diz kapağından tekmeledim. Gövde benzeri bacağı altına büküldü ve elleri boğazımın etrafında hafifçe

Ninova

gevşedi. İşte o zaman onun taşaklarına olabildiğince sert tekme attım.

Bir anlığına beni bırakıp iki büklüm oldu. Nero'nun bana verdiği bıçağı cebimden çıkardım ve tıpkı onun bana gösterdiği gibi hızla açtım. Sonra onu Sione'nin omzuna sapladım.

Onu boynundan bıçaklamayı deneyebilirdim. Ama çaresizliğimde bile onu öldürmek istemiyordum.

Çok geçmeden bunun büyük bir hata olduğunu anladım.

Kaçmak için döndüğümde Sione bileğimi yakalayıp bacaklarımı altımdan çekti. Yüzüstü yere düşünce ciğerlerimden hava boşaldı. Çenem zemine vurunca dişlerim birbirine çarptı ve dilimi ağzımı kanla dolduracak kadar sert bir şekilde ısırdım.

Sione beni kendisine doğru çekerken gözlerinden öfke ve ölüm akıyordu. Döndüm ve ona doğru tekme attım ama faydası olmadı. O çok güçlüydü.

Beni tişörtümün yırtık pırtık kalıntılarından yakalayıp kendine doğru çekti ve kocaman yumruğunu yüzüme doğru salladı.

Çılgınca yakınımda ne varsa onu kaptım; ocağın üzerindeki dökme demir kızartma tavası. Yumruğu yüzüme çarpmadan bir milisaniye önce tavayı kafasına indirebilmiştim. Darbe onu sarstı ve yumruğu alnıma saplandı, hâlâ görüşümü yıldızlarla dolduracak kadar sert bir şekilde bana vurmuştu.

Bıçağın sapını tutup omzundan çıkarmayı başardım.

İkimiz de zıt yönlerde geriye doğru tökezledik. Bıçak elimdeydi ama o da yetmiş kilo ağırlığındaydı. Birbirimizin etrafında dönerken, Sione sersemlemiş ama ölümcül görünüyordu.

Bu sırada birinin merdivenlerden çıktığını duydum.

"Orada neler oluyor?" diye bağırdı Levi. "Sakın bana yardıma ihtiyacın olduğunu söyleme, o küçük..."

O anda ön kapı polisin koçbaşının şiddetiyle içeriye doğru patladı. Birisi evin içine metal bir kutu fırlattı ve kutu mutfak ile oturma odası arasındaki koridora doğru yuvarlandı.

Sione ona sert bir ifadeyle bakarken zihni tam olarak kendini toparlayamamıştı.

Arka kapıya doğru koştum. Kutu patlayacakken kapıyı açabildim. Işık ve gürültü göz kamaştırıyordu.

Patlamanın etkisiyle arka basamaklardan çimenlerin üzerine fırladım. Patlamanın sadece bir kısmına denk gelmeme rağmen kulaklarım sağır, gözlerim görmez halde yerde sürünüyordum. Kaybedecek bir saniyemin olmadığını biliyordum. Arka çite doğru koşarken önümü belli belirsiz görüyordum. Çitin üzerinden atlarken her iki kolum da sıyrıldı ama diğer tarafa da güvenli bir şekilde düştüm.

Adrenalinle doluydum, bedenim bana Levi'nin evinden olabildiğince hızlı koşmamı, kaçmamı söylüyordu.

Bunun yerine komşusunun bahçesinde sürünüyordum.

Polislerin Levi'nin evine akın ederek, "YERE YAT! YERE YAT!" diye bağırdıklarını görebiliyordum.

Görünüşe göre Schultz'un endişelenmesine yetecek kadar zaman geçmişti. Veya kaydın bir kısmını almayı başarmıştı. Artık gerçekten umurumda değildi. Schultz'un dikkati dağılmıştı, ben de işimi yapmıştım. Ya da en azından çoğunu. İhtiyacım olan bir şey daha vardı...

Görüşüm yeniden netleşmeye başladı ancak sesler hâlâ boğuktu ve çınlama devam ediyordu.

Polis arabalarının arkasına, halatlarla kapatılmış sokağın kenarındaki minibüse doğru sürünerek ilerledim.

Derin nefesler alıp yere eğilerek komşunun bahçesinden sürücü kapısma doğru koştum. Kilidi açıktı. Kontakta anahtar

Ninova

yoktu ama bu sorun değildi. Nero'nun bıçağını kullanarak direksiyon kolonundaki vidaları çevirdim, ardından akü ve ateşleme kablolarının yalıtımını sıyırdım. Bunları bir araya getirdiğimde gösterge panelinin ışığı yandı. Dikkat çekmediğinden emin olmak için ön cama hızlıca bir göz attım. Polislerin hepsi eve odaklanmış halde diğer yöne bakıyordu.

Çalıştırma telini alıp diğer ikisine doğru ateşledim.

Motor hayata döndü.

İşte bu.

Lastikleri yakma dürtüsüne direnerek sessizce kaldırımdan uzaklaştım ve kimse fark etmeden yola çıktım.

Ninova

24
NERO

CAMILLE'İ LEVI'NİN EVİNE GÖNDERMEKTEN hiç hoşlanmamıştım. Özellikle de onu koruyan tek aptal Schultz varken. Ama Camille'in kendi başının çaresine bakacağını biliyordum. Schultz da muhbirini hayatta tutarak kendi çıkarlarını gözetecekti.

Yine de bu işe girerken dikkatim her zamankinden daha fazla dağılmış durumdaydı.

Bu da iyiye işaret değildi.

Çünkü bu iş çok karmaşıktı. Aslında neredeyse gergin olduğumu söyleyebilirdim. Tabii, böyle bir duyguyu hissettiğimi kabul etmeye istekli olsaydım.

Buna sadece... gergin deyip geçelim. Saç derimden omurgama kadar uzanan bir gerginlik.

Saatime baktım: 22.02. Camille şu anda Levi'nin evine gidiyor olmalıydı.

Ninova

Siktir, siktir, siktir, bunu planladığımıza pişmanım. Schultz'un meşgul olduğundan emin olmanın tek yolu bu gibi görünüyordu. Ama şimdi bir gecede iki işi birden yapmak çılgınca geliyordu...

Birlikte kalmalıydık.

Eğer hepimiz bu durumdan canlı çıkarsak Camille'i artık gözümün önünden ayırmayacaktım. Benim yanımda güvende olurdu.

"İyi misin?" diye sordu Seb bana.

"Elbette."

Odaklanmaya kararlı bir şekilde saçlarımı gözlerimin önünden çektim.

Sebastian, Mason ve Jonesy geceye hazırlanıyordu. Onun minibüsünü kullanacağımız için Jonesy'nin evindeydik. Brickhouse Güvenlik'te çalıştığı dönemden kalma güzel, beyaz, camsız bir elektrikçi minibüsü vardı. Bu dört yıl önceydi ama Jonesy, Alliance Bank'a güç veren panel de dahil olmak üzere çoğu elektrik panelini nasıl keseceğini hatırlıyordu.

Jonesy'yi seviyordum ama çok gergindi. Manik bir dönemdeyken bütün gece uyanık kalıp hükümetin internet sitelerini çökertiyor ve komplo teorilerini kanıtlamaya çalışıyordu. Depresif bir durumdayken bodrumuna çekilir, pizzayla altılı bira getirmedikçe ve *Halo* dışında hiçbir şeyi tartışmayı kabul etmedikçe kimsenin buraya gelmesine izin vermezdi.

Onu bu iki durumun tam ortasında, gerçekten üretken olabileceği bir anda yakalamalıydınız.

Bugün iyi görünüyordu. Duş almıştı (her zaman iyiye işaretti) ve sakallı İsa evresindeki John Lennon'a biraz benzemesini sağlayan yeni bir gözlük takmıştı.

Jonesy bizi 600 Kuzey LaSalle'ye götürdüğünde burada çalıntı anahtar kartını kullanarak yeraltı otoparkına girdik.

Burası, ofis alanından faydalanan bir grup hukuk firması ve özel sermaye şirketinin bulunduğu ortak kullanımlı bir binaydı. Mükemmel bir erişim noktası değildi çünkü avukatlar ve finansçılar gece geç saatlerde çalışmayı seviyorlardı, ancak binanın çok özel bir özelliği vardı: Alliance Bank'ın üç buçuk metre yakınma kadar uzanan bir veranda bahçe alanı.

Minibüsten atlayıp arka taraftan bir merdivenle birkaç boya kutusu aldık.

Sağ kulağımdaki kulaklığa dokunarak Jonesy'ye, "Bir sorun olursa bana haber ver," dedim.

Başıyla beni onaylayarak "Ben sana onay verene kadar camı kesme," dedi.

Jonesy, Alliance binasına güç sağlayan elektrik şebekesine doğru yola çıktı. Yaklaşık on iki dakika uzaklıktaydı ve iş süresince orada kalması, çevre sensörlerinin sinyallerini manuel olarak kapatması gerekiyordu. Geri dönüp bizi tekrar almaya vakti olmayacaktı. Bu noktada Camille devreye girecekti.

İster istemez saate bakıp durdum. Saat 22.16'ydı. Şu anda kesinlikle Levi'nin evindeydi.

Mason, Seb ve ben asansörle altıncı kata çıktık. Hepimizin üzerinde boya sıçramış tulumlar vardı ama neden bir grup boyacının gecenin bu saatinde çalışmaya geldiğini merak edecek biriyle karşılaşmamayı tercih ederdim.

Şans eseri altıncı kat sessizdi. Koridorun sonunda bir ışık vardı; kıdemsiz bir avukat büyük ihtimalle büyük bir dosya yığını üzerinde çalışıyordu. Küçük boyama ekibimiz sessizce bahçe verandasına doğru ilerliyordu.

Açık havada yemek masaları ve avukatları güneşten veya yağmurdan korumak için açık şemsiyelerle dolu olan güzel bir alandı.

Korkuluğun diğer tarafında ne olduğuyla daha çok ilgileniyordum.

Tamamen sessizlik içinde hareket etmeye çalışıyorduk. Altı kat yukarıdaydık ve hemen altımızda bir sokak vardı. İlgi çekmek niyetinde değildik.

Dikkatlice merdiveni uzatıp binalar arasındaki boşluğun üzerine yerleştirdik. Merdiveni bizim tarafımıza sabitlemek kolaydı. Diğer tarafta bacaklar yalnızca yaklaşık on santim bir pencere pervazına dayanıyordu. En ufak bir sarsıntıda, büyük bir gürültüyle ve karşıya tırmanmaya çalışan kişinin omurgasının parçalanmasıyla her şeyi mahvedebilirdik.

İlk etapta o kişi bendim.

Ben tırmanırken Sebastian ve Mason merdiveni sabit tutuyorlardı. Bu en kötü kısımdı çünkü diğer tarafta onu tutacak kimse yoktu. Sadece yavaş ve dikkatli olmam gerekiyordu.

Ben Seb ve Mason'ın desteklediği tarafta dururken sorun yoktu. Bununla birlikte, ortaya doğru ne kadar yaklaşırsam, metal payandalar o kadar esnek ve dengesiz hissettiriyordu. Yükseklikten korkmuyordum. Ama betondan otuz metre yükseklikte olmak hiç de hoş değildi.

Kendimi buzlu bir yarıktan geçen bir dağcı gibi hissediyordum; ancak Alplerin kutsanmış soğuğu yerine tulumlar, lateks eldivenler ve otuz yedi derecelik Chicago sıcağında kıçımdan ter döküyordum.

Merdiven gıcırdayıp sağa doğru kıvrıldığında midemin bulanmasına neden oldu. Bacaklarım zar zor pencere pervazına tutunuyordu. Camın yanma gelene kadar adım adım ilerlemeye devam ettim.

Kulaklığıma dokunarak, "Hazır mısın, Jonesy?" diye sordum.

"Hım-hım," diye homurdandı. Sesi sanki ağzında bir şey tutuyormuş gibi gelmişti. "Pencere sensörleri kapalı olmalı."

"Olmalı mı?"

"Emin olmanın tek yolu."

Merdivendeki tehlikeli konumumu bozmamaya dikkat ederek camı kesmeye başladım. Mükemmel bir daire çizerek camı çıkarıp kenara doğru ittim. Sonra delikten sürünerek geçtim.

Bir ofise girdim. Burası Raymond Page'in ofisi değildi; onunki iki kat yukarıdaydı. Bu, masasında üç fincan yarı içilmiş soğuk kahve ve duvarında da yağmurda bir kedi yavrusunun resmiyle birlikte *Her Şey Güzel Olacak* yazan iç karartıcı bir motivasyon posteri olan sıradan birinin sade, sıkıcı odasıydı.

Seb'in beni takip etmesini bekliyordum. Merdiveni geçmeyi başarsa da delikten geçmekte biraz zorlandı. O kadar uzun boyluydu ki çok fazla bal yediğinde Winnie the Pooh gibi neredeyse yarı yolda sıkışıp kalacak kadar iriydi. Sırt çantası da bu duruma pek yardımcı olmuyordu.

"Yok canım, az daha küçük kesseydin ya," diye homurdandı Seb.

"Groot'nun* peşimden geldiğini unuttum."

Mason peşimizden gelmeyecekti, bunun yerine merdiveni geri çekecek, sonra da bir şeyler ters giderse diye verandada biraz takılıp biz de onun bulunduğu yere gidecektik. Ayrıca herhangi biri bize doğru gelirse birinin polis tarayıcısını dinleyip haber vermesi gerekiyordu.

"Gergin misin?" diye sordum Seb'e.

Bir anlığına sorumu düşündü. "Aslında hayır. Ama gün içinde öyleydim. Bu sabah iki kez kustum. Ancak bu büyük bir maçta oynamaya benziyor; sahaya çıktığında artık gergin olmuyorsun. Sadece göreve odaklanıyorsun."

"İyi," diyerek başımla onu onayladım. "Herhangi bir değişiklik hissedersen söyle."

---

* Marvel Comics tarafından yayınlanan Amerikan çizgi romanlarında görünen kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

Ninova

Saatime tekrar baktım; 22.32. Şansımız varsa Camille, Levi'nin evinden çıkıp bizim kaçış arabamıza binecekti. Keşke ona mesaj atabilseydim. Schultz'un telefonunun eline geçmesi ihtimaline karşı iletişim halinde kalmalıydık.

Boyacı kıyafetlerini çıkardık. Bu kılık buradaki kimseyi kandıramazdı ve altındaki tüm diğer ekipmanlarla birlikte çok sıcak oluyordu. Daha sonra en yakın asansöre geçtik. Asansörü bizim kata çağırmak için düğmeye basmadım. Bunun yerine Seb ve ben asansör boşluğuna inebilmek için kapıları açmaya çalıştık.

Binada üç asansör bulunuyordu; ikisi ana katlara hizmet ediyor ve biri yalnızca zemin kattaki kasaya gidiyordu.

O asansördeki kameraları ve sensörleri devre dışı bırakmak zor olurdu. Ama yapılabilirdi. Yapamayacağımız tek şey alarmı devre dışı bırakmaktı. Asansör kabini hareket ederse, doğrudan uzak güvenliğe yönelik bir alarmı tetikleyebilirdi. Bunu aşmanın başka yolu yoktu; asansör kabinleri mesai saatleri dışında hareket etmezdi.

Ancak sistemi kullanmak için kabine gerçekten ihtiyacım yoktu. Her üç asansör de aynı havalandırma bacalarına bakıyordu. Kabinleri tamamen görmezden gelerek Seb ve ben boşluktan aşağı inebilir, sonra da kasanın kendisine doğru ilerleyebilirdik. Tabii, irikıyım kardeşimin yol boyunca birçok dar noktadan rahatlıkla geçebileceğini varsayıyordum.

Asansör kablolarını aşağı kaydırmak için kelepçeler kullandık. Beden eğitimi dersinde ip tırmanışı yapmak gibiydi ama tersiydi. Ayrıca beden eğitimi dersinden nefret ediyordum.

Seb elbette bu konuda çok başarılıydı. Aslında eğleniyormuş gibi gülümsüyordu. "Kendimi bir casus gibi hissediyorum."

"Ah, öyle mi? Sadece bir sonraki kısmı bekle. O zaman son derece havalı görüneceğiz."

Seb ve ben asansörlerin arasındaki yatay hava boşluğundan kıvranarak inmeye başladık. Yavaş, sıkı ve son derece sıcak. Yüzümden ter akıyordu. Acele etmenin bir yolu yoktu; yapabileceğimiz tek şey santim santim ilerlemeye devam etmekti.

Üçüncü asansör boşluğuna girdikten sonra son yüz metreden aşağı kabine doğru indik.

"Şimdi ne var?" dedi Seb, ayaklarını zemine bastığında.

"Şimdi esas göreve başlıyoruz."

Jonesy harici sensörlerin çoğunu geçici olarak devre dışı bırakmıştı. Sismik sensörler hâlâ çalışıyordu, bu yüzden kasaya tünel açamıyor veya kapıyı patlatamıyorduk. İçeride termal hareket sensörleri de hâlâ çalışıyordu.

İşin iyi tarafı hem hareketi hem de ısıyı hissetmedikleri sürece devreye girmeyeceklerdi. Ama onları bozmak için yeterince yaklaşmam gerekiyordu.

Bu yüzden Seb ve ben, arkadaşım Mason'm yaptığı muhtemelen şimdiye kadarki en utanç verici kostümleri giydik. Parlak folyodan yapılmış dev şekerlemeleri andıran kostüm, bizi tepeden tırnağa kuşatarak iki yüksek yansıtıcı maskot gibi görünmemize neden olmuştu. Kostümün göz çukurlarından etrafı zar zor görebiliyordum ama bu kostümler terleyen vücutlarımızdan yayılan ısıyı sensörleri devre dışı bırakana kadar engelleyecekti.

Seb ve ben asansörün kapılarını açtık. Önce ben içeri girdim. Alanın içi tamamen karanlıktı. Tıpkı burada Bella'yla birlikteyken yaptığım gibi asansörden ne kadar uzaktayız diye adımlarımı saydım. Sensörlerin her birinin nerede olduğunu hatırlayarak onlara köpük püskürttüm. Bu onların hareketi görme fonksiyonunu engelleyecekti. Sonra şansımız yaver giderse ısıyı fark etmiş ya da etmemiş bir önemi kalmayacaktı.

Kameralara da sprey sıktım. Işık onları tetikliyordu ve burada olduğumuz süre boyunca körü körüne çalışmak zorunda kalmak istemiyordum.

Ninova

Tüm sensörleri kapattıktan sonra Seb ve ben kırışık folyo elbiselerimizin kapüşonlarını indirip fenerlerimizi yaktık.

Artık etrafı görebiliyorduk.

En azından biraz.

Kulaklığıma dokunup, "Şu ana kadar her şey yolunda mı?" diye fısıldadım.

Mason, "Polis radarı sessiz," dedi.

Jonesy, "Burada her şey yolunda görünüyor," diye ekledi.

Sesleri tiz ve uzaktan geliyordu. Kasa bölümünde sinyal doğru düzgün çekmiyordu. Bize rahatlıkla ulaşabileceklerine güvenemediğimden hızlı çalışmak zorundaydık.

Seb ile birlikte sert çelikten yapılmış, yüz seksen santim çapında ve altmış santim kalınlığında devasa bir lomboz gibi görünen kasa kapısına yaklaştık.

Bizi tek bir şey engelliyordu.

Bu kasanın şifresi değildi; Bella'yla birlikte buraya yaptığımız küçük gezide yerleştirdiğim gizli kamera sayesinde bunu zaten biliyordum.

O zamandan bu yana Raymond Page ve banka müdürünün kodu otuz kez girdiğini gördüm. Sadece iki kez değiştirdiler ki bu da banka protokolünden kaynaklı değildi, bence Raymond biraz tembel bir herifti.

Hayır, geriye kalan tek şey dış manyetik kilitti.

Kilit iki plakadan oluşuyordu. Kurulduğunda manyetik bir alan oluşturuyorlardı. Kapıyı mesai saatleri dışında açarsanız o alan bozulurdu. Jonesy'nin bile müdahale edemeyeceği bir alarmı tetikleyebilirdi. Bunun aşmanın başka yolu yoktu, alanın bütün gece boyunca bozulmadan kalması gerekiyordu.

Sorunu uzun süre düşünmek zorunda kaldım. Alanı kırmadan plakalar nasıl hareket ettirilebilirdi?

Ninova

Sonunda onları aynı anda hareket ettirmem gerektiğini fark ettim.

Mason'a bana bir tarafında kulp bulunan, dikdörtgen servis tabağına benzeyen alüminyum bir tabak yaptırttım. Annesinin bodrumunda, silikon fırın eldivenlerini ve önünde pleksiglas pencereli bir kovadan oluşan derme çatma kaynak maskesini kullanarak bunları birbirine bağladı. Tam bir aptal gibi görünüyordu ama işçiliği her zaman son milimetresine kadar birinci sınıftı.

Seb tabağı sırt çantasından çıkardı. Düz tarafını çift taraflı bantla kapladım. Daha sonra onu iki sürgünün üzerine yapıştırıp söktüm. Artık her iki sürgüyü de birbirlerinden tam olarak eşit uzaklıkta tutarak aynı anda hareket ettirebiliyordum, sonra geri kalan her şeyi de kaldırdım. Artık kasaya bağlı olmasa da alan sağlamdı.

Bir bomba imha uzmanının inceliğiyle onu dikkatlice duvara koydum.

Seb o kadar sessiz izliyordu ki nefes bile almıyordu.

Başarılı bir şekilde yerine koyduğumda uzun bir iç çekti. "İşe yaradı!"

"Elbette," dedim, sanki hiç şüphem yokmuş gibi.

"Pekâlâ." Seb beklenti içinde ellerini ovuşturup duruyordu. "Şifreyi gir."

"Şifrenin sende olduğunu sanıyordum?" dedim boş gözlerle ona bakarak.

Seb kasa kapısının yanında adeta donup kaldı. "Ne?"

"Ezberleyeceğini sanıyordum?"

"Böyle bir şeyi bana hiç söylemedin."

"Evet, söyledim. Hatırlamıyor musun? 779... gibi bir şeyle başlıyordu."

Seb dehşete düşmüş bir ifadeyle bana baktı.

Bir kahkaha attım. "Şifre bende, seni salak."

"Hiç komik değil."

"Bence komikti."

Şifreyi girdim: 779374.

Sürgüler geri çekilirken dört farklı tıkırtı sesi duydum. Daha sonra kasanın kapısını çekip açtım.

Üst üste yığılmış banknotların kokusu yüzüme çarptı. Nakit paranın belirgin bir kokusu vardır; mürekkep, pamuk, deri, yağ, kir ve madeni paralara dokunmaktan kaynaklanan bir miktar metal kokusu.

Ama Seb ve ben banknotlar için burada değildik. Bu kadar parayı taşımayazdık.

Bizim niyetimiz elmastı.

. Kilitli kutuları delmeye başlamak için Seb'in çantasından matkabı çıkardım. Kilitleri deldikten sonra Seb içindekileri kontrol etti. Külçeler ve değerli taşları torbalara koyduk. Gerisine dokunmadık.

"Maneviyatı olabilecek hiçbir şeyi alma," dedim. "Sırf büyükannesinin evlilik yüzüğünü çaldık diye bir gangsterin peşimize takılmasını istemiyorum."

Kasada iki yüz on bir kilitli kutu vardı.

Yüz sekizincide aradığımı bulmuştum.

Pek bir şeye benzemiyordu; menteşeli kapaklı sade bir ahşap kutuydu.

Yine de onu görür görmez beklentiyle heyecalandığımı hissettim. Kutuyu alıp kapağını kaldırdım.

İçindeki taş güzelliğiyle bu dünyaya ait olamazdı. Gerçekten bir meteorun çekirdeğinde dünyaya düşmüş gibi görünüyordu. Hafif buz mavisi rengiyle berrak ve ışıltılı olan taş, yaklaşık bir tavuk yumurtası büyüklüğündeydi. Kış Elması.

Ninova

Seb benim sessizliğimi ve dinginliğimi fark etti. Yanıma gelip ona baktı.

"Ha siktir," diye soludu.

"Aynen."

Yaklaşık on saniye boyunca taşa bakakaldık. Sonra kutuyu doğrudan cebime koymadan önce kapağını hemen kapattım.

"Devam edelim mi?" diye sordu Seb.

"Hayır. Taşıyabileceğimiz kadarını aldık."

Sebastian ve ben sırt çantalarımızı omuzlarımıza attık. Bu sefer işimiz çok daha zordu çünkü altın cehennem kadar ağırdı. Sadece altın da değildi; platin külçeler, değerli taşlar ve Lucite kutusunda bir adet orijinal Babe Ruth beyzbol kartı, neyse ne fazlasıyla muhteşemdi ve bende olsun istedim.

Geldiğimiz yoldan çıkamadık. Kablolara tırmanmak bizi yavaşlatacaktı. Yolun yarısına geldiğimizde polisler çağrılırsa, şişedeki birkaç böcek gibi sıkışıp kalırdık.

Tek sorun asansörleri devreye sokmanın alarmları tetiklemesiydi. Yani düğmeye bastığımızda ön kapıdan çıkmak için yaklaşık iki dakikamız vardı. Camille kaçış arabasıyla bizi bekliyor olsun diye dua etmekten başka şansım yoktu.

Kulaklığıma dokunup Jonesy'ye, "Dışarı çıkmak üzereyiz. Toplanabilirsin," dedikten sonra Mason'la konuşmaya başladım. "Sen de Mace."

Mason merdivenden uzaklaşıp tulumlarını çıkaracak ve oradan yaya olarak çıkacaktı. Üzerinde herhangi bir suç unsuru yoktu.

Seb ve ben farklı bir hikâyeydik.

"Hazır mısın?" Parmağım asansör düğmesinin üzerinde geziniyordu.

Ninova

Diğer elimde kronometre tutuyordum. Düğmeye bastığım andan itibaren polisler onu kapatmadan önce bankayı çevreleyen iki blokluk alandan uzaklaşmak için tam olarak üç dakikamız olduğunu hesaplamıştım.

Seb gergin ama kararlı görünüyordu. "Hazırım."

Kronometreye ve asansör düğmesine aynı anda bastım.

Asansör aşağı inmeye başladı.

Aşağıya inen asansör kabininin sarsıntı ve uğultusundan başka hiçbir şey duymuyordum ama kabin hareket etmeye başladığı anda bankanın güvenliğini sağlayan firmaya ve Chicago Emniyet Müdürlüğü'ne sessiz bir alarmın tetiklendiğini biliyordum.

Asansörün aşağı inmesi sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu. Kronometreyi izlemeseydim sadece on iki saniye olduğuna asla inanmazdım. Kapılar acı verici bir yavaşlıkla açılırken Seb ve ben koşarak içeri girdik. Lobinin düğmesine bastım.

Kapılar tekrar kapandığında yukarı doğru çıkmaya başladık. Kalbim her geçen saniyede üç dört kez atıyordu.

Asansör durur durmaz Seb ve ben kapıları iterek karanlık, boş alanda hızla ilerlemeye başladık. Ayak seslerimiz cilalı mermerde yankılanıyordu. Hâlâ ölüm sessizliği hâkimdi ama varlığımızın artık bir sır olmadığını biliyordum.

Cam kapılara vardığımızda en yakındaki pirinç desteği alıp cirit gibi pencereye fırlattım. Cam sivri uçlu buz sarkıtları gibi parçalanarak dağıldı. Artık ne kadar gürültü yaptığımızın bir önemi yoktu. Önemli olan mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkmaktı.

Seb ile birlikte kırılan camdan içeri adım attık ve aceleyle sokağa çıkan merdivenlere yöneldik.

Camille'in bizi bekliyor olması gereken kaldırım kenarına baktım.

Ninova

Orada kimse yoktu. Ne araba ne de kamyon vardı, cadde bomboştu.

"O nerede?" diye sordu Seb, sesinden paniklediği anlaşılıyordu.

"Burada olacak."

Saniyeler geçerken yol hâlâ boştu.

"Koşmalı mıyız?" diye sordu Seb.

Merdivenlerin yarısındaydık. Caddede hızla koşabilirdik.

Ama Camille'e bizimle burada buluşmasını söylemiştim.

Birisi, "*Kıpırdama!*" diye bağırdı.

Yavaşça dönüp omzumun üzerinden baktım.

Bir güvenlik görevlisi arkamızda durmuş, silahını Seb ve bana doğrultmuştu.

Herhangi bir güvenlik görevlisi değildi; birkaç hafta önce bizi kasaya indiren yakın arkadaşım Michael'dı.

Michael'ın bu gece çalışmaması gerekiyordu. Bu gece hiçbir güvenlik görevlisinin çalışmaması gerekiyordu.

Michael'ın neden gece 23.00'te burada olduğu sorusu tam bir gizemdi. Tahmin etmem gerekse üst katlardan birinde Raymond için yasal olmayan bir şey yaptığını varsayabilirdim. Ancak umurumda değildi. Ben yalnızca yüzüme doğrultulan silahla ilgileniyordum.

Seb ile üzerimizde Kevlar yelek vardı. Gerçekten onların işlevselliğini veya Michael'ın amacını test etmek istemiyordum.

"Sakin ol," dedim sesimi alçak ve sakin tutarak.

Michael, "Konuşma ve hareket etme, yoksa gözlerinin arasına kurşun sıkarım," diye söylendi.

"Ne yapacaksın?" Seb bana o kadar sessizce mırıldandı ki ben bile duymakta güçlük çektim.

Ninova

Vücudunun bir yay gibi kıvrıldığını görebiliyordum. Kendisinin sadece kiralık bir polis olduğunu düşünerek Michael'ın üzerine atlamak istiyordu. Bu kötü bir fikirdi; Raymond Page'in güvenlik ekibinin başına bir aptalı seçtiğinden şüpheliydim. Bu adam muhtemelen eski bir SEAL ya da daha kötüsüydü.

Dikkatlice, yaptığım şeyi gizlemek için bedenimi çevirerek elimi cebime soktum. Parmaklarımı sustalı bıçağımın kabzasına kapatmaya niyetliydim. Eğer Seb bu herifin dikkatini dağıtabilirse bir şansım olabilirdi...

Ama elim boşta kaldı. Bıçağım artık yanımda değildi; onu Camille'e vermiştim.

Lanet olsun.

O anda sirenleri duydum; uzaktan geliyordu ama her geçen saniye yaklaşıyordu.

Michael kıkırdadı. "Şimdi sıçtın."

Sonra o kadar tuhaf bir şey dikkatimi çekti sanki bir hayaldi. Bankanın mermer sütunlarının arkasındaki bir gölge duvardan sıyrılıp Michael'ın arkasında belirdi. Hızlı bir hareketle güvenliğin bileğini yakalayıp silahını yukarı doğru çekti ve devasa önkolunu Michael'ın boğazına doladı.

Güvenlik görevlisi arka arkaya üç kez tetiğe bastı ama kurşunlar zararsız bir şekilde havada patladı. Bu arada ağabeyim Dante, Michael'ı şimdiye kadar tanık olduğum en acı verici şekilde boğuyordu. Michael bayılıncaya kadar yaklaşık sekiz saniye içinde onu nefessiz bıraktı.

Dante onu merdivenlerin tepesine yatırdı.

"Hey!" dedi Sebastian neşeyle.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Dante ağır omuzlarını silkti. "Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Bu işi hallettik," dedim ona.

"Belli oluyor," diye homurdandı Dante, güvenlik görevlisinin uyuyan gövdesinin üzerinden atlayarak.

Sirenler yaklaşıyordu. Artık gitme vaktiydi.

Dante'nin buralarda bir yerde arabası olmalıydı.

Ama Camille olmadan ayrılmak istemiyordum...

"Hadi gidelim," diye homurdandı Dante.

"Bir saniye daha..." dedim.

Beyaz bir polis minibüsü bankanın önüne gıcırdayarak yaklaştı.

Seb ve Dante sütunların arkasına saklanmak üzereydi.

"Bekle!" dedim.

Camille başını sürücü tarafındaki camdan dışarı çıkardı. "Hadi!" diye bağırdı.

Merdivenlerden aşağıya hızla indik.

Dante ve Seb minibüse atladılar. Çantamdan Mason'ın son icatlarını alıp el bombalarından birini sokağın kuzey ucuna, birini de güney ucuna fırlattım. Sonra yolcu koltuğuna atlayıp Camille'e, "Monroe'nun batısına sür!" diye bağırdım.

Polis arabaları LaSalle'e her iki yönden yaklaşıyordu. İki taraftan bize yaklaştıklarını görebiliyordum.

Birkaç saniye sonra el bombaları patladı.

Normal şekilde değil; içinde hiçbir madde yoktu. Bunun yerine el bombaları etrafı sise boğdu. Çapı on iki metre ve yüksekliği yüz metre olan çift yoğun siyah duman sütunu oluşturdu. Bu, kıyamet gösterişiyle her iki yöndeki görüşü engellemişti.

Camille gaz pedalına basıp duman sütunlarının arasındaki boşluktan geçti. Monroe Caddesi'nin hızla geçerek bizi finans bölgesinin dışına, nehre doğru götürdü.

Ninova

Minibüsü bir spor araba gibi kullanarak hızlı ve agresif bir şekilde sürüyordu. Onu izlerken sırıtmadan duramıyordum. Hoşuma gitmeyen tek şey boynunun etrafındaki çirkin izler ve çenesindeki yarıktı. Tişörtünün vücudundan kesilmiş gibi göründüğünden bahsetmiyorum bile.

"İyi misin?" diye sordum ona.

Camille gözlerini tekrar yola çevirmeden önce bana gülümsedi. "Bundan daha iyisi olamazdı."

Mutluluktan içim içime sığmazken ben de aynı şekilde sırıttığımı fark ettim.

Başardık. Siktiğimin işini başardık.

Dört bir yanda siren seslerini duyuyordum. Muhtemelen yirmi polis arabası her yönden bankaya doğru geliyordu. Fark edilmeden hepsinden geçmek bir mucize gerektirecekti.

Camille nehri geçmek için köprüye doğru ilerledi.

Bunun yerine, "Buradan sağa dön. Sonra tekrar sağa dön," dedim.

"Ama geriye dönmüş olacağız..."

"Bana güven," dedim.

Camille direksiyonu sağa kırıp sonra tekrar sağa döndü.

Şimdi Washington Caddesi'ndeki LaSalle'ye geri dönüyorduk. Gerçekten de iki polis arabası sirenleri çalarak arkamızdan geliyordu. Camille'in direksiyondaki elleri kasılmıştı ve yüzü solgundu.

"Ne yapayım?" diye sordu.

"Sadece devam et."

Polis arabaları her iki tarafımızdan geçip Washington'a yaklaştı.

Camille şaşkınlıkla bir kahkaha attı.

"Onlarla birlikte olduğumuzu sandılar," dedim ona. "Ters yöne gitmek çok daha şüphe çekerdi."

Başka bir ekip arabasının yanımızdan geçmesine izin vererek nehir kenarından yolumuza devam ettik. Polislerin çoğunluğunun geçtiğinden emin olduktan sonra sola dönüp kuzeye doğru ilerledik.

Sirenlerin sesi giderek azalırken Seb ve Dante gülmeye başladılar. Camille de onlara katıldı; sesi her zamankinden daha yüksek ve biraz ürkekti.

"Başardık," dedi, sanki hâlâ inanamıyormuş gibi.

"Aradığını buldun mu?" diye sordu Dante bana.

"Elbette buldum."

Şimdi Dante ve Seb merakla Camille'e bakıyorlardı.

Dante gürleyen sesiyle, "Bizi aldığın için teşekkürler," dedi.

Camille'in yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Henüz ailemden hiçbiriyle resmi olarak tanışmamıştı ama Old Town'daki herkesin bildiği gibi kardeşlerimin kim olduğunu biliyordu. "Geciktiğim için özür dilerim."

"Nasıl gitti?" diye sordum ona.

"Yol boyunca birkaç... tümsek vardı."

"Ama sen iyi misin? Gerçekten iyi misin?"

"Evet," dedi Camille, kara gözlerini yeniden benden yana çevirerek.

Kardeşlerimin bizi izlediğini hissedebiliyordum. Umurumda değildi.

Elini tutup dudaklarıma götürüp öptüm. "İnanılmazsın," dedim ona.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

25
CAMILLE

NERO BANA, "BURADAN DÖN," dedi.

Roscoe Village'tan geçtik. Bir banka soygununu gerçekleştirdikten sadece birkaç dakika sonra böylesine sessiz küçük bir mahallede olmak çok tuhaftı. Whole Foods ve Trader Joe's'un yanından ilerledik. Hipster* çatı katları ve kafeler suç faaliyetlerinin antitezi gibi görünüyordu.

Polis minibüsünden kurtulmamız gerektiğini biliyordum ama Nero'nun aklında kendi hedefi var gibi görünüyordu.

"İşte burası," diyerek bir otoparkı işaret etti.

Biraz kafam karışmış halde ilk bölmeye döndüm. "Minibüsü burada mı bırakacağız?" diye sordum.

"Hayır," dedi Nero. "Hadi."

Minibüsten indiğimde Dante benim yerime sürücü koltuğuna oturdu.

Derin sesiyle, "Tanıştığımıza memnun oldum Camille," dedi.

---

* Eskiye dönüş, eskiyi sevmek. (e.n.)

Ninova

Sebastian beni hafifçe selamlayarak "Yakın zamanda tekrar görüşeceğimize eminim," dedi.

Nero ile beni garajda yalnız bırakarak uzaklaştılar.

Tamamen şaşkın bir halde ona doğru döndüm. "Nereye gidiyorlar?"

"Minibüsü yakmaya," diye açıkladı Nero.

"Eve nasıl döneceğiz?"

"Bilmiyorum," diyerek sırıttı. "Beni senin götüreceğini umuyordum."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim onun kesinlikle bir şeyden dolayı heyecanlandığıydı. Sadece çaldığımız çılgın miktardaki paradan kaynaklanmıyordu. Başka bir şey vardı.

"Aklında ne var?" diye sordum şüpheyle.

"Yeni arabandan bahsediyorum."

En yakın durakta park etmiş arabanın toz kaplamış örtüsünü kaldırdı.

Nefesim kesilerek ellerimi ağzıma götürdüm.

Çirkin kıvrımlara sahip, koyu bir kan kırmızısına boyanmış, uzun, şık bir gövde dikkatimi çekti. Krom ızgara ve yuvarlak farlar loş otoparkta parlıyordu. Tekerlekler tertemizdi. Taze derinin kokusunu buradan bile alabiliyordum.

"Şaka yapıyorsun..."

Nero, "Bir araba hakkında asla şaka yapmam," dedi. "Özellikle konu buyken."

Ona doğru döndüm. Tamamen bana odaklı gözleri her zamankinden daha koyu görünüyordu. Yüzünde ciddi bir ifade hâkimdi.

"Nero, bunu kabul edemem... Bir daha asla bulamayabilirsin."

"Camille..." Eliyle yanağıma dokundu. "Her zaman bazı şeyleri yoğun bir şekilde hissettim. Ya da öyle yaptığımı sanıyordum. Ama hayatım boyunca yaşadığım her duygu, sana baktığımda hissettiklerimin yanında hiçbir şey. Araba ya da az önce aldığımız para umurumda değil. Senin yanında her şey silinip gidiyor."

"Bu çılgınlık," diye fısıldadım.

Grand Sport çok güzeldi, son derece güzeldi. Paha biçilemezdi çünkü dünyada bunun bir benzeri daha yoktu ve Nero'nun kendisine ait olacağını düşündüğü zaman harcadığı sayısız vakti asla geri alamazdınız.

Ama kalbimin deli gibi çarpmasına ve gözyaşlarımın dökülmesine neden olan şey arabanın kendisi değildi.

Nero'nun bunu bana vermesindeki anlamdı.

Nero şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem adamdı. İçinde güneşin yüzeyinden daha sıcak olan bir ateş yanıyordu. Ne kadar güçlü bir şekilde nefret ettiğini biliyordum, ne tür bir sevgi hissettiğini ancak hayal edebiliyordum. Bu beni korkutuyordu.

Bunu bana nasıl ve neden verdiğini bilmiyordum.

Kendimi Tanrı tarafından seçilmiş bir ölümlü gibi hissediyordum.

Yine de...

Doğru hissettiriyordu.

Ellerimizin birbirine uyumu. Vücudumuzun birbirine uyum şekli de. Kimse anlamazken benim onu anlamam. Daha önce kimsenin umursamadığı halde onun beni görmesi.

İki huzursuz ruhun birbirinde huzuru bulması.

Uzun zamandır onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum.

Onun için doğru kişi olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Sonra Nero daha da çılgınca bir şey söyledi. "Beni sevebileceğini düşünüyor musun, Camille?"

O kadar şaşırdım ki neredeyse gülecektim.

Yüzümdeki bakışı yanlış anladı.

"Berbat bir geçmişim olduğunu biliyorum ve açıkçası şu an da pek iyi sayılmaz. Öfkem berbat. Sana bakan herkesi öldürmek istiyorum. Benim... kelimelerle ya da duygularla aram iyi değil." Derin bir nefes aldı. O an Nero'nun da neredeyse benim kadar gergin olduğunu fark ettim. "Ama seni seviyorum, Camille. Seni asla incitmeyeceğim. Başka bir şey olmasa bile bu konuda bana güvenebilirsin."

Söyleyecek söz bulamıyordum. Ona cevap vermek için sabırsızlansam da kelimeler dudaklarımdan dökülmüyordu.

Yapabileceğim tek şey onu çekip öpmekti. Onu ilk seferki gibi iştahla ve acı içinde öptüm. Sonra onu küçük camlı odamda öpüştüğümüz gibi öptüm, sanki tüm evren yok olup gitmişti de bir tek ikimiz kalmıştık.

Dudaklarımız ayrıldığında nihayet konuşabildim. "Sana söylemekten korkuyorum, bunu hissetmekten bile korkuyorum. Ama seni seviyorum ve buna bir süreliğine ihtiyacım var."

"Güzel," dedi Nero, sonsuz bir rahatlamayla.

Beni tekrar öpüp bedenimi kendine doğru çekti.

Nero beni bırakıp yüzünde bir gülümsemeyle, "Şimdi beni bir gezintiye çıkar," dedi.

Ardından anahtarları elime tuttuşturdu. Anahtarlık bile orijinaldi, eski gümüşten yapılmış ve yeniden parlatılmıştı.

Taze deriyi ve boyayı içime çekerek sürücü koltuğuna oturdum. Gösterge panelinin tamamı yuvarlak kadranlardan oluşuyordu ve ortada devasa bir direksiyon simidi bulunuyordu.

Anahtarı çevirip motorun kükreyerek çalışmasını ve ardından sabırlı bir mırıltıya dönüşmesini dinledim.

"Bunu bana vereceğini ne zaman anladın?" diye sordum Nero'ya.

Nero gülümsedi. "Ona dokunduğun an. Yüzündeki ifadeyi gördüm."

Otoparktan çıkarken direksiyonun her dönüşünde kalbim hızla çarpıyordu. Araç kusursuz çalışıyordu. Nero gerçekten bir sihirbazdı.

Yolcu koltuğunda mükemmel görünüyordu; şık, kendini beğenmiş ve son derece yakışıklı.

"Sana yakıştı. Tam senin için yapılmış," dedi.

Nehir kenarında ilerleyebilmemiz için doğuya, Lake Shore Drive'a doğru sürdüm. Havada hafif bir esinti hâkimdi. Akçaağaçlar kırmızıya dönüyordu. Sonunda sonbahar gelmişti.

Montrose Point'te durup arabayı şehre bakacak şekilde park ettik. Chicago aydınlanıyor, gökdelenler suya yansıyordu.

Nero'nun kucağına çıkıp onun üzerine oturdum. Bana bakabilmek için koltuğunu yatırdı.

Ay ışığı yüzünün bir yanını aydınlatırken diğeri gölgeler içindeydi.

Karşımdaki bu adamın her zaman iki tarafı olacaktı; karanlık ve intikamcı tarafı ama aynı zamanda güzelliğiyle dünya dışı tarafı.

Nero'nun aletinin şimdiden şiddetle hareket ettiğini, aramızda çok fazla kıyafet varken bana baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Onun gözlerinde kendi yansımamı görebiliyordum. Yüzünden yayılan özlemi görebiliyordum.

Nihayet ilk kez Nero'nun da beni, benim onu istediğim kadar istediğini kabullendim. Benim onu sevdiğim gibi o da beni seviyordu.

Bazı hakaretlerin tenime ne kadar işlediğini hiç fark etmemiştim. İnsanların ne dediği umurumda değil dedim kendime. Ama çirkin, istenmeyen ve zavallı olduğuma dair inancımı sürdürürken iltifatlardan vazgeçtim.

Şimdi dünyanın en güzel adamı bana sevgi ve arzuyla bakıyordu. Eğer gerçekten hak etmiyor olsaydım, benim için bunları hissetmesinin imkânsız olduğunun farkındaydım.

Eğer Nero ve ben mükemmel bir uyum içindeysek -ki öyle olduğumuzdan emindim- o zaman ben de onun dengiydim. Onun bir benzeriydim.

Bu kadar zamandan sonra bunu fark etmek tuhaftı ama sonunda buna inanıyordum. Ben güzeldim. Ben zekiydim. Ben sevgiye değerdim.

"Ne oldu?" diye sordu Nero bana.

Derin bir nefes alıp alnımı alnına yasladım. Onun teninin ve dudaklarının kokusunu içime çektim. Aramızda yalnızca birkaç santim mesafe vardı. Onun nefesini içime çekip yeniden ona veriyordum.

"Gerçekten çok mutluyum."

"Ben de öyle," dedi. "Garip, değil mi?"

Güldüm. "Başkalarının da her zaman böyle hissettiğini düşünüyor musun?"

"Hayır," diyen Nero, kollarını belime dolayıp beni yakınına çekti. "Kimsenin tam olarak böyle hissettiğini sanmıyorum."

Dokunduğu her yerde binlerce duygu uyandıran dolgun dudaklarıyla beni yeniden öptü.

Zaten parçalanmış, ter ve kandan kirlenmiş tişörtümün kalıntılarını çıkardı. Sutyenimi de çıkarıp göğüslerimin ellerinde serbest kalmasını sağladı. Avuçlarıyla kıvrımlarını takip ederken dokunuşuyla sertleşip titreyene kadar parmak uçlarını göğüs uçlarımın üzerinde gezdirdi.

Avucunu sırtımın ortasına koydu ve göğsümü ağzına alabilmek için beni kendine doğru çekti. Meme uçlarımı önce nazikçe, sonra daha sert bir şekilde emerken tüm göğsüm zevkten sızlıyordu.

Boş eliyle diğer göğsüme masaj yapıyor, başparmağını göğsümdeki kasların üzerinde gezdiriyor, sonra meme ucunu doğru kuvvetle kıstırıp çekiyordu.

Zevk ve acı arasındaki mükemmel dengeyi her zaman buluyordu; alttaki zevki bozmadan hissi en yüksek yoğunluğuna taşıyordu.

Konu seks olduğunda Nero son derece sabırlıydı. Göğüslerim en yüksek erojen potansiyellerine ulaşana kadar onları yoğurarak, emerek çok uzun zaman harcıyordu. Mümkün olduğunu düşündüğümden daha hassaslaşmışlardı. O kadar tahrik olmuştum ki o daha başka bir şeye dokunmadan rahatlamak üzereydim.

Aslında ellerini kot pantolonumun önüne kaydırdığı anda doruğa ulaşmaya başladım. Memem hâlâ ağzındaydı. Klitorisime biraz baskı uygulayıp parmaklarının düz kısmıyla birkaç vuruş yapması yetmişti. O an zevkin doruklarındaydım. Meme ucumu emiyor ve elini sürtmeme izin veriyordu. Bedenimden neşe ve memnuniyetle dolup taşan heyecanı hissederek bir anda kendimi bıraktım.

Nero elini ağzına götürüp parmaklarındaki tadımı yaladı. Bir aperatif gibi açlığını ateşliyor gibi görünüyordu. Beni arka koltuğa attı ve kot pantolonumu yırtıp kim bilir nereye fırlattı.

Külotumu yana çekip kadınlığımı yaladı, dilini hâlâ zonklayan klitorisimin altına doğru götürüp okşamaya başladı.

Nefesim kesilerek kıpırdanmaya çalıştım ama o beni yere sabitleyip dilini içime kadar soktu, sonra da dudaklarımla klitorisimi yaladı. O benim tadımın açlığını çekiyordu. O zevk sıvısını içtikçe içiyordu.

Kadınlığım zaten şişmişti, kalbimin her nabzında güm güm atıyordu. Nero iki parmağını içime kaydırdığında dayanamayarak bağırdım.

Diliyle klitorisime dokunarak yoğunluğu azalttı. Sonra parmaklarını yavaşça içeri dışarı kaydırıp iç duvarımdaki o hassas noktayı buldu ve ortaparmağıyla hafifçe okşadı.

Kendimi ele geçirilmiş gibi hissediyordum. Sırtımı eğerken her türlü utanç verici sesi çıkarıyordum ama bunu umursamak imkânsızdı. Başka bir doruk noktasına ulaşmıştım; bu, öncekinden çok daha güçlüydü.

Kendimi sıkarak parmaklarını kavrıyor, kadınlığımı diline sürtüyordum. Bu zevkle zar zor başa çıkarken bile hâlâ daha fazlasını istiyordum.

Nero yavaşça klitorisimi emmeye başladı. O an patladım. Beynime yayılan çılgınca mutluluktan dolayı neredeyse bir dakikalığına bayılacak gibi oldum.

Nero o kötü, şeytani gülümsemesiyle sırıtıyordu. Hiçbir şey onu vücudumu bir enstrüman gibi çalmaktan daha fazla mutlu edemezdi.

Üzerime tırmandı ve kadınlığım hâlâ yanarken aletini içime soktu.

"Aman Tanrım," diye inledi. Ne kadar sıcak ve kalçalarımdan aşağısının tamamen sırılsıklam olduğunu hissedebiliyordu.

Nero'nun penisi parmaklarından çok daha kalındı. İçimdeki her boşluğu dolduruyordu. Aslında her itişte mevcut olandan daha fazla alan talep ediyordu. Nero'nun kendisi gibi, ciddi bir huzursuzluğun eşiğinde duruyordu. Yine de tamamen başka bir düzeyde son derece tatmin ediciydi.

Nero beni şefkatle öpüp kabaca beceriyordu. Yepyeni deri koltuklara ne yaptığının zerre kadar farkında değildi.

Sanki beni yeniden ele geçirmek istiyormuş gibi, sanki içindeki şeytanı kovmanın tek yolu buymuş gibi beni daha sert beceriyordu.

Nefesi hızlandığında kendini bırakmak istediğinin farkındaydım.

Ama bir kez daha doruk noktasına ulaştığımı görene kadar bunun olmasına izin vermeyecekti.

Bedenimi sıkıca onunkine bastırıyordu, böylece içime girerken klitorisim karnına sürtünüyordu. Elbette, daha önceki orgazmlara göre zaten zayıf olmama rağmen son bir orgazmın oluştuğunu hissediyordum.

Nero'nun gücü tükenmek bilmiyordu. Bütün işi o yapıyor, beni amansız bir yoğunlukla beceriyordu. Ta ki yüzümü boynuna gömüp son bir dalga beni sardığında çığlık atana kadar.

Ancak o zaman elinden geldiğince derinime girip kendini tamamen serbest bıraktı.

O kadar çok boşaldı ki daha çekilmeden içimden akıp gittiğini hissedebiliyordum. Bunu asla yüksek sesle söyleyemezdim ama çıkardığı ses beni çılgınca tahrik ediyordu. Bu, erkekliğinin ve bana olan arzusunun kanıtıydı.

Üstüme yığıldığında kollarımız bacaklarımız birbirine dolanık haldeydi.

Arka koltuğun ne kadar sıkışık olduğunu fark ettim. Ama umurumda değildi, hatta hoşuma gidiyordu. Birbirimize bu kadar sıkı kenetlenmeyi seviyordum. Arabanın ve tenimizin birbirine karışmış kokusunu seviyordum. Camlardan görünen yıldızları ve Nero'nun tenindeki gümüş ışıltıyı seviyordum.

O haklıydı, dünya üzerinde daha önce hiç böyle bir an yaşanmamıştı.

Ninova

Ninova

26
NERO

MEMUR SCHULTZ DÜNYANIN EN mutlu insanıydı. Mohawk Caddesi'ndeki MDMA laboratuvarını basmasıyla bir övgü daha almıştı. Levi Cargill, dört satıcısıyla birlikte Metropolitan Cezaevi'ndeki bir hücrede kalıyordu.

Schultz, diğer yirmi polisle birlikte Frosty's adlı küçük bir barda kutlama yapıyordu.

Hiç kimse görevde olmayan bir polis gibi partileyemezdi. Bağırışlarını ve şarkı söylediklerini iki blok öteden duyabilirdiniz. Cabrini-Green'de sarhoşken şarkı söylemek alışılmadık bir şey değildi.

Komiser McKay ve Şef Brodie de dahil olmak üzere üst düzey rütbeliler bile oraya uğradı. Tüm memurlara içki ısmarladıktan sonra birlikte bardan ayrıldılar ve Adler Planetaryumu'ndaki Celestial Ball'a* doğru giden bir limuzinin arkasına doluştular.

Babam, Griffin'lerle birlikte orada olacaktı. Artık hayata geçirmek için yeterli finansmana sahip olduğumuz South Shore projemiz için desteği artırıyorduk.

* Astronomi ve bilim meraklılarını bir araya getirerek bilim eğitimini ve planetaryumun faaliyetlerini desteklemek amacıyla düzenlenen bağış toplama etkinliklerinden biridir. (ç.n.)

Ninova

Ama ben yapmıyordum. Elimde para vardı, onlar da izinleri alabilirlerdi.

Hem smokinlerden hem de saçma sapan gevezeliklerden nefret ediyordum.

Bu gece yapmam gereken bir anlaşmam vardı. Smokine gerek yoktu.

Schultz'un Kingsbury Caddesi'ndeki dairesine gidiyordum.

Bir polisin evine bakılırsa pek yüksek güvenlikli bir yer değildi. İçeri girip yangın merdivenine tırmanmam ve pencerenin kilidini zorlamam sadece sekiz dakikamı aldı.

Ardından etrafı araştırmaya başladım. Doğrusunu söylemek gerekirse oldukça moral bozucuydu. Schultz yalnız yaşıyordu; ona arkadaşlık edecek bir kedi, köpek ya da muhabbet kuşu bile yoktu. Oda arkadaşı ya da kız arkadaşı yoktu.

Sadece düzeni ve muhtemelen üç ayda bir süpürdüğü gerçeğini göz ardı ederseniz oldukça temiz bir dairesi vardı. Yemekleri rasgele seçilmiş gibi görünüyordu ve hiçbir yerde obje, vesaire yoktu.

Yine de tam bir psikopat değildi, birkaç kişilik belirtisi gördüğümü inkâr edemezdim.

İlk olarak, dolapta bir sürü yıpranmış beyzbol takımı vardı. Yani muhtemelen bir çeşit spor ligindeydi. O gerçekten tam bir Cubs hayranıydı, dolabındaki gömleklerin yaklaşık yarısının üzerinde bir çeşit Cubbies logosu bulunuyordu. Dairedeki tek fotoğraf, sarışın çocuk yaştaki Schultz'un babasıyla birlikte Wrigley Field'da çekilmiş fotoğrafıydı.

Matthew Schultz'u hemen tanıdım. Tıpkı oğluna benziyordu, sadece biraz daha zayıftı. Aynı kare çene ile Kaptan Amerika'nınkileri hatırlatacak omuzları paylaşıyorlardı.

Fotoğrafta farklı görünen Logan Schultz'du; imzalı bir beyzbol topunu zafer havasında tutarken öyle çok gülüyordu ki neredeyse gözleri görülmüyordu. Tanıdığım yetişkin polislerin suratsızlığı olmadan kesinlikle neşeli bir havaya sahipti.

Bütün dairedeki tek manevi eşya buydu. O ve babasının, yatağın hemen yanındaki komodinin üst çekmecesinde duran eski rozeti.

Schultz'un buzdolabından bir bira alıp kapağını açtım ve oturup onu beklemeye koyuldum.

Eve varmasına daha bir buçuk saat vardı. Anahtarlarının kilidin içinde gıcırdadığını, mırıldandığını, küfrettiğini ve ardından Schultz'un ayaklarını sürüyerek daireye girdiğini duydum. Varlığımı belli etmeden önce hizmet tabancasını çıkarıp masaya koymasını bekledim.

"Tebrikler," dedim ışığı yakarak.

Schultz ürkmüş bir kedi gibi zıplayıp silahına uzandı.

"Sakin ol," dedim ona. "Bu sadece dostane bir ziyaret."

"Seni şu anda vurabileceğimi biliyorsun," diyen Schultz, kaşlarını çattı. "Ya da zorla içeri girdiğin için seni tutuklarım."

"Sana bir hediye getirdiğimi düşünürsek bu pek de misafirperver bir davranış olmaz."

Schultz'un eli silahının dipçiğinin üzerindeydi. Bir an durakladıktan sonra tabancayı beline soktu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana kasvetli bir bakış attı. "Neymiş?"

"Şey... belki de 'hediye' ifadesi abartıdır. Daha çok ticarette kullanılan bir eşya desek daha iyi."

"Ne karşılığında ticaret?"

"Camille Rivera."

Schultz sinirli bir şekilde homurdandı. "Onu umursuyormuş gibi mi davranmaya çalışacaksın?"

Ninova

"Ah, bundan çok daha fazlası," dedim sessizce. "Camille artık benim. Bir daha onun yanına yaklaşmayacaksın."

"Yoksa ne olur?" dedi Schultz alaycı bir tavırla.

"Yoksa bir dahaki sefere buraya girdiğimde ses tellerini kesen bir bıçağın sesiyle uyanacaksın."

Bundan hoşlanmamıştı. Sağ eliyle yine silahına uzanıyordu.

Umurumda değildi. Son derece ciddiydim. Bu Schultz'un Camille'i rahat bırakmak için tek şansıydı. Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Mecbur kalırsam tüm Chicago polisini çökertebilirdim. Bu şehirdeki herkesi tek tek öldürürdüm.

Yanlış anlamaması için kasıtlı ve yavaş bir şekilde konuşmama devam ettim. "Ona bakma. Onunla konuşma. Onun yüz metre yakınına bile yaklaşma. Senin muhbirin olmayı bıraktı."

"Ah, öyle mi?" dedi Schultz dalga geçercesine. "O zaman bana oldukça havalı bir şey getirmiş olsan iyi edersin. Belki Raymond Page'in kasasından çıkardığın şey gibi. Evet, onun sen olduğunu biliyorum. Page de bunu biliyor. Seni kızıyla birlikte kasasına doğru yaptığın küçük gezisinde kamera karşısında görmüş."

"Bırak da Raymond Page konusunu ben düşüneyim."

Memur Schultz'a getirdiğim hediyeyi havaya kaldırdım. Bu, el yazısıyla yazılmış etiketi olan bir VHS kasetiydi. Schultz sanki teknolojik tarihin o kısmını unutmuş gibi boş boş baktı.

"Bu da ne böyle?"

"Jeffrey Bulvarı'ndaki güvenlik kameralarının kaseti. 18 Nisan gecesi çekildi."

Schultz'un bronz tenli yüzü adeta solup gitti. Neredeyse sapsarı görünüyordu. Gözlerindeki tüm mahmur ifade silinirken her zamankinden daha canlı bakıyordu.

"Bu imkânsız," dedi.

"İmkânsız değil. Sadece elde edilmesi zor."

Schultz kaseti tutan elime baktı. Normal boyutunun neredeyse iki katı kadar şişmiş, kabuk bağlamış ve morarmış parmak eklemlerimi fark etti.

Huzursuz bir şekilde dudaklarını kemiriyordu. "Onu bana ver."

"Vereceğim," dedim ona. "Ama önce söz vereceksin. Camille'i rahat bırak."

"Tamam," diye çıkıştı.

"Kalıcı olarak."

"TAMAM!"

Kaseti uzattım. Schultz onu elimden kaptı ve sanki gerçekten bankadaki külçe altınlardan biriymiş gibi tuttu.

Gözlerini kısarak bana, "Bu seninle benim aramdaki hiçbir şeyi değiştirmez," dedi.

"Kesinlikle."

Parmak eklemleri bembeyazdı ve kendisi de neredeyse beklentiden titriyordu. Bana, "Neyi gösteriyor?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Silah arabanın dışından değil içinden çekilmiş. Baban yalnız değildi."

Çenesi bundan zaten şüphelenmiş gibi kasıldı. "Kim?"

"Daniel Brodie."

Schultz gözleri iri iri açılmış halde öylece kalakalırken duyduklarına inanamıyordu.

"Onların ortak olduğunu biliyorsun," dedim.

Brodie artık Organize Suçlar Dairesi'nin başıydı, Schultz'un patronuydu. Daha birkaç saat önce Frosty's'te Schultz'a kadeh kaldırıyordu.

Schultz bunca zamandır babasının katilinden sadece birkaç masa uzakta oturuyordu.

Ninova

"Bu bilgiyle ne yapacağın sana kalmış," dedim ona. "Ama ben senin yerinde olsam çok dikkatli olurdum. İçişleri senin dostun değil. Baban onlara güvendi ve bak başına neler geldi."

Schultz'un sandalyesinden kalkarak omzumu silktim. "Ama bu senin işin. Tek umurumda olan anlaşmamıza sadık kalman."

Schultz kafasına attığım bomba yüzünden felç olmuş bir halde hâlâ olduğu yerde duruyordu.

Ben onun yanından geçip ön kapıdan dışarı çıkarken bile hiç hareket etmemişti.

Ninova

27
CAMILLE

VIC'İN UYANMASINI VE HEDİYESİNİ masanın üzerine bıraktığım mutfağa doğru yürümesini bekledim. Onun şaşkınlık çığlığını duyduğumda bunu gördüğünü biliyordum.

Başımı odamdan dışarı çıkardığımda yüzümde koca bir gülümseme vardı. "Hoşuna gitti mi?"

Ona paranın satın alabileceği en iyi ses mikserini almıştım. Nero'ya banka soygunu parasını gereksiz hiçbir şey için kullanmayacağıma söz verdim, yalnızca babamın sağlık faturaları ve Vic'in üniversitesi için kullanılacaktı. Ama kimse farkına varmadan küçük bir lükse sahip olabileceğimizi düşünmüştüm.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Vic'in yüzü sevinçten parlıyordu. "Bu siktiğimin şeyi gerçekten muhteşem!"

"Hey, küfür kavanozuna bir çeyreklik koy," dedi babam, odasından çıkarak. Bugün fena görünmüyordu, bu da bir gelişmeydi.

"Bu kuralı Camille'e uygulasaydın bir milyon dolarımız olurdu," dedi Vic.

Ninova

"Ne? Benim bebek kızım mı?" Babam şaşırmış gibi yaptı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim masum bir tavırla.

Vic gözlerini bana çevirerek dikkatini tekrar ses mikserine çevirdi. Onu öpmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Hı-hı," dedi babam. "Sanırım Vic sonunda âşık oldu."

Vic bana muzip bir şekilde sırıtarak "Tek olmadığımı duydum," dedi.

"Bir dakika ne? Ne kaçırdım? Sakın bana Nero Gallo'dan bahsettiğimizi söyleme..."

"Ah..." Yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. "Evet. Yani evet. Birlikteyiz."

"İyi iş." Babam beni onaylarcasına başını salladı.

"Seni rahatsız etmedi ya... Yani biliyorsun." Gallo'ların renkli şöhretinden bahsetmeme gerek yoktu.

"Normal birine âşık olmanı hiç beklemezdim," dedi babam.

Vic homurdanınca ben de gülmeden duramadım.

"Galiba ben de," dedim.

Vic hediyesini gizlice odasına götürmeye çalışırken "Bunun okulu bırakacağın anlamına geldiğini sanma!" dedim. "Hâlâ diploma alman gerekiyor. Bir yandan ateş eden ritimler yapıyor olsan bile."

Vic sızlandı. "Lütfen 'ritim ateş ediyor' deme."

"Neden?" diyerek ona takıldım. "Bu artık 'yakmıyor' mu?"

"Ne 'yakması'?" dedi babam şaşkınlıkla.

"Siz ikiniz beni öldürüyorsunuz." Vic utanç içinde şapkasını gözlerinin üzerine indirdi.

"Havalı olmadığımızı düşünmeye başlıyorum," dedim babama.

"İmkânsız," dedi babam, başını iki yana sallarken.

Kızarmış ekmeğimin son parçasını da alıp dükkâna doğru yöneldim.

Ninova

Her ne kadar kâr ettiğim para son derece çılgınca bir meblağ olsa da öngörülebilir gelecek için bu olağan bir durumdu. Öncelikle Nero farklı davranamayacağımızı tekrar tekrar kafama kazıdı. Polisler, gangsterler ve Raymond Page, etrafı koklayacak ve para dolu banka soyguncularına dair en ufak bir işaret arayacaktı. Muhteşem Grand Sport bile şu anda garajda tozlu örtüsünün altındaydı, bu yüzden dikkatleri üzerime çekmek niyetinde değildim.

İşin komik yanı, artık bu bir zorunluluktan ziyade bir seçim olduğu için işe koyulmaktan çekinmedim. Sanırım bir pislik dükkâna gelip verdiğimiz fiyata bağırıp çağırırsa ona defolup gitmesini söyleyebilirdim. Önünüze gelen her işe yapışmak zorunda kalmamanız için bir dayanağınızın olması güzeldi.

Bu gece erken çıkabilmek için öğle yemeğine kadar çalıştım. Nero'yla bir randevum vardı ve bu konuda biraz gergindim.

İşim bittiğinde duş alıp ellerimi yıkamak için bolca vaktim olacak şekilde yukarı çıktım.

Keşke Patricia hazırlanmama yardım etseydi ama bu gece tek başmaydım. Mason'la randevusu vardı.

Nasıl barıştıklarını anlatmak için beni aramıştı.

"Büyükannemi gezmeye götürdü. Tam bir sürprizdi! Ve onu havaalanından tam zamanında almayı hatırladı. Mimari nehir gezisi yaptığımız, Skydeck'te olduğumuz ve Smoque'ta yemek yediğimiz yerde tüm bunları bizim için planlamıştı... Büyükannem öyle mutluydu ki bunun hayatının en iyi gezisi olduğunu söyledi. Yemin ederim Camille, sanki biri fitilini yakmış gibi. Bir daire bulduğunu ve taşınabilir film ekranları kiralayarak iş kurmak istediğini söylüyor... Ona ne olduğunu bilmiyorum!"

"Bu harika," dedim gülmemeye çalışarak. "Senin adına gerçekten çok sevindim, Patricia."

Ninova

Patricia'ya aptalı oynamak zorunda kaldığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum ama eminim Mason ona vakti geldiğinde açıklayacaktı.

Vicdanımı daha da ağırlaştıran farklı bir sırrım vardı.

Vic'in öz babası.

Bana yüzlerce kez istemediğini söylediğini biliyorum.

Vic'in bana defalarca gerçeği bilmek istemediğini söylediğini biliyordum. Hatta belki de böylesi daha iyiydi. Raymond Page tam bir pislikti. Ama Bella'yı düşünmeden duramıyordum. Gece sahilde yaşadığım o empati patlamasından tam anlamıyla sıyrılamamıştım. Bence Bella'nın bu halde olmasının nedeni ebeveynleriydi. Ailesinde katı kalpli olmayan bir üye olsaydı acaba farklı mı olurdu diye merak ediyordum. Komik ve nazik biri. Vic gibi biri.

Duş alıp bornozumu giydikten sonra Vic'in kapısını tıklattım.

"Hey," dedim kafamı içeri uzatarak. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Elbette."

Yanındaki yeni ses mikserinin cazibesine rağmen ödevinin başında olduğunu görmek beni memnun etti.

"Vic, bunun hakkında birçok kez konuştuğumuzu biliyorum. Ama bazen bir şey teorik olduğunda gerçeklikten farklıdır..."

"Neden bahsediyorsun?" diye soran Vic, kaleminin ucunu çiğniyordu.

Derin bir nefes aldım. "Babanı buldum. Ve bir de kız kardeşini."

Vic bu kez konuyu hemen kapatmadı. Hiç kıpırdamadan otururken o iri kara gözleriyle bana bakıyordu.

"Bir kız kardeş?" dedi.

"Evet."

Ninova

"Kaç yaşında?"

"Ah... aslında benimle yaşıt."

Vic kalemi bıraktı. "Sanırım... bu farklı."

"Evet. Nerede olduğunu biliyorum. Onunla tanışmak istersen."

Vic iki elini de saçlarının arasından geçirerek derin düşüncelere daldı. Herhangi bir yorum yapmadan ona zaman tanıdım.

Sonunda konuştuğunda şöyle dedi: "Bir yıl sonra tekrar sor. Mezun olduğum zaman."

Tuttuğum nefesimi bıraktım. "Öyle mi? Emin misin?"

"Evet." Vic bana hızlıca sarıldı. "Şimdilik yeterince kız kardeşim var."

Saçlarını karıştırdım ve boşta kalan elimle ona sarıldım. Sonra işine dönebilmesi için onu yalnız bıraktım.

Odama döndüğümde rahatladığımı hissediyordum. Eğer Vic bir yıl sonra Bella'yla tanışmak istiyorsa... Bunda bir sakınca görmüyordum. Bana bu fikre alışmam için yeterli zaman veriyordu.

Ayrıca bunu Raymond Page'i ciddi anlamda kızdırmadan nasıl yapacağımızı bulmak için de zaman verecekti.

Her zamankinden çok daha dikkatli giyindim. Patricia'nın seçmeme yardım ettiği yeni bir kırmızı elbise giydim. Bir çeşit Latin havası vardı, parlak ve eğlenceliydi, bu tam olarak beni yansıtmıyordu ama Patricia bana bunun mükemmel bir "aileyle tanışma" kıyafeti olduğuna dair güvence verdi.

Saçlarımı hâlâ nemliyken ördüm, ardından elbiseyle aynı renkteki dudak parlatıcısını dikkatlice sürdüm. Ayaklarıma bir çift sandalet giydim ve Nero'nun beni alması için dükkâna indim.

Siyah Mustang tam zamanında yola yanaştı.

Nero kapıyı açmadan önce dışarı çıkıp beni öptü. "Göz kamaştırıcı görünüyorsun."

Ninova

"Kusacakmış gibi hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Merak etme. Seni sevecekler."

Old Town'dan batıya doğru ilerledik. Sedgwick'in üzerinden geçerken gayda seslerini duydum. Bir polis alayı yolda yürüyordu. Üniformalı polislerin sıralandığı bir duvarla caddenin sonu kapatılmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordum Nero'ya.

Bana kaşını kaldırıp baktı. "Bunu okumadın mı?"

"Hayır."

"Babam her sabah gazeteyi alır. Ön sayfa haberiydi."

"Bana söyleyecek misin?"

"Şef Brodie, Rosenblum Park'ta başının arkasından vurulmuş."

"Ne? Kim yapmış?"

"Bilinmiyor. Olay gece yarısı yaşanmış. Parkta yapayalnızmış." Nero'nun yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sanki gülümsememeye çalışıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Bir şeyler biliyormuş gibi görünüyorsun."

"Belki biliyorumdur."

"Ne olmuş?"

"Sana anlatacağım..." diye homurdandı. "Eğer beni ikna edersen."

"Seni ikna edecek zamanım yok! Neredeyse evine geldik!"

"Sonra o zaman," dedi en sinir bozucu ses tonuyla.

Gallo'ların malikânesine yanaştık ve bu beni geçen sefere göre çok daha fazla korkuttu çünkü tüm ailenin içeride beklediğini biliyordum.

Nero elimi tuttu. Beni karanlık, köhne bir merdivenden çatı katına kadar çıkardı.

Orada hayal edilebilecek en güzel akşam yemeği karşımdaydı. Servis tabakları, yirmi veya daha fazla kişiyi ağırlayacak kadar büyük, devasa, eski bir masanın üzerine yerleştirilmişti. Yemekler ağır ve el yapımı görünüyordu, sanki yüz yıl önce İtalya'dan gelmiş gibiydi. Led ışıklar, çardağın her yerini sararak tepede bir kemer oluşturan çıplak asmalarda parlıyordu.

Nero'nun ailesi masaya çoktan oturmuş bizi bekliyordu. Başta Enzo'yu gördüm; onu son gördüğümden daha yaşlı görünüyordu ama ceketinin içinde hâlâ zeki ve seçkin duruyordu. Sağ tarafında Dante vardı; cüssesi ve ciddi kaşlarını çatmasıyla heybetliydi, ta ki beni tanıdığını belirten bir baş işareti yapana kadar. Sebastian, en büyük ağabeyinden çok daha neşeli bir şekilde Dante'nin yanında oturuyordu. Beni görünce el salladı.

Masanın diğer tarafında ailenin bebeği ve tek kız çocuğu Aida Gallo vardı. Aslında onunla hiç tanışmadım çünkü o çok daha gençti, ben mezun olduğumda birinci sınıf öğrencisi bile değildi. Ama onun hakkında çok şey duymuştum. Nero gibi vahşi ama Sebastian gibi nazikti. Bu yüzden onu her zaman sevmeye hazırdım.

Oldukça güzel bir kızdı; Nero'nunkiyle aynı gri gözler, yüzündeki muzip gülümsemeye öyle uyum sağlıyordu ki ona gülümsesem mi, yoksa ondan korksam mı bilemedim.

Kocası ise tam tersine neredeyse Dante kadar ciddiydi. Koyu renk bir takım elbise giymişti, özenle taranmış saçları ve bana odaklandıklarında biraz rahatsız edici görünen soluk mavi gözleri vardı.

Ancak kibarca başını salladı. Aida'ya yakın oturmasından ve elini onun uyluğuna koyma şeklinden, ne kadar uyumsuz görünürlerse görünsünler birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir çift olduklarını anlayabiliyordum.

Aida'nın yanındaki yer boştu. Nero diğer yanımda otururken ben de o sandalyeye geçtim.

Enzo bana, "Hoş geldin," dedi. "Seninle tanıştığımıza çok memnun olduk, Camille. Babanı elbette tanıyorum. Hasta olduğunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkür ederim," dedim cılız bir sesle. "Şu an daha iyi."

Kalbim titriyordu. Masanın ve bu dış mekânın güzelliğiyle etrafında oturan tüm hoş, iyi giyimli insanlar, bana Nero'nun her zaman zengin ve iyi bağlantılara sahip olduğunu, benimse her zaman bir hiç kimse olduğumu hatırlatıyordu.

Nero elimi sıkıca tuttu. Ona baktığımda ifadesi sert ve gururluydu. Benden utanmıyordu.

Greta mutfaktan yemekleri getirmeye başlamıştı. Sebastian ona yardım etmek için ayağa fırladığında onun biraz topalladığını gördüm. Aksi takdirde sağlıklı ve güçlü görünüyordu. Masanın ortasına koymadan önce birden fazla tabağı kolayca taşıyordu.

Ben İtalyan değildim ama Old Town'da uygun İtalyan mutfağını öğrenmeden büyüyemezdiniz.

Greta ne yaptığını bilen biriydi. Tabaklar kavrulmuş sebzeler, patlıcan parmesan, radicchio panzanella salatası, İtalyan düğün çorbası, dev köfteler ve taze yapılmış istiridye ve sıcak İtalyan sosisli makarnayla doluydu.

Yemeklerin tamamı getirildikten sonra Greta herkesle birlikte sofraya oturdu. Onun da aileden olduğu çok açıktı. Bu, Gallo'ların züppe olmadığının kanıtı olarak kendimi biraz daha rahat hissetmemi sağladı.

"Bir köfte al!" diye önerdi Aida. "İddia ediyorum, hayatında böylesini yememişsidir."

"Fazla abartma," dedi Greta. "Camille'in hayatında bir sürü köfte yediğinden eminim."

Bir ısırık alıp dilimi yakmamak için dikkatlice çiğnedim. "Böylesini değil," dedim, ciddi anlamda etkilenmiştim. "Bu harika."

Sebastian, Greta'ya, "Bir restoran açmalısın," dedi.

"Bunu ona söyleme!" diye bağırdı Aida. "Başka seçenekleri olduğunu bilirse buraya asla geri dönmez."

Greta homurdanarak kendine cömert bir kadeh şarap doldurdu.

Greta'yı alt edemediğini gören Aida, dikkatini bana çevirdi. Endişeli bir ifadeyle, "Bunu yanlış anlama," dedi. "Ama son zamanlarda kafa travması geçirdin mi? Çünkü görünüşe göre Nero'yu gerçekten seviyorsun..."

Nero ona kaşlarını çatarak baktı. "Bu gece uslu duracağına söz vermiştin."

Aida bulaşıcı bir kahkaha patlattı. "Senin standartlarına göre bu mu, ağabey? Çünkü eğer durum buysa... Evi yakmanın dışında herhangi bir şeyin kabul edilebilir olduğunu düşünüyorum."

Aida'nın kocası ona, "Evi ateşe veren masadaki tek kişi sensin," diye hatırlattı.

Konuşan Callum Griffin'di, muhtemelen bu masadaki en zengin ve en nüfuzlu kişiydi. Sert görünüyordu. Ama ses tonunda kötü niyet yoktu, yalnızca Aida'yla dalga geçiyordu.

"Bir kütüphane," dedi Aida, uçarı bir tavırla. "Koca bir ev değil."

"O *benim* kütüphanemdi," diye homurdandı Callum.

"Eh, artık yepyeni bir dairen var! Ve bir de eş!" diye sırıttı Aida. "Ne iyi bir ticaret."

Nero'nun gergin bir şekilde yanımda oturduğunu hissediyordum. Benden utanmasından korkarak ona baktım.

Ninova

Sonra onun bana değil Aida'ya baktığını gördüm, onun şakalarını nasıl karşılayacağımı merak ediyordu.

Artık hepsini doğal halleriyle gördüğüm için ailesi hakkında ne düşüneceğimden endişe duyduğunu fark ettim.

Elini sıkıp ona gülümsedim. "Bu köfteler gerçekten *çok iyi*," diye fısıldadım ona.

O da rahatlayarak bana gülümsedi. "Biliyorum," dedi. "Onları övmene gerek yok."

Sonuçta akşam yemeği de ortam kadar güzeldi. Nero'nun ailesi sıcak, çekici ve hepsinden önemlisi sadece bir aileydi. Birbirlerini eşit ölçüde seven ve çılgına dönen insanlardı.

Buraya uyum sağlayabileceğimi hissediyordum.

Nero'nun istediğinin bu olduğunu biliyordum.

Beni masanın tam ortasına oturttu. Kendimi evimde hissetmemi, bu grubun bir parçası olmamı istediğini açıkça gösteren bir ifadeyle bana bakıyordu.

Aptal değildim, bunun hareketsiz Gallo'lar olduğunu biliyordum. Deyim yerindeyse kendi inlerindeydiler. Avlanmaya çıktıklarında tamamen farklı bir canavara dönüşüyorlardı. Şiddetli. Hesaplı. İntikamcı.

Ama bu beni ilgilendirmiyordu. Benim içimde de Nero gibi karanlık bir yan vardı. Birbirimizde bunu fark etmiştik.

Gallo'lar da görüyordu.

Ben buraya aittim.

***

YEMEKTEN SONRA NERO neredeyse her gece olduğu gibi beni gezmeye götürdü.

Bazen o bazen de ben direksiyon başındaydım. Her iki durumda da yüzümüze çarpan rüzgârdan ve arabanın tekerlekleri altında çözülen yoldan asla bıkmıyorduk.

Bu gece Peoria Heights'a gidecektik. Teddy Roosevelt bir keresinde bunun dünyadaki en güzel yolculuk olduğunu söylemişti. Kuşkusuz, Nero ve ben Teddy Roosevelt'in kullandığı arabadan manzaranın kendisinden daha çok etkilenmiş olabilirdik ama her iki durumda da o haksız değildi. Böyle açık bir gecede Illinois Nehri Vadisi'nin yaklaşık elli kilometre ötesini görebilirdiniz.

Nero ve benim için araba kullanırken konuşmak her zaman kolaydı. Direksiyon başına geçmek bizi sakinleştiriyordu. Araba sadece ikimizi içeren, her şeyin söylenebileceği bir baloncuk gibiydi.

"Ailem hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Nero bana.

"Onları sevdim."

"Hepsini mi?" diye sordu inanamayarak.

"Evet, hepsini." Güldüm. "Arkanı kollayan bu kadar çok insan olduğu için şanslısın."

Nero bana bakarak "Eh, bu gece seni görmeye geldiler," dedi. "Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorlar. Ama herkesin yeniden bir arada olması güzeldi."

"Evine ilk geldiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Kimsenin favorisi olmadığını söylemiştin."

Nero omzunu silkti. "Hayır, muhtemelen değilim."

"Sen benim *favorimsin*," dedim ona. "Sen benim bu dünyadaki en sevdiğim insansın."

Yüzüne yavaşça yayılan bir gülümsemeyle bana baktı. Nero, rahat olduğu zamanlarda bile neredeyse her zaman sert veya huysuz görünüyordu. Ama gülümsemesi gerçekten büyüleyiciydi. Yavaş, seksi ve onu her zamankinden daha muzır gösteriyordu.

Göğsümün yanmasına ve tüm vücudumun zayıflamasına neden oluyordu.

Ninova

"Bu doğru mu?" dedi.

"Kesinlikle."

Sıcak avucunu çıplak uyluğuma koydu ve eteğimin biraz altına kaydırdı. "Beni bu kırmızı elbiseyle delirtiyorsun," diye homurdandı.

"Bu konuda bir şeyler yapmalısın..."

Aşağımızda uzanan vadide park edecek bir yer buldu.

Arabada birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmak için bu kadar çok zaman harcayan bir çift olduğunu sanmıyordum.

Nero'nun arabasının içinde olmayı seviyordum. Onun gibi kokuyordu. Onun gibi hissettiriyordu. Vites kolu ve direksiyon simidi elleriyle sürekli temastan dolayı aşınmıştı. Sürücü koltuğu bedeninin şeklini almıştı.

Koltuğumu arkaya yatırıp üstüme çıkıp beni kapalı alana sıkıştırmasını seviyordum. Aletini içime kaydırırken yüzünün yüzüme bu kadar yakın olmasını seviyordum.

Bu gece beni her zamankinden daha yavaş, daha nazikçe beceriyordu. Kollarını bana dolarken elleri saçlarımdaydı.

Dudaklarımız uzayıp giden uzun bir öpücükle birbirine kilitleniyordu.

Ellerimi sırtından, gömleğinin altına doğru kaydırdım. Teni bu kadar olağanüstü derecede pürüzsüz olan bir adamla hiç tanışmamıştım. Teninin yumuşaklığı ve altındaki kasın sertliği, keşfetmekten asla bıkmadığım bir ikiliydi.

İçime her girdiğinde hem sırtının hem de kıçının esnediğini hissediyordum. Bunun bir erkeğin ne kadar az takdir edilen bir yanı olduğunu düşünerek avucumu kıçının sert kıvrımından aşağı doğru kaydırdım. Yunanlılar ve Romalılar böyle bir kıçı mermerle nasıl ölümsüzleştireceklerini biliyorlardı.

Nero bir heykel olmalıydı.

Eğer öyle olsaydı ona tapardım.

Yüzümü boynuna yaslayıp kokusunu içime çektim. İhtiyacım olan, beni değişime zorlayan tek şey buydu. Rahatlamaya başladığımda o da rahatladı. Artık neredeyse her zaman aynı anda oluyordu. İster o başlasın ister ben başlayayım, bedenlerimizin kasılması diğerini doruğa getiriyordu.

Bunu her yaptığımızda, bu adama olan takıntıma giderek daha fazla kapılıyordum. Başka hiç kimse hakkında asla böyle hissedemeyeceğimi fark ettim. Nero'yu kaybedersem hayatımın geri kalanını bu düzeyde arzuyu deneyimlemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak geçirirdim. Bu düzeyde keyif. Her şeyi kapsayan ölçekte bağlantı, hayranlık ve sevgi.

Âşık olmanın en üzücü tarafı da buydu.

Ben bahçedeki Havva'ydım. Meyveyi bir kez yersem bir daha geri dönemezdim. Ne tattığımı asla unutamazdım.

Ve umurumda değildi. Bunun bir saati için bile bin yılı yalnız geçirmeye razıydım.

Nero'ya sahip olmak için her şeyi verirdim.

Daracık yolcu koltuğunda birbirimizin kolları arasında yatıyorduk.

Bir süre sonra Nero, "Sana bir şey söylemem lazım," dedi.

"Nedir?"

"Annen hakkında bir şey öğrendim."

Arabadaki sessizlik giderek büyüyordu. Nero'nun kollarının sıcaklığında bile üşüdüğümü hissediyordum. Bana ne söylemeye çalıştığını zaten biliyordum. Artık onu çok iyi okuyabiliyordum. Omuzlarının sertliğini ve sesindeki gerilimi hissedebiliyordum.

"Öldü değil mi?"

Nero başını salladı. "Üzgünüm."

Ninova

Bu son, yüzüme çarpan bir kapı gibiydi. Ona söylemek istediğim her şey, bir gün bana söylemesini umduğum her şey... Hepsi o kapının diğer tarafında bekliyordu. Artık kapanmıştı ve bir daha açılmayacaktı.

"Sanırım bunu biliyordum. O kadar uzun zamandır aramamıştı ki... Bir kez bile. Sanırım ne anlama geldiğini biliyordum."

"Yine de," dedi Nero. "Kesin olarak bilmek farklıdır."

Yüzümü göğsüne gömüp kollarını etrafıma sardım. Şu an beni ayakta tutan tek şey oydu.

"Ne olmuş?" diye sordum.

"Bulabildiğim kadarıyla aşırı dozdan."

İç çektim.

Kafamda onun temizlenmiş olabileceğine dair bir hayal vardı. Başka bir şehre taşınmıştı. Bütün hayatını değiştirmişti. Bir gün eskisi kadar güzel görünerek geri dönebileceğini düşünmüştüm. Tıpkı Vic'i getirdiği geceki gibi kapıyı çalacaktı. Ama bu sefer kaçmayacaktı. Mutfağa gelip, bizimle oturup bize nerede olduğunu anlatacaktı.

Sadece o sahneyi zihnimde tutarak onun için bunu gerçekleştirebileceğime neredeyse inanmıştım. Onun için hazır tuttuğum sürece adım atabileceği olası bir gelecekti bu.

"Sana söylememeliydim," diyen Nero, eliyle yüzümdeki gözyaşlarını sildi.

"Söylediğine memnunum. O yüzden artık merak etmiyorum."

Nero, "Seni asla bırakmayacağım," dedi. "Asla Camille. Nereye gittiğimi asla merak etmene gerek kalmayacak. Hemen yanında olacağım."

Yüzüne baktım.

Kalbimde uzun zamandır koca bir boşluk vardı.

Nero içimdeki tüm boşluğu dolduruyordu. Her yarayı iyileştiriyordu. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum. Ne kadar akıllı. Ne kadar acımasız. Beni yenilmez hissettiriyordu, çünkü Nero yanımdayken hiçbir şey beni incitemezdi.

Annem için üzgündüm.

Ama nihayet hayatımın bir sonraki bölümüne başlama zamanım gelmişti.

İleriye adım atıyordum; Nero ve ben, birlikte.

Ninova

BONUS SAHNE
AÇIK HAVA PARTİSİ

YAZAR NOTU

"Tamagotchi" şarkısını ilk duyduğumda, zihnimde Nero ve Camille'in bir mahalle partisinde birlikte dans ettikleri bir görüntü canlandı. Sonunda *Asi Âşık* için bir bonus sahne yazdım, okumak üzere olduğunuz şey de bu.

Nero ve Camille'in hikâyesinde sevdiğim şeylerden biri, Camille'in birçok yönden Nero'nun "komşu kızı" olması. Aynı mahallede büyüdüler ve gerçekten arkadaş olmadan birlikte okula gittiler. İkisi birbirleri için ne olduklarını gerçekten anlamadan önce ailelerinin sosyalleşmesi fikri hoşuma gitti.

Bunu "silinmiş bir sahne" ya da aslmda *Asi Âşık*'ın sonunda gerçekleştiği şekilden ziyade Camille'in, Nero'nun ailesiyle resmen nasıl tanıştırılabileceğinin alternatif bir versiyonu olarak düşünmeyi seviyorum.

Küçük bir değişiklik daha yaptığımı fark edeceksiniz, o da Nero ile Aida arasındaki yaş farkını azaltmak. Aida'nın Nero ve Camille ile aynı zamanda okulda olmasını istedim çünkü lisede birbirlerini uzaktan gözlemlemiş olsalardı Camille ile etkileşiminin daha eğlenceli olacağını düşündüm.

***

CAMILLE

Pazar sabahı merdivenlerden aşağı indiğimde babamın çoktan mutfakta, çelik şişlere domuz eti parçalarını geçirmiş olduğunu gördüm. Arkasındaki ocakta yeni yürümeye başlayan bir çocuğu yıkamaya yetecek büyüklükteki bir tencerede galonlarca *pollo guisado** fokurduyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Bana deli olan benmişim gibi baktı.

"Bugün *las fiestas de Santiago Apostol*?"**

"Ciddi olamazsın."

"Takvimi kontrol et."

"Tarihini biliyorum, baba. Dinlenmen gerekirken neden üzerinde şortla bir orduya yemek hazırladığını merak ediyorum. Ameliyatına iki hafta kaldı!"

Bana incinmiş bir ifadeyle baktı. Bu onun hamlesiydi ve Vic de bunu ondan öğrenmişti; tasarladıkları çılgın komployu kabul etmemi sağlayacak yavru köpek bakışları.

"İki hafta kaldığını biliyorum. Bu yüzden yemek pişiriyorum, bu bizim son açık hava partimiz olabilir."

---

* İspanyolca bir terimdir ve Türkçede "güveçte tavuk" anlamına gelir. Bu yemek, tavuk etinin genellikle sebzeler ve baharatlarla birlikte pişirilmesiyle yapılır. Özellikle Latin Amerika ve Karayip mutfağında yaygın olarak bulunan bir yemektir. Pollo guisado, lezzetli soslar içinde yavaşça pişirilerek servis edilir. (ç.n.)

** Bu bayram, Hıristiyanlıkta önemli bir aziz olan Aziz Yakup'u (Santiago Apóstol) anmak için düzenlenir. Özellikle İspanya'nın Santiago de Compostela şehrinde büyük bir öneme sahiptir. 25 Temmuz'da kutlanan bu bayram, dini törenler, geçit törenleri, geleneksel danslar ve çeşitli kutlamalarla doludur. Bu hem yerel halk hem de turistler için önemli bir kültürel ve dini etkinliktir. (ç.n.)

Ninova

"*Açık hava partisi mi?* BABA!"

Vic saçı başı dağınık, elleri apış arasında durur halde mutfağa girdi.

"Camille şimdiden bağırmaya mı başladın? Saat kaç?" Mikrodalgadaki dijital ekranı kontrol etti. "6.20... Yeni rekor."

Buzdolabını açıp portakal suyuna uzandı.

"Öncelikle," dedim, "bundan uzak dur. İkincisi, ortak portakal suyuna dokunmadan önce o apış aranda tuttuğun elini yıka."

Vic sırıtarak meyve suyunun kapağını açtı ve kutuyu ağzına dayayıp yarısına kadar içti. Eminim henüz dişlerini bile fırçalamamıştı. "En iyi kısmını duymadın."

Vic neşeliydi, babam ise buzlu şekerleri aşırırken yakalanan bir çocuk gibi kıvranıyordu.

"Dökül bakalım," dedim.

"Babam Gallo'ları davet etti. Onlar da geliyorlar."

Sanki aktif olarak hayatımı mahvetmeye çalışıyordu. Sanki geceleri oturup bunu yapmanın yollarını hayal ediyormuş gibiydi.

"Hangi Gallo'ları?"

"Hepsini."

Dikkatimi babama verdim. Ellerini öne doğru uzatarak bana utangaç bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Onlar mahallenin bir parçası."

"BABA! Belediye başkanıyla partilere gidiyorlar. Garsonların, smokinlerin ve dokuz yüz dolarlık şampanya şişelerinin olduğu partiler. Tek tencerede tavuk yemeği yiyip bizimle domino oynamak istemezler!"

Babam sakin bir tavırla, "Şimdi aptallık ediyorsun," dedi. "Domino taşlarını herkes sever."

"Aman Tanrım." Ellerimi yüzüme koyup derin bir nefes aldım. "Bunu neden yaptın? Onları daha önce hiç davet etmemiştin."

"Aslında Enzo'ya her zaman davetiye gönderiyorum. Bu sefer kabul etti."

Başımı birden kaldırdım.

"Kabul mü etti?"

Vic sırıttı.

"Hemen evet dedi. Muhtemelen oğlunun kiminle... olduğunu görmek istiyor..."

Kardeşime bir alev topu gönderiyormuşum gibi hafif bir bakış fırlattım.

"...birlikte," diye tamamladı eksik kısmı Vic.

Babam onaylayarak başını salladı, "Sebebi bu olsa gerek," dedi. "Onların gelmeleri senin için bir iltifat."

Henüz Nero'nun ailesiyle tanışmamıştım, bir tanesiyle bile. Enzo Gallo'yu babamın dükkânına ziyarete geldiğinde uzaktan görmüştüm. Bir defasında başımı okşayıp şeker almam için bana yirmi dolarlık bir banknot vermişti. Çünkü altı yaşındaydım ve onun tamircisinin kızıydım.

Artık onun için oğluyla çıkan kişi olarak kabul edilebilir olduğumdan oldukça şüpheliydim.

Eğer çıkıyorsak bile. Vic'in söylemek üzere olduğu şeyin daha doğru olduğunu düşündüm.

"Birinin ailesiyle bu şekilde tanıştırılmaman gerekir," diye belirttim babama.

"Seni aileye takdim ettiğim falan yok. Hayatın boyunca aynı mahallede yaşadın. Enzo Gallo seni bebek beziyle dolaşırken gördü."

"Bunun pek faydası yok, baba. Aslında durum daha da kötü."

Ninova

Bütün hayatımı yoksulluğumdan, sınıf eksikliğimden utanç duyarak geçirdim. Lise tam bir cehennemdi çünkü popüler kızlar üzerinde çalıştığım her şeyden daha havalı arabalar kullanırken ben her gün üstüm başım yağ ve benzin kokarak okula gidiyordum.

Bizim "mahallemiz" kuşaklar boyunca aktarılan Victoria döneminden kalma malikânelerle doluydu. Gallo'nunki bunların en büyüğü ve en saygın olanıydı; küçük iki katlı evlerin ve Old Town'ın daha az arzu edilen bölgelerine yerleşen Polonyalı ve Porto Rikolu göçmenlere ev sahipliği yapan sıkışık apartmanların hemen yanındaydı. Wells Caddesi'nden gelen seks işçileri ordusundan ve Lake View ya da Lincoln Park'a taşınmayı tercih etmeyen Chicago'nun orijinal "gey getto" diye geçinen yaşlılardan bahsetmiyorum bile.

Old Town son derece uyumsuz iki demografiyi içeriyordu: Kredi kartlarını sinek kovar gibi kullanan insanlar ve benzin parası için koltuk minderlerini yağmalayan insanlar.

Açık hava partilerimizin ikinci gruba yönelik olması gerekiyordu.

Parmak arası terliklerden, göbekten, kötü biradan, daha kötü şakalardan, misafirlerin kendi yemeklerini getirdiği berbat partilerden bahsediyoruz.

Fazlasıyla değersiz bir bölgeydi ve ben de buraya gayet iyi uyum sağlıyordum çünkü burası büyüdüğüm yerdi ve özümde bu kişiydim.

Babam bizi en çok etkilemek istediğim insanlara sunuyordu.

"Onlara iptal edildiğini söyle," dedim çaresizce.

"Onları davet etmemek daha kötü olurdu."

Bunun doğru olduğunu düşünmüyordum.

O sırada cebimdeki telefon titredi.

Ekranda *Nero Gallo* adını gördüğümde göğsümde oluşan yoğun baskıyı hissederek onu çıkardım. Bu duygu bir türlü geçmiyordu. Aslında durum daha da kötüye gidiyordu.

Bu akşam ne getireyim?

Kime mesaj attığımı görmesin diye telefonu Vic'den uzak tuttum. Başka arkadaşlarım olsaydı sıkıntı olmazdı.

"Nero mu? Ne diyor? *Papas rellenas* yapmayı mı teklif ediyor?"

Vic öyle çok güldü ki burnu aktı.

Mesajı çılgınca yazmaya başladım:

Hiçbir şey getirmene veya gelmene gerek yok. Parti iptal edildi.

Zar zor "Gönder" tuşuna bastığım anda Nero hemen yanıt verdi:

İyi deneme. Sekizde görüşürüz.

Aman Tanrım. Daha aptal biriyle çıkmam lazımdı. Ve daha az zengin. Ve daha az yakışıklı. Bu çok stresliydi.

Vic omzumun üzerinden okumaya devam ederek "Yemedi," dedi.

"Kes şunu!"

Telefonumu cebime tıktım.

"Sence kız kardeşi de gelir mi?"

"O evli. Ve senin için çok büyük."

"Peki ya kuzenler..."

Cevap vermek zorunda kalmamak için garaja kaçtım.

Dirseğime kadar motorlara gömülmüş halde, birkaç saat sonra Old Town'ın Don'u ve kalbimi burkan oğluyla yüzleşirken tutarlı cümleler kurmak zorunda kalacağımı unutmaya çalıştım. Ayrıca son derece korkutucu birkaç Gallo'yu da.

Kendimi duruma hazırlayabilmek için Nero'ya kimin geleceğini sormalıydım.

Hayır, bu durumu daha da kötüleştirirdi. İnkâr ederek yaşamak daha iyiydi.

Ninova

Kendi kendime Gallo'ların kibar görünmeye çalışacaklarını, sonra da kimse karaoke makinesini çıkarmadan ya da yasadışı bir horoz dövüşü başlatmaya kalkışmadan oradan ayrılacaklarını söylüyordum.

Yaklaşık sekiz yüz kez, "Bu iyi olacak," diye mırıldandım.

Gün akıp gidiyordu; öyle olmamasını dilerdim.

Ne olduğunu anlamadan tırnaklarımı çelik telle ovarken tüm yağ ve kir izlerini temizlemeye çalışıyordum.

Koridordaki dolapta bulunan kıyafetleri karıştırdım ve bu yaklaşık iki saniye sürdü. Hiçbir kıyafet sihirli bir şekilde ortaya çıkmazdı. Genellikle kot şort ve Vic'in eski tişörtlerinden birini giyerdim; bu, bırakın babasını, Nero'nun köpeğiyle tanışmak için bile fazla sıradan olurdu.

Vahşi bir pervasızlık hissederek mutfaktaki eski kahve kutusunu yağmaladım ve acil durumlar için bir kenara kaldırdığımız katlanmış banknotlar yığınından altmış dolar çaldım.

Babamın sağlık faturaları için biriktirebileceğimiz her kuruşa ihtiyacımız vardı ama altmış doların, ödemek üzere olduğumuz binlerce dolarlık borca büyük bir fark yaratacağını düşünecek kadar hayalperest değildim.

Bazen fırtınanın ortasında küçük bir güneş ışığına ihtiyaç duyardınız. Anlamsız olsa bile. Bunu gerçekten karşılayamasanız bile.

Axel Auto'nun üç kapı aşağısındaki Minnie'nin mağazasına gittim.

Minnie'nin mağazası çoğu insanın dolabından çok daha küçüktü. O kadar çok rafla doluydu ki arkadaki mallara erişmek için kendimi yanlamasına sıkıştırmam gerekiyordu.

Minnie, onlar çocukken annemin en iyi arkadaşıydı. Bugünlerde onu pek gördüğünü sanmıyordum ama Minnie'nin

yıllar içinde ağzından kaçırdığı şeylerden, annemin arkadaşını bana söylediğinden çok daha fazla aradığı izlenimini edindim.

Minnie de bunu biliyor olmalıydı çünkü asla annemin nasıl olduğunu sormazdı.

Bunun yerine zilin çalmasıyla koşup kapıyı açtığında, "Axel nasıl?" diye sordu.

"Görünüşe göre mucizevi bir iyileşme kaydetti. Çünkü bu gece bir açık hava partisi veriyor."

Minnie kahkaha attı.

"Biliyorum, dükkânı erken kapatıyorum. Beni son anda yakaladın. Giyecek bir şey ister misin?"

"Evet lütfen. Bir nevi... aile tanışması gibi bir şey olacak."

Yanaklarım kızarmıştı.

Minnie, Vic'den daha nazikti. Soru sormadı ama rafların arasında hızla gezinirken umutsuzca bunu istediğini anlayabiliyordum.

"Aile tanışması diyorsun..." Gülümsemesinden zaten çok şey bildiği ortadaydı. "Yani güzel bir şey istiyorsun... Bedeninde hoş duracak bir şey."

"Çok açık olmasın," diye ekledim.

Minnie'nin çarpıcı figürü, butiğindeki kıyafetleri en iyi şekilde taşıyordu. Kendisine Porto Rikolu Dolly Parton demeyi seviyordu ve Dolly'yi gururlandıracak hem payetlere hem de göğüs dekoltesine sahipti. Ancak göbeğe kadar kesilmiş, tüyleri ve püsküllleri olan bir elbiseyle kendimi Enzo Gallo'ya takdim etme fikri hoşuma gitmedi.

Minnie bana göz kırptı. "Merak etme tatlım, seni konfor alanından yalnızca iki adım dışarı çıkaracağım."

"Yani... etekli tulum mu?" diye takıldım.

Ninova

"İstediğin buysa neden olmasın?" Sarı bir kıyafeti raftan çekip çıkardı. "İşte bu."

Sıcak havanın üzerinde yüzebilecekmiş gibi yumuşak ve akıcı olan malzemeye dokundum. Pahalı duruyordu.

"Sadece altmış dolarım var. Bunu sana söylemem gerekirdi."

Minnie ben bakmadan etiketi çıkarıp cebine koydu.

"Bu kırk," diye yalan söyledi.

"Minnie..."

"Benimle tartışma. Hadi, al da git; saçımı yapmak için en az bir saate ihtiyacım var."

Minnie'nin dağ gibi bukleleri zaten ayrıntılı bir arı kovanı şeklinde düzenlenmiş olduğundan bir saatin daha nasıl işe yarayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Denemem gerekiyor mu?"

Elini sallayarak beni savuşturdu. "Güven bana, bu elbise tam sana göre."

Elbiseyi üst kata, oto tamircinin üzerindeki dairemize götürdüm. Odamda ayna yoktu, bu yüzden banyo lavabosunun üzerinden kendimi görmek için tuvaletin üzerinde durdum.

Minnie haklıydı. Elbise tüm bedenimi sarıp sarmalıyordu. Tabii, buna tam anlamıyla elbise denmezdi; aslında arada hafif göbek dekoltesiyle bir üst ve bir etekten oluşuyordu. Tenimin tonunu masumlaştırıyordu, etek fırfırlıydı ve kadife çiçeği rengi ise fazlasıyla güzeldi. Sanki bir müzikalin içinde yaşıyormuşum gibi görünüyordum; sanki etrafımdaki tüm dünya şarkıya boğulmalıymış gibiydi.

Vic beni görünce ıslık çaldı.

"Güzel olduğunu hep unutuyorum."

Saçını karıştırdım.

"*Fazla* güzelsin, bırak sana yardım edeyim."

Öfkeyle beni itip parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Daha gür kirpiklerim *ve* daha iyi bacaklarım var, eğer o eteği giyersem senin için oyun biter."

Babam, kendi parti kıyafetiyle mutfağa girerken "Ben kelleşip şişmanlamasaydım ikinizi de sollamıştım," dedi. Üzerinde kendisinden daha eski bir Hawaii gömleği ve koli bandıyla yamalı bir çift sandalet vardı.

Minnie, Dolly ise babam da James Dean'di. Muhteşem saçları ve Old Town'ın kızlarını çocuklarla dolu bir dondurma kamyonu gibi çeken eski bir Harley'si vardı.

Artık yumurta kadar keldi ama şişman değildi. Hastalandığında o kadar çok kilo kaybetmişti ki bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Hawaii gömleği omuzlarından sarkıyor ve sandaletleri bile ayaklarında bol duruyordu.

"Hâlâ çok yakışıklısın, baba."

Vic, şakacı bir tavırla babamın omzuna vurarak "Evet... yaşlı bir moruğa göre," dedi. Babamız taşımaya çalışmadan önce kocaman *pollo guisado* tenceresini hemen kaptı.

Ben de aynı hızla şiş kebaplardan oluşan ağır kızartma tavasını aldım. Bütün gün babamın tarifini bana ve Vic'e bile vermediği narenciye turşusunda bekletilmişlerdi. Taze portakal kabuğu bana ağzımı sulandıran o egzotik tınıya sahip Nero'nun kokusunu hatırlattı.

Onu görmek istiyordum. Umutsuzca. Korktuğum zaman bile.

Yiyecekleri dört blok ötedeki iki apartmanın arasındaki uzun ara sokağa taşıdık. Çöp kutuları kaldırılmıştı ve onun yerine her yer plastik katlanır türden, insanların mutfaklarından taşman cılız ahşap sandalyeleri ve çeşitli banklar, tabureler ve hatta merdivenler de dahil olmak üzere uyumsuz masa ve sandalyelerle doldurulmuştu.

Ninova

Beş ya da altı ızgara güçlü bir şekilde çalışıyor, duman ve kızarmış etin lezzetli kokusunu yayıyordu.

Babamın arkadaşı Marley şiş kebap için eski su ısıtıcısı ızgarasını ısıtmıştı. Babamın metal şişleri çaprazlamasına dizmesine yardım ettikten sonra da kapaklı kapağı kapattı.

Parti, her taraftan metal parçaları çeken bir mıknatıs gibi etrafımızda şekilleniyordu.

Apartman sakinleri sokağın iki yanındaki yangın merdivenlerinden aşağı renkli ışıklar sarkıtıyor, ışık rulolarını boşluğa fırlatıyorlardı.

Bir grup müzisyen bir araya gelmişti. Bunlar prova gibi resmi bir şey yapmadan genelde birlikte çalan komşulardı.

Uyumsuz masalar çok geçmeden daha da tuhaf yemek çeşitleriyle dolmaya başladı; baharatlı bulgogi, soğanla doldurulmuş pierogiler, tacolar ve tamaleler, kocaman bir tabak sosisli sandviç, fırında paça, kızarmış yeşil domates, bir düzine çeşit pilav, jöle tatlısı, karides, fırında patates, haşlanmış yumurta, tatlı muz ve bir de tatlılar vardı...

Kaotik ve muhteşem görünüyordu. Manzara karşısında gözleriniz doyuyor, ağzınız sulanıyordu. Hayatım boyunca tanıdığım insanlar birlikte bağırıp gülüyor, yemek yiyor, takılıyor, flört ediyor ve dans ediyordu. Hepsi bir çalkalayıcıdaki buz gibi birbirine karışırken kutlama havasına kapılmaktan kendimi alamıyordum.

Gerginliğim neredeyse aklımdan uçup gitmişti; ta ki krem rengi, tekne kadar uzun bir Chrysler ara sokağın sonunda durana kadar. Kapılar açıldı ve içeriden beş siyah saçlı İtalyan çıktı.

Herkes bakmamaya çalıştı ama Gallo'ların dikkat çekmemesi imkânsızdı.

Son on yılını giderek artan bir yalnızlık içinde geçirmiş olsa da Enzo Gallo hâlâ Old Town'ın en kötü şöhretli adamıydı. Buralarda iş sahibi olan herkes onun yüzüğünü öpmüştü; mecazi ya da gerçek anlamda.

Dante Gallo, ağırlığının altında Chrysler aracının bile gıcırdamasına neden olan iri yarı bir devdi. Nero'nun karanlık güzelliği bir cesedin kalbini bile yerinden oynatıyordu. Aida, ayakkabılarının tabanında fazladan lastik varmış gibi zıplayarak arabadan indi. Sebastian Gallo ise arkalarından herkese gülümseyerek ama gözlerinde hüzünle yürüyordu.

Rahat giyinmeye çalışmışlardı. Enzo Gallo için bu, muhtemelen arabası kadar pahalı olan hafif keten bir yazlık takım elbise anlamına geliyordu. Nero'yu sadece bir kez siyah bir tişörtten başka bir şeyle görmüştüm; bugün de bir istisna değildi, ancak her zamankinden biraz daha yeni bir siyah tişört üzerindeydi. Aida bir çiftçinin kızı gibi kot şort ve pötikareli bir bluz giymiş, at kuyruğu saçına kırmızı bir eşarp bağlamıştı.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra onları karşılamak için ilerledim.

Gözlerimiz kilitlenir kilitlenmez Nero ailesinden uzaklaşarak öne çıktı. Kolunu sıkıca belime dolayarak beni babasına takdim etti.

"Baba, bu Camille Rivera. Babası Axel Rivera."

"Tabii, tabii." Enzo elimi iki elinin arasına aldı. Avuçları sıcak ve kuruydu, parmak eklemleri şişmişti. İri elleri benimkileri kolayca kavramıştı. "Babanı iyi tanıyorum. Seni de hatırlıyorum."

"Bir keresinde şeker almam için bana para vermiştiniz." Ona teşekkür etmek istedim ama boğazımdaki ani bir yumru beni dehşete düşürdü. O zamana kadar hayatımda hiç yirmi dolarlık banknot tutmadığımı hatırlamak ağır gelmişti.

"Umarım hepsini harcamışsındır," dedi Enzo gülümseyerek.

Ninova

Aslında parayı yatağımın altındaki bir kitabın içine saklamıştım. İlk el ilanı dağıtma işimi alana kadar yıllarca ona dokunmayıp el üstünde tutmuştum.

"Çok naziksiniz," dedim konuşabildiğimde.

"Ailelerimiz uzun zamandır birbirine bağlı. Büyükannen karımın gelinliğini kendi elleriyle dikmişti. Aynı zamanda tasarlamıştı da. Bunu biliyor muydun?"

Başımı iki yana salladım.

"O bir sanatçı ve zanaatkârdı, onun gibi ince dikiş diken biri daha görmedim. Ayrıca çok güzeldi, tüm Vega kadınları öyledir. Annenin Old Town Kraliçesi olarak taç giydiği zamanı hatırlıyorum."

Fotoğrafı görmüştüm; annem turuncu karanfillerin üzerinde, göğsünde kuşağı ve saçında tacıyla, eğitimli bir güzellik kraliçesi gibi el sallıyordu. Gerçekten de yarışmaya daha o sabah kaydolmuştu. O kadar güzeldi ki yeteneği *Penzance Korsanları*'ndan bir şarkının melodisiyle periyodik tabloyu ezbere okumak olsa da kazanmıştı. O kadar neşeliydi ki gülümsemesi çekmecedeki soluk bir fotoğraftan hâlâ gözlerinizi kamaştırabilirdi.

Acaba Enzo onun buradan üç blok ötedeki striptiz kulübünde çalıştığını biliyor muydu?

Biliyorsa bile bundan bahsetmeyecek kadar kibar bir adamdı. Ya da anneme hiç benzemediğimi, daha çok babama benzediğimi belirtmedi.

Enzo elimi okşayıp bıraktı.

"Yaşlı bir adamın anılarını anlatmasını mazur gör."

"Elbisenin bir resmini görmek isterdim. Büyükannem ben doğmadan önce ölmüş. Onun yaptığı hiçbir şeyi görmedim."

"Elbisenin aslını görebilirsin," diye önerdi Aida. "Hâlâ dolabında asılı duruyor."

Bunu o kadar çok istiyordum ki reddedemezdim. "Bu inanılmaz olurdu."

Aida sırıtarak "Bella Page'in üzerine spagetti döktüğünden beri senden hep hoşlandım," dedi.

"*Aida...*" Nero kız kardeşinin umursamazca görmezden geldiği bir uyarı bakışı attı.

"Bunu hak etti! Ve kesinlikle bunun geldiğini görmedi..." Aida bu anıya içtenlikle bir kahkaha attı.

Enzo'nun, lisedeki zorbamı terslediğim tek ve son seferin kanlı ayrıntılarını duymasından hoşlanmamıştım.

"Keşke müdür de seninle aynı fikirde olsaydı. Neredeyse okuldan atılıyordum."

Ayrıca Raymond Page'in avukatı bana kötü bir mesaj göndererek küçük kızına bir daha elimi sürersem elektrikli sandalyeden başka her şeyle tehdit etmişti. Söz konusu kız çocuğunun dönem sonu sanat projemi çikolatalı sütle ıslatmış olduğunu tamamen göz ardı etmişti. Bu bir otoportreydi. Bella birkaç yağ lekesine ihtiyacı olduğunu söylemişti.

"İki kez okuldan atıldım," dedi Aida neşeyle. "İddia ettikleri kadar kalıcı değil."

Ben son sınıftayken Aida sadece birinci sınıf öğrencisiydi ama onun koridorlarda çınlayan kahkahalarını duymuş ve birçok kez müdürün odasında beklerken pişmanlık duymayan haline tanık olmuştum. Ona karşı hep tuhaf bir yakınlık hissetmiştim ve onun da aynı şeyi hissetmiş olabileceğini duyduğuma sevinmiştim.

"Şey..." Sırıttım. "Bir şeyler içmek ister misiniz? Slushie makinesi var."

Ninova

Marley köşedeki bakkalın sahibiydi. Ne zaman bir parti olsa, kolalı slushie makinesini çıkarır ve içine bir atı toynaklarından düşürecek kadar rom atardı. Bunu hatırlayarak teklifimi nasıl değiştireceğimi düşünmeye çalıştım.

"İçecek de getirdik!" dedi Aida. "Ve yiyecek."

İlk tanışma faslından sonra çoktan büfe masalarına doğru yol almış olan Dante ve Sebastian'a ıslık çaldı.

Aida'nın üç kardeşinin de yardımına ihtiyacı vardı: Gallo'lar Chrysler'in geniş bagajından kutularla tepsileri indiriyor, Old Town'ın şarküteri ve pastanelerinin sunduğu en iyi ürünlerden oluşan ikinci bir ziyafetin yanı sıra Enzo'nun özel mağazasından geldiğini tahmin ettiğim tozlu bir düzine şarap şişesi de getiriyordu.

Onlar getirdiklerini masaya yerleştirirken babam da bize katıldı.

"Hendrickx'ten fıstıklı kruvasanlar!" dedi babam, onaylarcasına başım sallayarak. "Her zaman en iyisini seçerdin, Enzo."

"Bu yüzden Rolls üzerinde çalışman için sadece sana güvenmiştim."

"Ne makine ama," diye iç geçirdi babam. "Onu özlüyorum."

"Nero'nun mekanik eğitiminin bir zayiatı," diye kıkırdadı Enzo. "Frankenstein'ın canavarını yapmak için en sevdiğim iki arabayı yamyamlaştırdı."

Nero'ya dehşet içinde baktım. "Yapmış olamazsın."

Gümüş Rolls-Royce bir hazineydi. Enzo dükkânı her ziyaret ettiğinde ağzımın suyu akardı.

Nero omzunu silkti. "Daha kötülerini de yaptım."

Kolumu tuttu. "Slushie sözü vermiştin."

Beni kendine doğru çekip "Bu elbiseyle beni deli ediyorsun..." diye homurdandığında masalardan henüz uzaklaşmıştık.

Ninova

Başımı çevirip dudaklarımı kulağının kenarında gezdirdim.

"Ne zaman aklın başında oldu ki?"

Koyu renk gözleri benimkilere odaklıydı. "Seni bir arabanın üzerine eğilmiş gördüğüm andan beri değil..."

Elimi tuttu ve bir kez penisine sertçe bastırdı. Aleti çelik bir çubuk gibi bacağından aşağı uzanıyordu.

"O zamandan beri tamamen yumuşadığımı sanmıyorum..."

Bize iki büyük romlu ve kolalı slushie doldurdu, sonra pipetini kullanmadan yudumladı.

"Beynin donmuyor mu?"

Göz kırptı. "Donmak için fazla sıcakkanlıyım."

Sonraki bir saat boyunca babamın Gallo'ları benden daha iyi anladığını fark ettim. Sebastian'ın Marley'le domino oynamasını ve Dante'nin şiş kebapları babamın kızartabildiği kadar hızlı mideye indirmesini izledim. Aida'nın hatalarına kıkırdamadan duramayan bir grup küçük çocuktan bomba yapmayı öğrendiğini gördüm. Enzo Gallo yavaş ve metodik bir şekilde tur atıyor, sayamayacağım kadar çok insanla selamlaşıyordu.

Gallo'lar gerçekten de benim gibi burada büyümüşlerdi.

Aramıza para ve güç engelini koymuştum. Bunun her şey demek olduğunu düşünmüştüm.

Paça kızartmalarından, marketin önünde domateslerin üzerine püskürtülen suyun altında oynamak için elbiselerini çıkarmış yarı çıplak çocuklardan utanacağımı sanmıştım. Plastik kovaların davul diye çalındığı bir yerde Gallo'ların müzik eşliğinde dans edeceğini düşünmemiştim.

Ama beni çatlak betonun üzerine, uyumsuz ampullerden yapılmış yüzlerce renkli Noel ışığının altına çeken Nero oldu.

"Tamagotchi" - Omar Apollo

Ninova

Sanki oraya aitmişim gibi kollarına sokuldum. Sanki o buraya, yanıma aitmiş gibiydi.

Bedenlerimiz birbirine uyumlu bir şekilde ileri geri sallanarak dans etmeye başladık. Sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde ona doğru döndüm. Elleri kalçalarımın üzerindeydi. Başımı sıcak ve rahat bir şekilde omzuna yasladım.

Bir elini yan tarafımdan yukarı, kolumdan parmak uçlarıma kadar gezdirdikten sonra elimi tutup dudaklarına bastırdı. Başımı yukarı kaldırdım ve parmaklarımı yüzünün yanında gezdirip gözlerine baktım.

Sarı fırfırlı bluzumun kolu omzumdan aşağı kaydı. Çıplak tenim renkli ışıkların altında parlıyordu. Nero dudaklarını o noktaya bastırdığında ayak parmaklarıma kadar bir ürperti yayıldı.

Karnım lezzetli yemekler sayesinde tıka basa doluydu. Gördüğüm en güzel adam sadece benimle dans ediyor, gözlerini benden alamıyordu.

"Babanın daveti kabul etmesine şaşırdım," diye mırıldandım. "Dışarı pek çıkmadığını biliyorum."

"Gelmesini ben istedim."

Nero beni kendi etrafımda döndürünce kadife çiçeği rengi etek bacaklarımın etrafındaki bir çiçeğin yaprakları gibi ışıldadı. Daha sonra kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Nero nemli yaz gecesinde biraz terlemişti. Avucumun altındaki sırtı nemli, kokusu romdan çok daha sarhoş ediciydi.

Gözlerinin içine baktım.

"Neden?"

"Böylece seni bu şekilde kollarımda görüyor."

Ay gökyüzündeki yerini alıyordu. Doğrudan ara sokağın üzerinde asılı duruyor ve paslı yangın merdivenlerinin kenarlarını gümüş gibi kaplıyordu.

Dans artık daha ağır ilerliyordu. Çiftler kollarını birbirlerinin boynuna dolayarak salınıyorlardı.

Partiye duman grisi takım elbiseli sert görünüşlü bir adam katıldı. Pazar olmasına rağmen sanki ofisten yeni gelmiş gibi aşırı abartılı giyinmişti. Adam Aida'yı oynadığı at nalı oyunundan uzaklaştırdı ve onu şaşırtıcı bir zarafetle kendine doğru döndürdü.

Babam sonunda ızgaranın başından kalkmıştı. Nero'nun çok iyi tanıdığı tombul, kızıl saçlı bir kadınla dans etmek için sandaletli ayaklarını sokağa doğru sürüyordu.

"Greta burada!" dedim.

"Kardeşini ziyaretten yeni döndü. Onu gönderdik çünkü bir yıldır bir gün bile izin kullanmıyordu ama geri kalanımız boşluğu doldurmaya çalışsak bile babam yalnız kalıyor."

Babamı, Vic ile dışarı çıktığımız ve eve döndüğümüzde onu bornozuyla kanepede uyurken bulduğumuz geceleri düşündüm. Öyle gecelerde televizyon hâlâ açıkken sehpanın üzerinde yarım içilmiş bir bira şişesi ve lavaboda bir tabakla çatal dururdu.

"Sonunda yalnız kalacaksan, âşık olmaya değer mi diye merak ediyorum."

Nero saçlarımı daha sıkı kavradı. Sözleri boynumu ısıtıyordu.

"Eğer benim olsaydın, seni asla bırakmazdım."

Dudaklarımı ondan yana çevirdim.

"O zaman beni asla bırakma."

Beni dolambaçlı sokaklardan, kısa tuğla ve taş geçitlerden geçirerek yabani otlarla kaplanmış küçük bir arka bahçeye götürdü. Bahçede yosun tutmuş çeşmedeki ağlayan taş melek heykeli dikkat çekiyordu.

Nero beni is lekeli duvara bastırdı ve boynumun yan tarafını ısırıp emdi. Elini bluzumun içinden daldırıp göğsümü sıcacık avuçladı.

Ninova

Yüzünü kendime çevirip ağzının tadına bakarak dolgun dudaklarını öptüm. Bir gül goncası kadar hassas ve bir bıçak kadar keskindi. Parmakları göğüslerimi yoğururken vahşice davranıyordu ama dokunduğu her yerde zevkten başka bir şey hissetmiyordum.

Dizlerinin üzerine çöküp eteğimi kaldırdı. Bacaklarımı omuzlarına koyup sırtımı duvara yasladım. Nero iç çamaşırımı kenara çekip kadınlığımı yalayıp dilini o küçük dudakların arasına sokup klitorisimi buldu. Ben kızarana ve nefes nefese kalana kadar yaladıktan sonra klitorisimi hafifçe emmeye başladı, ben bir köpek yavrusu gibi inleyene kadar diliyle benimle dalga geçiyor, ben kıvranıp inledikçe popomu sıkıca tutarak yerimde sabit durmamı sağlıyordu.

Orgazm, bir şarkının ritmindeki melodi gibi dalgalar halinde geldi. Kalçalarımı yuvarladıkça dalgalar beni sarıyor, dilinin her vuruşuyla bedenim bir nabız gibi atıyordu.

Beni omuzlarından aşağı indirerek kadınlığımı penisine doğru hizaladı. İçime girerken kadife etek belime toplandı, daha rahat hareket edebilmek için bacaklarımla kalçalarını sardım.

Beni yavaşça ve derinlemesine beceriyor, her darbeyle daha da derine inmeye çalışıyordu. Birbirimiz olan bu uyumumuz adeta sihir gibiydi, normal seks gibi değildi. Her darbeyle inliyordum, zevk beni öyle sarıp sarmalamıştı ki kurtlar tarafından avlansam bile asla sessiz kalamazdım.

Nero bir eliyle ağzımı kapatmak zorunda kaldı. Yine de avucuna karşı inleyip onu ısırdım.

Ardından Nero elini boğazıma koyup başım dönene kadar sıktı.

"İnleyeceksen adımı söylesen iyi edersin."

Onun adını seviyordum. Ne zaman inlesem vücudum kızarıyor ve başım dönüyordu.

"Nero... oh, Nero..."

Sıcak, ıslak ve içimi ürperten dilini boynumun kenarında gezdirdi.

Rahatlamaya başladığımda kadınlığım penisini sıkıca kavrıyordu.

Sonra sadece adını inlemekle kalmayıp çığlık attım.

Etkisi canlandırıcıydı. Nero içimde patlarken bacakları deprem gibi sallanıyordu. Parmakları etime saplanıyor ve kolları etrafımda titriyordu. Aleti seğiriyor, beni dölle dolduruyordu.

Kendini dışarı çektiğinde menisi uyluğumdan aşağı damlıyordu. Parmaklarıyla toplayıp içime geri iterken yağ gibi kaygandı. Tüm bedenim alev alev yanarken adeta pelteye dönmüştüm, ellerinde çaresizdim.

"Burası bana ait," diye mırıldandı kulağıma. "Ona her dokunduğumda döllerimi içinde hissetmek istiyorum."

Şehvetten başım dönüyordu. Onu bileğinden yakalayıp parmaklarını içimde daha derine ittim. Bileğini tutarak kendimi eline sürtüp parmaklarıyla kendimi beceriyordum.

"Şimdi hisset."

Gözlerim zevkten geriye doğru yuvarlandı. Bir penisin üzerindeymişim gibi parmaklarının üzerine boşalırken bluzum çıplak göğüslerimden aşağıya kaydı. Nero bunu fırsat bilerek memelerimi dişlemeye başladı.

İşim bittiğinde Nero parıldayan parmaklarını ağzına götürdü. Sonra beni usulca öptü.

"Tadının ne kadar güzel olduğuna bir bak."

Dilimi dudaklarında gezdirip ikimizin de tadına baktım.

Yabani otlarla kaplı bahçeyi sadece ay ışığı aydınlatıyordu. Kalın yeşil yosunlar meleğin taş yüzeyini lekelemişti, mağara ve rutubet kokuyordu. Etrafımızdaki tüm şehir canlıydı ama biz onun sessiz kalbinde hareketsiz duruyorduk.

Ninova

"Daveti iptal etmeyi düşündün," dedi Nero.

"Senin için yeterince havalı olmayabileceğini düşündüm."

Nero homurdanarak "Sana havalı olduğumu düşündüren neydi?" diye sordu.

Bir kahkaha attım. "Kesinlikle tavırların değil."

Yüzüme bakabilmek için hafifçe geri çekildi. İfadesini görünce ciddi olduğunu anladım.

"Senden hoşlanıyorum, Camille. Senin bir versiyonunu değil, babası ya da erkek kardeşi olmayan ya da tırnaklarının altında yağ olmayan bir Camille'i değil, burada, tam da bu yerde büyümüş olan kızı seviyorum."

Elini kaldırıp yanağıma bastırdım.

"Senin tırnaklarının altında da yağ var, biliyorsun."

Gülümsedi.

"Birbirimiz için yaratıldığımızı böyle anladım."